

Sa Mạc Phong Bạo

Contents

Sa Mạc Phong Bạo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	36
7. Chương 7	41
8. Chương 8	45
9. Chương 9	50

Sa Mạc Phong Bạo

Giới thiệu

Editor: LeonemeanThể loại: Xuyên qua Assyria cổ đại/ Lãnh khốc để vương công – Quạt cường thụ/ Cường thủ hào đo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sa-mac-phong-bao>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

2003, Tháng Tư, Liên quân Mỹ Anh tiến công thủ đô Baghdad của Iraq.

Máy bay chiến đấu F—16 (1) nhao nhao quăng hạ Bomb, phối hợp dưới mặt đất là xe tăng hỏa lực hướng quân y triển khai truy kích, khắp nơi có lệnh truy nã Tổng thống Saddam Hussein — Bầu trời nóng bỏng cát bụi, hỏa lực đình tại nhức óc chiếm cứ thành phố Baghdad, những gia đình máu mặt đã sớm trốn đi. Người ở lại vì thoát không nổi hoặc là không muốn rời dân, chỉ có thể đau thương nhìn nhà cửa bị khói lửa chiến tranh tàn phá...

Trong hỗn loạn, cũng có vài người tự nguyện lưu lại, bọn họ là những nhà khảo cổ học đến từ nhiều quốc gia, nỗ lực bảo vệ Iraq mấy ngàn năm văn vật mà không kịp!

“Tại đây quá nguy hiểm... Chúng ta nhất định phải rời khỏi thành phố!”

“Nhưng mà còn có rất nhiều đồ cổ chưa được an trí, chúng đều là hơn một ngàn năm văn hóa, làm sao có thể bỏ mặc?”

“Mạng người đều ném đi, còn quản cái gì cổ vật ngàn năm? Mấy người không đi, chúng tôi sẽ rời khỏi đây!”

Nhân viên dẫn đường đã qua huấn luyện gầm lên giận dữ, lập tức nhóm các nhà khảo cổ học sợ tới mức nhao nhao đi khỏi sảnh lớn bảo tàng Assyria Cổ đại! (2)

“Này...” Kiều Văn khó hiểu nhìn về phía cửa ra vào, dùng tiếng Ả Rập hô to, “Các anh không thể đi, những văn vật này nên làm gì bây giờ?”

Cho dù bọn họ cố gắng giữ gìn văn hóa Iraq, sự thật thì chiến tranh tàn khốc vẫn đã bại bọn họ, trước tiên là bảo vệ an toàn tính mạng của mình!

“Kiều giáo sư đi thôi, chúng ta đã tận lực.” Nhà khảo cổ học Anh Quốc Robert nhìn chăm chú người bạn Đài Loan, ông thở dài, “Những giá trị văn hóa này có qua nổi trận chiến? Đành phó thác cho Chúa Trời...” Ông bắt đầu đi nhìn quanh di tích cổ đã tồn tại mấy ngàn năm.

“Cha, phải ly khai sao?”

Kiều Văn liếc Kiều Tang – cậu trai mười tám tuổi nhiệt tình đi theo ông thăm dò bước chân của văn hóa nhân loại, vừa mới nhận được giấy báo trúng tuyển của Khoa Khảo cổ Đại học Pennsylvania (3), Hoa Kỳ. Thật có lỗi khi đem nó đến nơi chiến sự sôi nổi này... Dù sao, lần đầu biết tới và bảo vệ văn vật cổ đa dạng vùng Lưỡng Hà – Trung Đông, còn có thể cùng học giả các quốc gia luận bàn nghiên cứu và thảo luận, loại cơ hội này chỉ sợ rất khó có được lần thứ hai!

Cổ vật trưng bày ở đại sảnh cổ vật đế quốc Assyria, rất có thể sau một khắc sẽ bị tiêu hủy trong trong đạn pháo không ngớt? Điều này khiến Kiều Văn thốt ra, “Không được, chúng ta không thể bỏ đi... Đại kiện đồ cổ đành giao cho Alla Chúa Trời Phật tổ Bồ Tát, tiểu kiện thì chúng ta có thể mang đi, nên tận lực giữ gìn, đó là trách nhiệm của chúng ta!”

“Giáo sư Kiều ...” Robert khó xử nhìn cha con Kiều Văn bận rộn đem đồ cổ xếp vào hành lý. “Các anh lo lắng thì có thể đi trước.” Kiều Văn nhìn ông rồi nói, “Sẽ không có vấn đề gì. Tôi đến Iraq là đã tính toán tới những trường hợp như thế này. Một thầy tướng từng nói mạng tôi rất lớn. Cha con chúng tôi chỉ cần cải trang một chút có thể đại cát đại lợi thuận buồm xuôi gió... Con trai, con phụ trách cầm cổ vật trước Thế kỉ IX TCN /trước công nguyên/.”

“Đã biết!” Đẩy kính mắt, Kiều Tang đáp lại phụ thân, hai tay không ngừng chuyển đồ.

“Thầy tướng số...?” Nghe vậy, Robert ngu ngơ nhìn cha con người nọ nhuộm tóc vàng mặc khoa trương màu vàng, không dám lạc quan như bọn họ, “Như vậy hai người phải nhanh lên, tôi ra ngoài gọi người dẫn đường chờ cả hai 10 phút...” Nói xong ông chợt quay người chạy đi.

Bên ngoài cảnh báo không quân tập kích, âm thanh ù ù, Kiều Tang sợ hãi nhưng nghĩ tới còn có cha bên cạnh, cậu liền an tâm. Vội vàng đem châu báu vật phẩm trang sức thả vào trong túi, cậu đi thẳng ra bên ngoài, không nghĩ và phải một pho tượng bán thân khiến nó lung lay—— cậu giật mình, tranh thủ thời gian cứu lại chiếc vòng cổ của pho tượng. “Phanh!” một tiếng vang lớn, tuy cậu đỡ được vòng cổ nhưng lại không cứu được tượng bán thân vỡ thành từng mảnh.”Thực xin lỗi” áy náy nhìn pho tượng Ashurnasirpal II trẻ tuổi (4), cậu lại chăm chú lên đồ dùng hoàng kim trong tay, ngọc lam kết thành dây xích và một viên hồng ngọc lớn khảm nạm mặt vòng...

Vương Giả Chi Thước, trong tay cậu là cổ vật có niên đại hơn tám trăm năm TCN, là văn vật tối trọng yếu nhất trong đại sảnh.

Tại Cổ đại, chỉ Ashurnasirpal II tài năng mới xứng mang nó... Nó là vật tượng trưng cho vương quyền hợp pháp, thiếu khuyết nó thì người thừa kế sẽ không an ổn tại vương vị.

Ngón tay lần đầu chạm đến lịch sử cổ đại... Trên viên hồng ngọc thạch có một vết máu đọng trong khe nứt, vòng cổ chợt nặng trĩu, đối mặt ngàn năm văn vật, Kiều Tang nhìn xuống ý nghĩ vết máu trên ngọc thạch này là của ai? Là của Ashurnasirpal II hay sao? Hay là của địch nhân bị ông ta chém giết? Đế quốc Assyria nổi tiếng trong lịch sử là dùng thủ đoạn độc ác, tàn bạo giết chóc hủy diệt để khuếch trương lãnh thổ, hôm nay đất đai cùng con cháu hậu thế lại gặp chiến hỏa tàn phá, so với chiến tranh ngàn năm trước còn ác liệt hơn nhiều!

“OANH —— ”

Bomb nổ mạnh bên ngoài bảo tàng khiến Kiều Văn kinh sợ, Kiều Tang bối rối mà bước nhanh, vác hành lý lên—— “Nhanh lên, nhanh chân lên~”

Nghe tiếng thúc giục, Kiều Tang đem vòng cổ đút vào túi áo khoác, gấp rút đi theo phụ thân ly khai đại sảnh! Vừa ra khỏi bảo tàng, Robert liền đón cha con Kiều Văn bằng xe Jeep. Xe lượn lờ tránh né khói lửa dày đặc...

Kiều Văn trùm khăn lên đầu con trai, bản thân cũng khoác khăn vải che cát bụi, hỏi Robert, “Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đi tìm người Mỹ.” Lái xe dẫn đường thay thế Robert trả lời, “Quân đội đã vào thành phố, trước tiên đem một bộ phận cổ vật đến nơi quân đội đóng quân để ngăn ngừa đạn lạc công kích, cho nên chúng ta theo chân bọn họ sẽ tương đối an toàn...” Đồng sự của gã đều đã xuất phát trước, gã phải đuổi kịp họ, nếu lạc mất chỉ sợ rất nguy hiểm.”Cầm lấy đi.” Gã lấy ra khẩu súng lục cùng một hộp đạn dự bị chia cho ba người.

Hít thở bầu không khí nóng rẫy, Kiều Tang trừng mắt nhìn Robert và phụ thân tiếp nhận súng đạn, khi bọn họ muốn cậu cầm súng cùng viên đạn, cậu lập tức từ chối ”Con không muốn!” Cát bay đầy miệng khiến cho cậu ho khan một hồi, cầm khăn quàng cổ phủ ở miệng mũi, cậu nói nhanh, “Con không muốn chiến tranh, không cần cầm súng...”

“Cầm lấy đi, nó có thể để bảo vệ cậu!” Gã dẫn đường rống lên với nam hài văn nhược thư sinh, “Cậu không muốn thì cũng đã thân trong chiến tranh rồi, sau một khắc sẽ có chuyện gì phát sinh? Không ai biết, cho nên chúng ta đều phải tự biết bảo vệ mình, để tránh liên lụy mọi người.”

Nghiêm khắc trách cứ và phụ thân cũng ngầm đồng ý, Kiều Tang dù rất không muốn nhưng rồi lại không thể không cầm chặt súng ngắn, học cách nổ súng, lắp đạn...

Lần này thừa dịp trước khi nhập học, cậu thật sự cao hứng có thể cùng phụ thân tham gia hội nghị khảo cổ Iraq do ngành văn hóa tổ chức, chính thức tiếp xúc với những thứ mà trước nay chỉ có thể thấy trên sách qua tư liệu cùng hình ảnh, gặp các vị tiền bối quyền uy trong lĩnh vực khảo cổ, cùng mọi người bảo vệ cổ vật. Cứ như một giấc mơ... Nhưng cậu chưa từng nghĩ tới phải đối mặt với chiến tranh, bị bắt giương vũ khí giết người!

Kiều Văn có thể hiểu được sự mâu thuẫn cùng sợ hãi của con trai, ”Hết thấy mọi thứ sẽ nhanh chóng kết thúc, chờ chúng ta đem những đồ cổ này giao cho Giám đốc viện bảo tàng là có thể về nhà...” Ông vỗ vai con trai, bản thân ông cũng rất sợ chiến tranh.

Gã dẫn đường nhanh chóng quay ngược tay lái, rống to, “Có Bomb... Mọi người nắm chặt!”

“OANH ——” bạo tạc nổ tung vang lên theo tiếng hét!

“Oa nha” thân xe quay chín mươi độ khiến mọi người kêu lên sợ hãi.

Trong lúc xóc nảy, Kiều Tang nhìn thấy vòng cổ trượt ra khỏi túi, rơi xuống xoáy lên cát bụi mặt đất, “Chiếc vòng rơi mất rồi...” Cậu hô nhanh, tranh thủ thời gian nhắc nhở gã dẫn đường, “Đỗ xe, nhanh đỗ xe~ ”

“Bất kể cái gì cũng không thể dừng!” Gã lái xe không đình chỉ, ngược lại còn tăng tốc, một lòng muốn thoát khỏi khu vực nguy hiểm.

“Không được, nó là cổ vật rất trọng yếu...” Hai trông mắt muốn lòi ra, Kiều Tang lập tức dõ hành lý xuống—— khi Kiều Văn hiểu ý thì cậu con trai đã nhảy xuống xe! “Tiểu Tang” ông sợ tới mức hô to, trông thấy cậu ngã xuống đất lăn vài vòng rồi giãy dụa đứng lên, chạy tới chỗ vòng cổ bị rơi, ông mới nhẹ nhõm chút ít, vội vàng ngăn cản gã dẫn đường, “Mau đỗ xe, con tôi còn chưa trở lại!”

Xe Jeep bị ép dừng lại... Vượt qua bão cát nóng rát đi về phía trước, trông thấy Vương Giả Chi Thước, Kiều Tang vội vàng nhặt lên cầm chặt trong lòng bàn tay, rồi quay người hướng xe chạy tới. Khi cậu nghe được tiếng thúc giục, mơ hồ chứng kiến bộ dạng lo lắng của người cha, bước chân không khỏi nhanh hơn.

Máy bay chiến đấu F—16 bay qua tầng trời thấp! Đột nhiên, cậu bắt gặp nét mặt bọn họ lập tức biến thành hoảng sợ. Theo tầm mắt của họ quay đầu lại nhìn... Từ trên không hàng phi đạn rơi xuống cách hân không xa—— “NO—— ”

Nghe thấy ba ba kinh hoàng gầm rú, cậu theo bản năng tránh né nhưng vẫn là không cách nào tránh được oanh tạc cường bạo nổ tung — quả Bomb khiến địa chấn, khói đặc, cát bay đá chạy toàn bộ đánh về phía cậu. Cơ thể kịch liệt đau nhức, cậu cảm thấy mình bay lên như người ta dùng sức ném trái bóng chày đi thật xa. Sau đó, cậu thấy thân thể mình nặng nề rơi xuống mặt đất, không cách nào gánh chịu thống khổ mãnh liệt, cậu hoàn toàn mất đi ý thức.

Mặt trời bỗng cháy bao phủ mặt đất khô hạn rạn nứt. Mênh mông giữa đất trời, cát bụi theo gió tung bay... Trên hoang mạc, một thân ảnh bất động hôn mê. Bầu trời mây trôi, trên mặt đất bóng râm tùy theo đó mà thay đổi... Trải qua hồi lâu, người hôn mê kia giật giật ngón tay, chậm rãi hẳn có chút ý thức, mí mắt bị phơi nắng căng ra đau đớn, hé mắt nhìn mặt trời trống trải.

Mình... Không bị nổ tan xác? Xác định mình còn sống, Kiều Tang nhớ ra cậu không thể nhúc nhích, cố gắng một hồi lâu, rốt cục thân thể đau đớn cũng miễn cưỡng ngồi dậy được — Vương Giả Chi Thước vẫn còn, quá tốt á! Chắc kính bị hỏng rồi... Cậu tìm trên mặt đất được một đoạn gọng kính, trông đã bị nghiền nát. Cầm chặt vòng cổ, cậu kéo khăn trùm đầu, dần thích ứng với nóng bức. Không có kính làm tầm nhìn bị hạn chế, cậu nheo mắt nhìn quanh bốn phía chẳng thấy ba ba đâu, càng quái dị chính là toàn bộ máy bay oanh tạc và âm thanh diếc tai đều biến mất. Mông nóng bỏng làm cậu giãy dụa đứng lên, lảo đảo không vững.

Nghĩ là vì cận thị nên mới không phát hiện ra phụ thân, cậu đi tìm rất lâu nhưng trừ bản thân mình ra chỉ có vài cọng cỏ ử rử, cả vùng đất rộng lớn không có bất cứ cái gì khác.

Yên tĩnh dị thường khiến cậu khủng hoảng, “Cha —” nhện không được hô to, “Bác Robert... Mọi người đang ở đâu?” Miệng đắng lưỡi khô, rất muốn uống nước... Trong áo khoác cùng quần chứa Vitamin, thuốc hạ sốt, thuốc dạ dày, thuốc giảm đau, còn có cả súng, chỉ thiếu nước uống!

“Làm sao bây giờ... Chẳng lẽ mình sẽ ở chết khô ở chỗ này...” Không bị Bomb nổ chết thì cũng sẽ phơi nắng đến chết khát ở cái sa mạc không người này — “Không biết sao! Thầy tướng số nói ba ba và mình sẽ may mắn bình an!” Kiều Tang tự an ủi mình, nắm chặt trong tay chiếc vòng cổ. Bỗng dưng cậu có cảm giác kỳ quái, đem vòng cổ gần trước mắt, phát hiện vết nứt trên viên hồng ngọc của Vương Giả Chi Thước đã biến mất... Hơn nữa ngay cả vết máu cũng đều không có?

Cho rằng mình nhìn lầm, hai mắt cậu cơ hồ dán lên vòng cổ kiểm tra, Vương Giả Chi Thước không một vết xước nhỏ, hoàng kim bảo thạch sáng trong, tựa như... ”Nó là mới tinh ư?” Tại sao có thể như vậy? Cậu nghi hoặc, đồng thời loáng thoáng nghe được từ phía xa có tiếng ù ù vang vọng, cảm thấy mặt đất chấn động rất nhỏ...

Dần dần chấn động tăng lên, cậu mặc dù cận thị nặng vẫn có thể biết đó là một đám ngựa phi nước đại, cuộn cuộn cát vàng hướng cậu vọt tới!

“Đứng lại! Kẻ trộm mộ không được trốn!” Lập tức binh sĩ rống to.

“Haizz, cáp, ha...” Tên trộm thở gấp gấp, cầm bao vải chạy bán mạng!

Chính giữa tốp truy binh là một người đàn ông khoác trên vai áo choàng màu tím, “Để cho ta.” Dứt lời, hắn xuất ra cung tiễn kéo căng, nhắm ngay kẻ chạy trốn.

XÍU...UU! — Mũi tên vạch phá bầu không khí, cắm thẳng vào giữa lưng tên đào thoát, “Ah nha!” Gã kêu thảm một tiếng, lập tức ngã xuống đất.

“Oa —” Gã ngã xuống trước mặt Kiều Tang rồi lại kéo lấy hắn ống quần cậu khiến cậu sợ hãi thét lên! “Người... Người mau buông tay á...” Giọng run run, theo bản năng lui về phía sau tránh bàn tay níu người cậu.

“Cứu ta... Cứu...”

Cậu không hiểu đối phương nói cái gì, chứng kiến máu tươi từ vết thương tuôn chảy trên mặt đất... Cầu cứu?

Phản ứng không kịp, “Oa ah!” cậu lại nghe kẻ bị trọng thương thê lương gầm rú, mắt thấy hung thần màu tím quơ tay vút gã trên mặt đất — “Dám ăn trộm trong hầm mộ Phụ Vương ta? Giết không tha!” Nam

nhân huy kiếm đâm về hướng gã kia quỳ. “Oa, ah, ah” Trơ mắt trông thấy một người dùng thứ vũ khí nguyên thủy nhất đâm thẳng vào trái tim một người khác, hình ảnh tàn nhẫn làm cho Kiều Tang không thể nổi thét lên, giật mình đến mức toàn thân như nhũn ra!

Kiểm sắc nhuộm đầy máu tươi rời thi thể, nam nhân kiểm lại châu báu trang sức rơi lả tả trên đất, rút kiếm chỉ vào người sắc mặt trắng bệch đang không ngừng phát run, ánh mắt dừng tại chiếc vòng cổ trên tay cậu...”Vương Giả Chi Thước! Rốt cục ta tìm được.” Hân mừng rỡ lên tiếng.

Từ khi hân loại trừ muôn vàn khó khăn, thật vất vả mới có được vương quyền, Vương Giả Chi Thước vốn theo Phụ Vương tiến lăng mộ cũng biến mất một cách ly kỳ — không có vòng cổ trấn an, vương vị luôn bất ổn. Hân biết rõ có kẻ mang dã tâm đem vòng cổ trốn đi, cố ý tạo phiền toái cho hân, làm sao hân có thể dễ dàng bị đánh bại như thế.

Cho người tích cực tìm kiếm, bắt đầu truy tra vòng cổ thất lạc, vừa hay binh sĩ hồi báo lăng mộ Phụ Vương có dấu hiệu bị trộm cướp, hân lập tức xuất động đội ngũ truy bắt!(Còn tiếp...)(1) Máy bay F—16: Máy bay tiêm kích đánh chặn của Mỹ.

Máy bay tiêm kích đánh chặn (tiếng Anh- Interceptor, tiếng Nga- -): ra đời để đáp ứng nhu cầu bảo vệ mục tiêu mặt đất khỏi các đòn đánh của vũ khí huỷ diệt hàng loạt. Là loại máy bay tiêm kích chuyên dụng trang bị radar tầm xa rất hiện đại mang tên lửa không đối không tầm xa để chặn đánh các máy bay và tên lửa của đối phương không cho phép vũ khí huỷ diệt hàng loạt đến được khu vực được bảo vệ. Loại máy bay này có tốc độ rất cao, tầm bay xa nhưng độ cơ động kém vì thường chiến đấu bằng cách phóng tên lửa từ xa, không chiến thường diễn ra ngoài tầm quan sát của phi công. Loại máy bay này nổi tiếng nhất là MiG-23, MiG-25 của Liên Xô và F-4, F-14,F-15, F-16, F-18, F-22 của Hoa Kỳ.

[Nguồn: Wikipedia Tiếng Việt]

(2) Vương quốc Assyria nằm ở phía Bắc của vùng Mesopotamia /Lưỡng Hà/ – có nghĩa là “Nằm giữa những con sông” (ngày nay là Iraq), dọc theo con sông Tigris.

Assyria được lập nên vào khoảng năm 2000 TC bởi người gốc Babylonian, trải qua nhiều thế kỷ người Assyrian bị lệ thuộc vào người Babylonian nhưng cũng có nhiều khi họ nổi dậy chống lại người Babylonian. Cư dân của Assyria thuộc về dòng dõi Semer, Assur, người Assyrian có cùng một họ hàng với người Syrian và người Philitinian; tiếng nói của người Assyrian rất giống người Hebrew, về văn tự thì họ dùng chữ của người Babylonian. Dân Assyrian rất mạnh dạn, hung dữ, ưa chiến tranh.

[Nguồn: diendan.webgame , pastordvui.toila.net]

(3) Đại học Pennsylvania: Viện Đại học Pennsylvania (tên gọi tắt là Penn hoặc UPenn) là viện đại học tư thục nằm tại thành phố Philadelphia, thuộc bang Pennsylvania, Hoa Kỳ. Penn là một thành viên của Ivy League với thế mạnh về các ngành khoa học cơ bản, nhân chủng học, luật học, y dược, giáo dục học, kỹ thuật và kinh doanh. [Nguồn: Wikipedia Tiếng Việt]

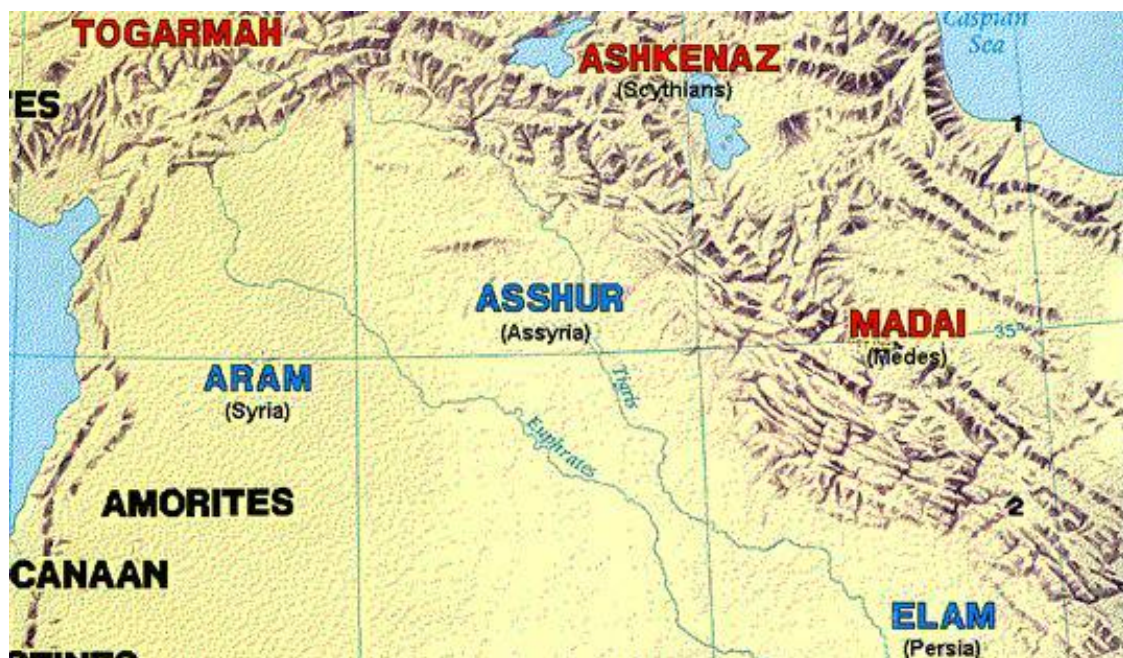
Thực ra chỗ này ta chém, QT dịch là Tây Ni Á~ ta tra lòi mắt cũng không thấy cái trường ĐH nào là Synela / nếu theo kiểu đọc TA của các bạn TQ thì Tây Ni Á = Synela/. Chỉ có một cái tên giông giống mà nổi tiếng là Sydney thì nó là ...ĐH của Úc, ek phải Mỹ với Hoa Kỳ khỉ gì. Ta tuyệt vọng lắm mới phải dùng đến cái trường trên kia -,-

(4) Ashurnasirpal II Theo niên đại của Vương giả chi thước, các chi tiết của truyện cũng như độ nổi tiếng của các vị vua Assyria cổ đại thì anh công của chúng ta chính là Ashurnasirpal II của Đế chế Neo-Assyria (Tân Assyria): Sau triều đại Tiglath-Pileser I, người Assyria suy yếu đi trong 2 thế kỷ tiếp theo, một thời đại yếu kém và các vị vua không đủ năng lực, chiến tranh với người Urartu lân cận, và sự xâm lược của các bộ lạc du mục Aramaea. Thời kì suy yếu kéo dài này kết thúc với sự lên ngôi của Adad-nirari II năm 911 TCN. Ông đã chinh phục lại các vùng đất mà trước đó là chư hầu nhỏ bé của Assyria, đẩy lùi những dân tộc ở phía bắc ra xa vùng đất của họ. Bên cạnh việc đưa biên giới tới tận Babylon ở phía nam, ông đã mở rộng biên giới của đế quốc và củng cố nó về phía Tây là Khabur. Tukulti-Ninurta II, người kế vị của ông, đã tiến hành những cuộc xâm chiếm ở phía bắc trong thời gian cai trị ngắn ngủi của mình.

Vị vua tiếp theo, Ashurnasirpal II (883-859 TCN) đã bắt tay vào thực hiện kế hoạch mở rộng trên quy mô rộng lớn. Đầu tiên, ông ta chinh phục các dân tộc ở phía bắc tới tận Nairi, sau đó chinh phục những bộ tộc

Aramaeans giữa Khabur và Euphrates. Sự tàn bạo của ông ta đã kích động một cuộc nổi loạn mà đã bị dập tắt ngay lập tức trong sự ác liệt của một trận chiến 2 ngày. Sau chiến thắng này, ông tiếp tục tiến lên mà không có sự chống đối, xa tới tận Mesopotamia và thiết lập sự cống nạp từ Phoenicia. Không giống như bất kỳ những vị vua Assyria khác, ông ta đã bắt đầu sự thống trị tàn nhẫn và khoe khoang. Trong khoảng thời gian này Ashurnasirpal II đã dời đô đến thành phố Kalhu (Nimrud). Các cung điện, đền thờ và các tòa nhà khác của ông đã minh chứng cho sự phát triển đáng kể của giàu có và nghệ thuật.

[Nguồn: Wikipedia Tiếng Việt]

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai ngày trước, Ashurnasirpal bắt được ba người đem nghiêm hình tra khảo, chúng rốt cục khai ra còn có một đồng bọn mang theo vật bồi táng Phụ vương trốn về phía Nam.

Hắn hạ lệnh giết ba tên kia, lệnh cho các nơi giữ nghiêm cửa khẩu, men theo manh mối không ngừng đuổi theo. Đợi cho tới hôm nay, cuối cùng đã tìm về được Vương Giả Chi Thước, “Các người có năm người, giờ mới là bốn... Hừ, đúng là ăn gan hùm mật gấu, dám trộm đồ của Vương tộc.” Hắn oán hận hành vi càn quấy, “Nói mau, là ai sai sử người trộm Vương Giả Chi Thước?” Hắn giờ kiểm hướng người đang sợ tới mức kịch liệt run rẩy.

“Anh nói cái gì... Tôi... Tôi nghe không hiểu...” Tuy không hiểu ngôn ngữ đối phương, nhưng thanh kiếm đâm đĩa máu tươi kia chỉ vào Kiều Tang khiến cậu ý thức được rất nhanh trên người sẽ bị đâm một lỗ bự chẳng!

Trong sợ hãi, cậu trợn mắt nhìn chằm chằm thân hình cao hơn cậu rất nhiều nhưng tựa hồ cùng cậu chênh lệch không nhiều tuổi, đôi con ngươi đen thẳm anh tuấn khắc sâu, mái tóc đen trên vai rủ xuống, bên trong áo choàng dài là thân hình gầy đen khỏe đẹp cân đối bao phủ một kiện tơ lụa ngắn, bắp chân to khỏe quần dây thừng, giày cỏ lộ ra gót cùng ngón chân... Khác hẳn với cách ăn mặc của người hiện đại, trang sức cao quý hoa lệ bằng vàng ròng và bảo thạch, còn có binh khí, hết thấy đều quái dị đem lại cảm giác quen thuộc và lạ lẫm, nhìn không được nghĩ đến Viện bảo tàng Assyria Cổ đại — “Tại đây... Không phải Baghdad?

Là Đế quốc Assyria Cổ đại?

Không thể nào! Cũng không phải phim điện ảnh, có thể xuyên qua thời không cái một— nhưng bộ dáng của đối phương, ngôn ngữ, đám binh sĩ cưỡi ngựa thân mặc cổ trang đều giống y như những hình ảnh lịch sử mà cậu đã xem. Cậu nắm chặt vòng cổ, nam nhân này y hệt bức tượng bán thân khai quật được đặt trong sảnh của Viện bảo tàng mà cậu vô ý đụng phải “Anh... Sẽ không phải là... Hơn tám trăm năm trước... Vua Assyria... Ashurnasirpal II (1)?” Hắn nhìn thẳng vào người cùng tuổi với hắn.

Không hiểu lời đối phương, nhưng lại nghe được tên mình rất rõ ràng.”Làm càn! Người dám gọi thẳng tên của ta?” Vị vua trẻ giờ kiểm.

“Không muốn!” Mắt thấy kiếm sắc tiến tới, Kiều Tang theo bản năng rút súng, tay run rẩy bắn lung tung.

“Phanh ——” một tiếng vang lớn, thân kiếm bị đạn bắn gãy, nhất thời hù sợ tất cả binh sĩ.

Phản lực của súng bật trở lại, “Oa ah!” Kiều Tang sợ hãi, tay cầm súng tê rần, cả người té ngã!

Trùng mắt nhìn kiếm gãy, Ashurnasirpal cũng bị hù dọa không ít. Ngăn lại đám binh sĩ nhao nhao chia kiếm đến hộ vệ mình, “Vũ khí của người là cái gì vậy?” Vứt bỏ kiếm, hắn lên tiếng cất bước về phía trước, muốn nhìn rõ trên tay của đối phương là đồ vật gì, vì sao lợi hại như vậy... Liền một nhát cắt ngang binh khí bằng sắt thép lợi hại?

“Không được qua đây!” Người ta không nghe cảnh cáo, còn hướng cậu đi tới? Kiều Tang chẳng rảnh rang suy nghĩ hiện đại cổ đại cái quái gì..., kinh hoảng ngã về phía sau, một tay cầm chiếc vòng~ tay kia một lần nữa giơ súng lên đạn, gầm rú, “Anh mà tới nữa, tôi sẽ nổ súng... Dừng lại á..., tôi thật sự sẽ bắn đó!”

Ashurnasirpal chẳng biết quỷ rồng quỷ kêu cái gì, hắn chưa từng sợ hãi bất cứ thứ vũ khí nào, tiếp tục đi về phía đối phương.

“Phanh, phanh, phanh~” Kiều Tang thật sự nổ súng, hắn không qua huấn luyện cho nên bắn loạn xạ trật lất hết cả, chẳng qua viên đạn đầu tiên kia là do ăn may mà thôi.

“Bệ hạ coi chừng!” Các binh sĩ bất chấp nguy hiểm tính mạng chạy tới che chắn trước quân chủ, vây quanh người cầm vũ khí quái dị kia.

“Ta không sao, các người mau lui ra phía sau.” Ashurnasirpal muốn hết thấy mọi người lùi lại.

Kiều Tang khùng hoảng đối mặt nam nhân cùng với đám binh lính cầm thù của hắn, “Các người không được qua đây, nếu không tôi sẽ...” Cậu ồn ào, ngã ngồi dưới đất không có thời gian đứng lên, ngón trở vẫn giữ chắc cò súng. “Két, két, ” Cậu nghe được khẩu súng phát ra thanh âm trống trôn, xong đời rồi, không phải sẽ... hết đạn?” Cậu khấn trượng.

“Người là người ngoại quốc sao?” Ngôn ngữ kì lạ, gương mặt cũng rất khác biệt dân cư nơi này, Ashurnasirpal cảnh giác, “Đồng bọn của người đều đã bị ta xử tử, suy nghĩ cho kỹ~ mau nói ra là ai sai người ăn trộm Vương Giả Chi Thước?”

“Vương Giả Chi Thước!” Kiều Tang vất vả lắm mới nghe hiểu một câu, nhìn bộ dáng của đối phương thì hình như đã nhận định cậu là một tên trộm? Trong lịch sử, trộm đồ của Vương tộc chính là tử tội a!

“Không... Anh hiểu lầm rồi... Nó không phải là Vương Giả Chi Thước.” Nắm lấy chiếc vòng, cậu vội vàng giải thích với vị vua trẻ, “Nó được Viện bảo tàng Iraq lưu giữ, tôi cùng ba ba phải bảo vệ cổ vật, đem chúng khỏi tầm phá hoại của bomb đạn. Anh có hiểu không? Trời ơi là trời! Alla Chúa Trời Quan Thế Âm Bồ Tát... Tôi làm thế nào để nói với anh.. Tôi và anh có thể không cùng một thời đại...”

Đối phương hiển nhiên hoàn toàn không hiểu những lời cậu nói, thế đơn lực bạc cậu sợ hãi đến không biết nên làm cái gì bây giờ? Chỉ có thể bất lực mà cầm khẩu súng không đạn phô trương thanh thế, hướng người ta hô to “Không được qua đây ——” Bỗng nhiên, cậu vô cùng kinh hãi vì một cước bay tới đá rơi vũ khí trên tay.

Đoán chắc kẻ trộm mộ chỉ biết kêu gào, không có năng lực đả thương người, Ashurnasirpal vung tay đâm một quyền lên mặt đối phương.

“Dừng ——” một tiếng, Kiều Tang từ bé tới lớn đây là lần đầu tiên nghe xương cốt mình bị đánh mà phát ra âm thanh... Thời gian kêu đau cũng không có, cậu bị đánh đến mắt nổi đom đóm, choáng váng đầu óc rất nhanh ngã xuống đất ngất đi!

“Xem đi, là tóc vàng?” Cậu hôn mê để lộ ra bên ngoài khăn trùm đầu mái tóc vàng, lập tức mọi người bàn tán xôn xao.

Tiếng động ồn ào, Ashurnasirpal vung vô kiểm hất tung khăn trùm đầu của kẻ trộm, kinh ngạc nhìn kẻ bản thủ kia vậy mà lại có được mái tóc chói mắt như mặt trời?

Các binh sĩ vây quanh người bị hôn mê, thỉnh giáo đế vương của họ, “Bệ hạ, có cần giết tên nhóc này?”

Ashurnasirpal trầm tư không nói. Một lát sau hắn quyết định, “Tạm thời không giết nó.” Hắn ngồi xổm xuống bên cạnh thân người hôn mê bất tỉnh, chạm vào tóc đối phương, “Tóc màu vàng... Quá khả nghi.” Thấp giọng lên tiếng, hắn đoạt lại vòng cổ trong tay cậu, đương nhiên kể cả thứ vũ khí quái dị có thể cắt ngang thân kiếm kia.

Hắn đứng lên, hạ lệnh cho các binh sĩ, “Các người đem tên trộm mộ này giam vào đại lao tra hỏi, trước xét rõ ràng nó từ quốc gia nào đến, ăn trộm Vương Giả Chi Thước có mục đích gì?”

“Tuân mệnh!” Binh sĩ đáp lại. Bọn họ sùng kính nhìn chăm chú vị quân chủ đeo Vương Giả Chi Thước, uy phong lẫm lẫm!

Lao ngục âm u dơ dáy bẩn thỉu, tràn ngập tiếng tù phạm kêu rên, bệnh truyền nhiễm lan tràn, sinh mùi hôi thối...

Tay bị còng sắt treo lên, hai chân cũng bị trói chặt, trên lưng còn thấm hại hơn, sớm đã bị đánh đến da tróc thịt bong! Toàn thân đều là vết thương, Kiều Tang rốt cục nhận rõ bản thân quả thật đã rơi về thời điểm gần ba ngàn năm trước, khi Vua Ashurnasirpal II thống trị Đế quốc Assyria...

Vì sao chỉ có cậu là gặp xui xẻo? Cha thì sao? Họ đã rời Baghdad chưa? Không, họ nhất định đang tìm cậu khắp nơi?

“Xôn xao —— ”

“Ách!” Một thùng nước dội lên đầu đã mạnh mẽ lay tỉnh Kiều Tang vì tra khảo mà vài lần hôn mê.

“Người từ đâu tới? Là ai sai sử đến trộm mộ? Có đồng lõa nào khác nữa không?”

Lần nào cũng chỉ nghe thấy từng ấy câu giống hệt nhau, hơn nữa trước đó lính canh ngục có viết ra cho cậu đọc~ Cậu vận dụng hết khả năng đem trình độ văn tự tượng hình (2) chấp vá lung tung của mình mà viết hồi đáp, hi vọng bọn họ hiểu rõ ý cậu, bọn họ hình như cũng hiểu mà? Vì cái gì còn phải hỏi lại? “Tôi đã nói qua... nhiều lần lắm rồi... Tôi là người của thế kỷ XXI... Quốc gia của tôi... Đài Loan... Tôi sắp vào Đại học Pennsylvania... Khoa Khảo cổ học... Tôi không ăn trộm Vương Giả Chi Thước...” Y Như bằng ghi âm, Kiều Tang lặp lại từng lời một.

“Lời khai chẳng khác gì lúc trước?” Đám ngục tốt bàn tán, tên tù phạm này cho dù tra tấn bao nhiêu khổ hình thì nó vẫn viết ra những lời giống hệt ban đầu, “Hừ! Xương cốt tên trộm mộ cứng rắn quá nha.” Chúng phần nộ giờ rồi—— “Oa ah!” Quất xuống vùng lưng đã huyết nhục mơ hồ, kịch liệt đau nhức làm cho Kiều Tang kêu lên, “Dừng tay... Không... Dừng đánh nữa... Tôi không nói láo...” Kháng nghị tựa con muỗi vo ve, “Đau quá... Khát... Cho tôi nước...” Ý thức mơ màng, cậu ngất đi.

“Giả chết hả? Phải cho người ném thêm mùi đau khổ thì may ra mới nhận tội!” Lúc cai ngục tiếp tục thi hành đại hình, bên ngoài nổi lên bạo động.

Khi bọn họ trông thấy người đến, “Bệ hạ!” liền nhao nhao cung kính quỳ trên mặt đất nghênh đón. Ashurnasirpal cùng vài tên thị vệ và nô bộc tiến vào trong ngục, hần mở miệng hỏi, “Phạm nhân cung khai ra sao?”

Ngục tốt liếc nhìn nhau, một kẻ trong số đó có vẻ là ngục quan trả lời, “Bệ hạ, phạm nhân không cung khai... Nhưng gã để lại một ít văn tự.” Quỳ trên mặt đất, hai tay ngục quan dâng bản đá khắc chữ lên cho quân vương.

Ashurnasirpal cầm xem, lập tức nhìn chăm chăm phạm nhân toàn thân dơ bẩn không chịu nổi, “Các người ghi lại lời hắn nói?” Hắn tới gần gương mặt tái nhợt kia, một bên nhìn văn tự khắc chữ “Kiều Tang” ngay ngắn.”Người là... Kiều Tang? Người ghi lại bản khắc này?” Nhìn phạm nhân nghi hoặc gật đầu, hần hừ một tiếng, “Xem ra, người không hiểu ngôn ngữ của chúng ta, vẫn có thể viết được chữ.” Những dòng chữ gom góp chấp vá làm hần không nhận được bật cười, “Người nói người không ăn trộm Vương Giả Chi Thước, người không thuộc về hiện tại mà đến từ ba ngàn năm sau? Ha ha ha, ta chưa từng thấy tên trộm mộ nào nực cười như vậy.”

Tiếng cười của vị vua làm Vương Giả Chi Thước trên lồng ngực hần rung động, sáng lấp lánh. Kiều Tang thở gấp gấp, “Tôi thật sự là người của tương lai... Không hề lừa anh...Súng... Đúng rồi, khẩu súng bị anh lấy đi... Nó là hàng công nghệ cao... Tất cả các quốc gia ở thời đại này đều khó có khả năng chế tạo ra... Nó có thể chứng minh tôi tới từ tương lai...” Không biết đối phương đến cùng có hiểu hay không? Vô luận như thế nào, giờ phút này tay cậu đau nhức, chân đau, trên lưng càng đau muốn chết, tốt nhất là máu cứ thế chảy không ngừng mà chết đi! “Xin anh... Thả oôi ra... Đau quá... Toàn thân đều đau nhức... Tôi chịu không nổi...” Càng nói càng thống khổ, lưng tựa bị thiêu đốt, còn vết hầu cũng như có lửa cháy. “Nước... Cho tôi nước...”

Người đàn ông tóc dài quỳ gối sau lưng quân vương nhìn chăm chú tội phạm toàn thân run rẩy đổ mồ hôi, thẳng nhóc đang nhìn bát nước trên bàn? Anh ta rốt cục nhận không được lên tiếng, “Bệ hạ, nó tựa hồ rất thống khổ... Để cho nó uống nước được không?”

“Haidar (3), ở đây không có phần cho người nói.” Ngữ khí nghiêm trọng khiến người ngậm miệng.

Ánh mắt trở lại trên mặt kẻ suy yếu tới mức muốn ngất xỉu kia, Ashurnasirpal nắm những lọn tóc vàng rối rắm dơ dáy bẩn thỉu, trầm giọng nói: “Kiều Tang, ta đây hỏi người một lần cuối cùng, nếu như người lại mạnh miệng, ta sẽ đem người xử tử đó.” Đưa tay làm động tác chém đầu, xác định đối phương sợ hãi lộ ra vẻ đã hiểu, hần hỏi tiếp, “Nói, người là người nước nào? Ai sai người đến trộm mộ? Còn đồng lõa nào nữa không?”

Lại là những lời chán ngắt đó! Kiều Tang chịu không thấu..., “Tôi không nói láo... Những gì cần nói đều đã nói... Các người tại sao lại không hiểu?”

Thấy đế vương nghi hoặc, ngục quan bước lên phía trước nói đỡ, “Chúng thần đã hỏi rất nhiều lần, phạm nhân đều trả lời như vậy.”

“Không nói sao? Hừ.” Ashurnasirpal cười hoang dại, đồng tử đen thăm thẳm nhìn thẳng vào biểu lộ run rẩy của Kiều Tang, “Người muốn làm anh hùng? Tốt, ta sẽ giúp người.” Ném phạm nhân xuống, hắn quay người gào thét ra lệnh cho ngục quan, “Sáng sớm ngày mai đem kẻ trộm mộ này trói ở bên ngoài Thần điện, tất cả quan viên triều đình và dân chúng đều phải tới xem~ Ta, Ashurnasirpal II muốn trước Thần Ninurta (4) trí tuệ vô biên, công khai kẻ dám can đảm khiêu chiến Vương quyền chỉ có một con đường chết!”

“Bệ hạ vạn tuế!”

“Các người nói cái gì... Tôi nghe không hiểu...” Kiều Tang khựng hoảng nhìn mọi người đều hướng vị vua kia quỳ lạy, không rõ lại phát sinh cái quỷ gì?

Cuối cùng khi Ashurnasirpal đã bỏ đi, Hetela vẫn còn quay đầu chăm chú nhìn người bị trọng thương với vẻ đồng tình.”Bị đánh thành như vậy, người thật đáng thương... Nếu người thật sự là “Người kia”, tốt nhất là nên phô bày khả năng của người.” Như có điều cần dặn dò, anh nói với đám ngục tốt, “Cậu nhóc kia sẽ phải chết, các người có thể nhân nhượng thả nó xuống, cho chút nước và vài thứ ăn được?”

Lính canh ngục biết rõ bên cạnh bệ hạ, Haidar không giống nô bộc, nên khi nói chuyện với anh cũng có vài phần kính trọng, “Không thể được, không có bệ hạ ra lệnh thì chúng ta không thể thả nó ra.”

“Như vậy, tôi thiếu cũng có thể để cho nó ăn uống chứ?”

“Điều này... Ách, nể mặt ngài, vậy thì... Được rồi.”

Trông thấy một người đàn ông trẻ tuổi tuấn dật, mái tóc nâu vàng dài ngang eo vẫn lưu lại, cùng cái ngục thương lượng, thậm chí đưa cho hắn một chén nước nhỏ~ Kiều Tang quả thực không thể tin được trong hoàn cảnh khủng bố như vậy vẫn còn người tốt tồn tại. “Cảm ơn...” Cậu cảm động lên tiếng, uống sạch bịch toàn bộ nước như kẻ chết khát hàng tháng trời trên sa mạc.

Về phần đồ ăn, cả người cậu đau nhức đến tê liệt, căn bản không có khẩu vị ăn bất cứ thứ gì!

(Còn tiếp...)

(1) Theo QT thì tên của Ashurnasirpal II là Sa Ba Đặc (Chabat). Thống nhất sẽ dùng tên Ashurnasirpal.

Assur-Nasir-pal II (phiên âm: Assur-Nasir-apli, nghĩa là “Assur là người giám hộ của người thừa kế”) là vua của Assyria từ năm 883-859 TCN.

Assur-Nasir-pal II kế vị cha mình, Tukulti-Ninurta II, năm 884 TCN. Ông nổi tiếng với sự tàn bạo của mình, xâm chiếm Lưỡng Hà và lãnh thổ của ngày nay là Lebanon, thêm chúng vào đế chế Assyria đang phát triển, và xây dựng Nimrud.. Ông cũng đã đàn áp một cách tàn bạo đối với cuộc nổi dậy ở thành phố Suru thuộc Bit-Halupe.

*Gia đình: Ông là con của Tukulti-Ninurta II, con trai và là người kế vị của ông là Shalmaneser III.

*Triều đại: Ông nổi tiếng với sự tàn bạo của mình, bằng cách sử dụng tù nô lệ để xây dựng một thủ đô Assyria mới tại Calah (Nimrud) ở Lưỡng Hà, nơi ông khôi phục lại thành phố với nhiều đền đài hùng vĩ. Ông cũng là một người cai trị thông minh khi đã nhận ra rằng ông có thể đạt được kiểm soát đế chế của mình tốt hơn bằng cách đặt các thống đốc Assyria hơn là phụ thuộc vào sự cai trị của các vị vua địa phương phải nộp cống.

*Những chiến dịch: Sự tàn bạo của Ashurnasirpal II đối với những kẻ nổi loạn bảo đảm cho sự xuất hiện của quân đội ông sẽ không kích động nổi loạn nhiều hơn nữa. Quân đội của ông bao gồm bộ binh (kể cả lính trợ chiến và lính đánh thuê), kỵ binh nặng và nhẹ, chiến xa. Ashurnasirpal đã bắt ngờ với các thành phố Tân-Hittite và các tiểu bang Aramaen ở miền bắc Syria chống cự đến cùng. Nhưng cũng gặp phải rất nhiều những thành phố nhỏ ngay lập tức đầu hàng, thường là đến ngay nơi đóng quân của ông và cống nạp.

Ashurnasirpal II đã không thôn tính các thành phố Phoenicia nhưng thay vào đó là đã thiết lập nó như một nguồn cung cấp cho cỗ máy chiến tranh của Assyria. Sắt là cần thiết để chế tạo vũ khí, gỗ tuyết tùng Liban cho xây dựng, vàng và bạc cho các khoản thanh toán của quân đội. Tuy nhiên, vào giai đoạn cuối, các chiến dịch của Ashurnasirpal chỉ thành công trong một thời gian ngắn.

[Nguồn: Wikipedia Tiếng Việt]

(2) Cái đồng lõa xồm của em Kiều Tang đây --

Chữ hình nêm

Người Assyria cổ nói tiếng Akkad, một nhánh của ngôn ngữ Semitic. Các dòng chữ khắc đầu tiên xuất hiện vào thời vương quốc Assyria cũ. Vào thời Tân Đế quốc (tức thời của anh công Ashur), Assyria chịu ảnh hưởng mạnh mẽ của ngôn ngữ Aramaic. Ngoài ra người Assyria cổ cũng sử dụng ngôn ngữ Sumer trong các văn bản của họ.

[Nguồn: go , aoevietnam.org]

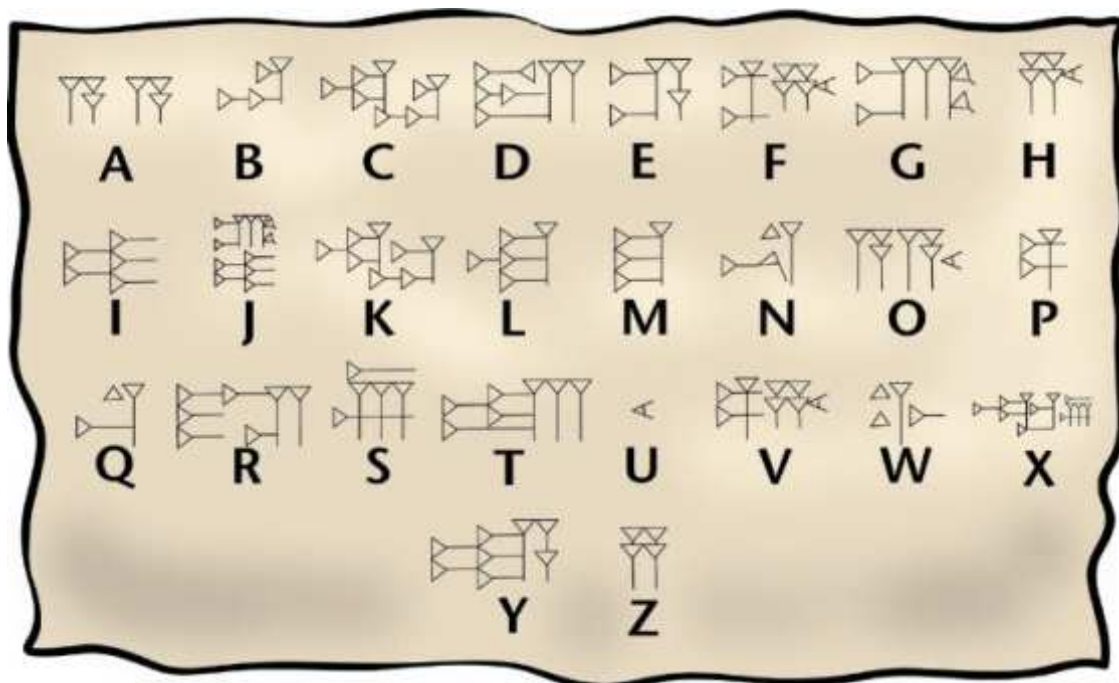
(3) Haidar: Hách Đặc Lạp. Cả chiều lần mò mới ra cái phiên âm Hetela, nhưng không có ý nghĩa gì cả -- Phải là Haidar vì theo ngôn ngữ Arabic có nghĩa là "Sư tử Lion/ Người có tên tuổi, quyền lực."

(4) Thần Ninurta: QT dịch là Neboo thần điện. Ninurta (Nin Ur: Chúa tể của trái đất)

Ninurta thường xuất hiện cầm một cây cung và mũi tên, một thanh kiếm lưỡi liềm, hoặc một gậy tên là Sharur. Ở Assyria, Ninurta được thờ cúng cùng Ashur~ vị thần Mặt trời tối cao – sánh ngang với Marduk của Babylonian.

+ Thần Ashur là vị thần tối cao trong các vị thần của Assyria và là đấng bảo hộ quốc gia Assyria. Là thần Mặt trời có tính hiếu chiến và không thương kẻ thù địch; cái đạo họ theo chỉ cốt dạy cho dân ngoan ngoãn vâng phục cấp trên và biết cầu cho được nhiều ân huệ của thần thánh bằng ma thuật và sát tế mạng người. Trong một bia mới tìm ra được, người ta đọc thấy như sau: "tất cả những chiến sĩ bại trận này đã phạm tội đến thần Ashur và tìm cách chống đối với trẫm... Trẫm đã cho nhổ lưỡi chúng ra khỏi miệng và tiêu diệt chúng, những kẻ sống sót thì trẫm cho thiêu tế... chân tay chúng đã bị giật ra khỏi thân thể và ném cho chó cho heo ăn. Trong khi thi hành những việc này thì trẫm đã làm vui lòng các đại thần".

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mặt trời rực rỡ chiếu rọi mặt đất.

Hàng vạn người dồn tới trước thần điện Ninurta, mọi người tranh nhau chen đến vị trí tốt để có thể thấy rõ ràng phong thái của đế vương trẻ! Trên hành lang Thần điện là Vương tôn Hoàng tộc cùng các quan viên.

Tướng quân 23 tuổi Mansur (1) cưỡi ngựa xem xét xung quanh và phụ trách điều hành binh lính thủ vệ bốn phía của thần điện, Tể tướng Taj (2) 65 tuổi râu tóc dài thướt bạc trắng như cước, tay nắm chắc trượng gỗ khắc huy hiệu Công Dương (3) ngồi trên ghế chờ đợi, cách chỗ Taj không xa, Đại thần quan Uri (4) đầu trọc lóng o tuổi chừng 50, cùng Bayyan (5) em trai Ashurnasirpal đứng chung một chỗ, nhỏ giọng trò chuyện với nhau...

“Ashurnasirpal đã tìm được Vương Giả Chi Thước rồi, từ giờ trở đi, hắc chính thức có được thực quyền của quốc vương Assyria.”

“Đáng giận! Vương vị tại sao lại thuộc về hắc? Ta cũng là nhi tử của Phụ vương nha! Chẳng lẽ lại buông tha dễ dàng như vậy?” Gãi gãi mái tóc đen loạn quăn, Bayyan nghiêng răng nghiêng lợi ra vẻ không phục.

“Hừ!” Cảm giác có người đi tới, Uri nhắc nhở vị Hoàng tử nên im lặng.

“Bayyan đại nhân, Uri thần quan~ mời các ngài nhập tọa, bệ hạ đã tới rồi.”

Bayyan phát hiện người đến là tên nô lệ bên cạnh Vương huynh, thái độ không mấy khách khí. “Haidar? Đã lâu không gặp, người hình như càng ngày càng xinh đẹp nha. Thế nào? Có bệ hạ là chủ nhân, người nhất định mỗi ngày vui vẻ làm ấm giường của hắc, cực lực nịnh nọt ton hót hắc?” Gã cố ý tới gần đối phương, thấp giọng cười quái dị, “Ta so với Vương huynh, ai có thể khiến người thoải mái hơn? Hắc hắc...”

Dâm ngôn uế ngữ làm cho gương mặt diêm lệ biến sắc. “Thỉnh ngài không nên nói lung tung!” Lui ra phía sau, Haidar nghiêm chỉnh trách cứ, kiểm chế chán ghét gương mặt với chòm râu dê khả ố kia, phản bác, “Bệ hạ và ta trong sạch, Người hoàn toàn không giống người, chẳng đáng để đem ra so sánh.”

“Người là cái hạng gì?” Bayyan khinh miệt cười, “Người vốn là tính nô của ta, chẳng qua bây giờ chuyển đổi chủ nhân, làm nô lệ của Vương huynh mà thôi.” Gã híp mắt cười tà làm cho Haidar giận đến run người, vẫn phải cố nén uất hận mà trấn định không biểu lộ ra ngoài.

“Bệ hạ giá lâm ——” Một tiếng thông báo vang lên, tất cả âm thanh ồn ào đều dừng lại!

Haidar tách khỏi Bayyan, trở lại chỗ đứng của mình...

Ashurnasirpal đi vào thần điện trong khi mọi người nín thở chú mục. Gãy gãy áo choàng đỏ thẫm ở mắt cá chân, hắc nhìn về phía dân chúng, quan viên, còn có cả thân tộc của mình, mở lời, “Hôm nay, ta cho gọi các người tới nơi này là có nguyên nhân.” Hai con người hữu thần sáng ngời mà ngạo nghễ, tiếp tục giảng giải “Ta biết trong các người có người rất không hài lòng khi ta ngồi trên Vương vị. Nhưng ta phải nói với các người, Phụ vương đã đem quyền lực của Người trao cho ta, cầu nguyện Phụ vương được an nghỉ... Hiện tại có Thần Ninurta làm chứng, ta đã nắm trong tay Vương Giả Chi Thước. Từ nay về sau, ta~ Ashurnasirpal II chính là Quốc vương duy nhất của Assyria!”

Trông thấy tân quân trẻ trung anh tuấn thân mang vòng cổ biểu tượng cho Vương quyền, giờ cao bảo kiếm, dân chúng tung hô, “Bệ hạ vạn tuế, Đế quốc Assyria vạn tuế!”

Đứng ở nơi hẻo lánh, Haidar không khỏi nhìn về phía Bayyan và Uri thần quan. Xem ra Ashurnasirpal đạt được vương quyền có người khó tiếp nhận sự tình!

Ẩn nấp trong những tiếng reo hò vui mừng là vài kẻ gắt gao chờ thời cơ hành động...

“Có thể ra tay chưa?”

“Chờ thêm một chút.”

Trong lúc bọn chúng đang trao đổi tin tức thì Quốc vương Assyria lệnh đem tù phạm lên tế đàn trước Thần điện—— Cảm thấy quần áo dính đầy máu tươi đã bị lột sạch, Kiều Tang thần trí mơ hồ vết thương hành hạ đau nhức liên tục, dốc sức dùng chút khí lực liều mạng chống cự, “Thả tôi ra... Sao các người lại thoát y phục của tôi... Mau buông tôi ra...”

“Câm miệng!” Lính canh ngục vung một cái tát khiến Kiều Tang ngừng vắn vẹo, cậu bị đánh đến hấp hối rồi lại bị đè ép bắt quỳ xuống.

Tù phạm tóc màu vàng kim lập tức khiến mọi người bàn tán xôn xao. “Bọn họ đang nói cái gì... Sẽ đối xử với mình như thế nào... Thật đáng sợ...” Kiều Tang phát run.

Một cơn cuồng phong đêm mây âm u che lấp Mặt trời, thân thể Kiều Tang trọng thương bắt đầu phát sốt, phần lưng máu chảy không ngừng bỏng rát như nhồi da nấu thịt —— đau nhức, ngứa ngáy thống khổ, cậu cảm giác như có gì đó đang bò từ lưng qua bả vai, lên gáy mình.

Đúng lúc đó, Ashurnasirpal rút kiếm đi đến bên cạnh Kiều Tang, nhìn lướt qua thần dân rồi sang sảng nói, "Kẻ này cùng bốn tên đồng lõa đã trộm lăng mộ Vương tộc, tội không thể tha." Trường kiếm sắc bén giơ lên cao, hấn dùng một tay đè đầu người đang quỳ dưới đất, cao giọng tuyên cáo, "Trước Thần Trí tuệ Nabu (*), các người nghe cho kỹ, nếu như có kẻ dám can đảm đánh cắp đồ vật thuộc sở hữu của Vương tộc, sẽ có kết cục giống kẻ này!"

Lúc trường kiếm vung lên trên đầu tên trộm mộ, Bayyan đứng một bên, trong lòng bưng bưng đã tâm một kiếm kia cũng chính là thứ ám hiệu lưỡi dao ngấp sâu trong thân thể Ashurnasirpal.

Thừa cơ lúc sự chú ý của mọi người tập trung toàn bộ vào Quốc vương Assyria và kẻ sắp bị chém đầu, đám thích khách ẩn nấp được hạ lệnh, "Có thể động thủ!"

Cùng thời khắc đó, Kiều Tang không lưu ý đến tai họa, bị người đè đầu xuống thì lập tức cảm thấy ngứa ngáy một bên gáy biến mất, hình như trên cổ cậu vừa rơi xuống cái gì? Khi cậu nheo đôi mắt cận thị nhìn chăm chăm trên mặt đất mấy con trùng nho nhỏ trơn bóng, ngăn ngừa vụn vẹo nhúc nhích..."Oa nha ——" cậu lập tức gào toáng, nhảy nhồm lên như phải bỏng. Giời... Là giời giời... Ghê tởm... Hoá ra da tróc thịt bong trên lưng có giời bò lổm ngổm nên mới ngứa như thế? Cậu bủn rủn nghĩ.

Không nghĩ tới tên tù phạm trọng thương còn có khí lực phản kháng, "Người còn giãy dụa?" Bị đối phương phá khai, Ashurnasirpal tức giận điem cuồng đem người bắt trở lại, lập tức nâng kiếm: "XÍU...UU!!" một tiếng, mấy mũi tên đồng loạt hướng Quốc vương Assyria.

Đột nhiên xuất hiện công kích làm cho dân chúng kinh hãi!

"Có thích khách! Bệ hạ coi chừng ——" Mansur dùng tốc độ nhanh nhất rút kiếm xông lên tể đàn hộ chủ, nhưng không cách nào ngăn cản đám phi tiễn kia. Trong thời khắc hỗn loạn, Ashurnasirpal dựa vào tử tù tránh thoát một mũi tên "Ách!" Phi tiễn xuyên thẳng vào lưng, thống khổ làm cho Kiều Tang vốn bị thương nặng thân hình đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương (ý chỉ khổ nối tiếp khổ, nghĩa gần giống "Chó cắn áo rách" của ^^), không kịp hiểu rõ xảy ra chuyện gì liền ngất đi.

Ashurnasirpal ôm lấy người trúng tên muốn ngã xuống đất, "Người..." Hấn kinh nghi nhìn chăm chú lên thân thể khí tức yếu ớt, chẳng lẽ thằng nhóc này vừa rồi gào rống là muốn cảnh báo hấn có thích khách?

"Bảo vệ bệ hạ!" Đám thị vệ bao bọc vây quanh quân vương. Đám người sợ tới mức hồn phi phách tán, "Mau bắt lấy thích khách kéo chúng trốn thoát mất!" Mansur điều một đội kỵ mã lớn lùng bắt thích khách bên dưới dân chúng.

Tại hành lang Thần điện Hoàng thân quốc thích và quan viên cũng vô cùng bất an, vội vàng tìm nơi an toàn tránh né. Uri quan sát hết thấy hỗn loạn, miệng thì thảo, "Ứng nghiệm rồi"

"Cái gì?" Tiếc rẻ vì anh trai không chết trong tay thích khách, Bayyan hoang mang trừng mắt với vị Thần quan. Thần linh chỉ thị ứng nghiệm rồi! "Bayyan đại nhân" Uri nhìn gã biểu lộ bất mãn, "Có lẽ Vương huynh của ngài nhất định chính là Quốc vương tân nhiệm Đại đế chế Assyria... Mấy ngày hôm trước lúc ta cầu nguyện Thần linh, bầu trời xuất hiện dị tượng, báo hiệu Vương giả sắp sửa gặp nạn!"

"Gặp nạn...?" Bayyan càng không hiểu. "Nhưng mà, tại sao Ashurnasirpal không chết?"

"Nếu như bệ hạ có thể tránh thoát kiếp nạn, vậy khẳng định Thần linh phái tới sứ giả trợ giúp hấn tránh được một kiếp." Uri trầm trọng. Ngưng mắt nhìn vị Hoàng tử bên cạnh lão vốn nghĩ sẽ trở thành tân vương, nếu như Ashurnasirpal~ người có chủ trương thu hồi quyền lực của Thần quan~ thật sự ngồi vững vàng trên vương vị, vậy đối với lão sẽ bất lợi sâu sắc!

.....

Ở Babylon (6), Nabuaplaiddina (7) đọc mật báo từ Assyria, hiểu được hành động ám sát Ashurnasirpal II đã thất bại!

"Bệ hạ, tiếp tục phái người đi hành thích Quốc vương Assyria chứ?" Thị vệ quỳ trên mặt đất đợi vương lệnh.

"Không được, lần thứ nhất hành động không thành sẽ rất khó để tìm sơ hở, trước tiên cứ án binh bất động. Nabuaplaiddina nói nhỏ, "Không nghĩ tới tên Ashurnasirpal kia vận khí tốt như vậy! Về sau, địa vị của hấn

nhất định vững chắc khó có thể dao động. Có lẽ ta nên nghe người kia đề nghị, liên minh với thế lực đối chọi Ashurnasirpal, nội ứng ngoại hợp mới có thể đánh bại Assyria.”

Y lập tức đi đến trước ngọn đèn thiêu hủy phong giấy da mặt báo người thủ vệ đưa tới, trầm tư không nói.

.....

Thủ đô Nimrud (8) của Assyria, Quốc vương ngự trong cung điện Calah đèn đuốc sáng trưng.

“Đi đổi một chậu nước sạch đến đây... Cả khăn mặt và thuốc, nhanh lên!”

Nô lệ nghe theo lời các thầy thuốc..., ra ra vào vào bận tới tắm mặt mũi. Mất thấy người đến người đi, Ashurnasirpal cũng khó chịu dậm mạnh chân. Trải qua hồi lâu cố gắng hết sức lôi kéo người về từ cõi chết, Bashaarat (9)~ một trong số những thầy thuốc tiến đến báo cáo...”Bệ hạ, người bệnh hư nhược nặng nề, hiện tại cậu bé lại trúng tên, chỉ sợ —— ”

“Ta mặc kệ! Các người có trách nhiệm phải cứu sống nó, nếu không, hết thầy đều phải chết!” Ashurnasirpal cắt ngang lời người kia, không thèm nghe bất cứ lý do gì.

“U-a..aaa ——” Bên tai ồn ào làm cho Kiều Tang phiền muộn, “Cha... Con đau quá...” Cậu nói sảng, cảm thấy cơ thể như thiêu đốt, đau đớn vô cùng!

Lúc này, tướng quân Mansur vội vàng tiến vào trong điện quỳ xuống bầm báo, “Bệ hạ, thần truy bắt được bốn gã thích khách, nhưng bọn chúng đã uống thuốc độc tự vẫn, trên người cũng không tìm ra manh mối dấu vết nào...”

“Chết tiệt!” Ashurnasirpal gào thét, “Mansur, đưa ta đi xem thi thể của bọn chúng. Haidar, Kiều Tang giao cho người và Bashaarat chiếu cố, nhớ kỹ: Ta • Muốn • Nó • Sống.”

“Vâng...” Quốc vương đặc biệt bàn giao, nhấn nhủ làm Haidar cùng các thầy thuốc cảm thấy áp lực thật nặng nề!

Đêm đi qua, mặt trời lại mọc. Nữ tỳ thổi tắt ngọn đèn rồi đến tối rót vào dầu mới, nhen nhóm ngọn lửa ấm áp.

Giày vò hai ngày, các thầy thuốc liều mạng đem Kiều Tang trong vòng tay ôm ấp của Tử thần kéo ra. Xác nhận tổn thương chạm tới hô hấp đã tạm thời ổn định, liền tiến hành rút mũi tên và cầm máu, vết thương không trào máu tươi nữa. Họ thở phào một hơi, cuối cùng cũng sống rồi... Thần linh phù hộ!

Ai nấy đều mệt đến rã rời. Haidar thay Bashaarat đã kiệt sức chăm sóc Kiều Tang, anh bưng tới chậu nước cùng khăn mặt lau mồ hôi đã một thân đầm đìa cho cậu, cẩn thận tránh động đến vết thương, chải tóc, xoa dầu vùng và Olive giữ ấm cùng tẩy uế. (10)

Nhiệt độ ban đêm xuống thấp, chênh lệch với ban ngày cực nóng. Kiều Tang bắt đầu có chút ý thức mơ hồ, không thấy cái ngục và Thần điện nháo nhác, mà biến thành cung điện hoa lệ, màn tơ trắng tinh theo gió nhẹ nhàng đong đưa...

Đã xảy ra chuyện gì? Kiều Tang cũng không hiểu rõ. Thân thể sạch sẽ không mặc quần áo, lưng đã được thoa thuốc trị liệu tuy vẫn còn đau nhức khó chịu. Đang trong cảnh khốn cùng đột nhiên được đối xử thoải mái khiến cậu thắc mắc không thôi, nghi ngờ liệu chuyện này có ẩn chứa tai họa gì không. Ánh mắt chuyển qua bên giường, cậu trông thấy một bóng người ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

“Là anh...” Chăm chú nhìn mái tóc dài màu nâu vàng rậm rạp, muốn động đây một chút, “Ách!” Vừa khê nhích thì toàn bộ phần lưng như muốn xé da, kịch liệt đau nhức! Nghe thấy vậy, Haidar mở mắt vui mừng vì người hôn mê bất tỉnh rốt cục đã có ý thức. “Đừng nhúc nhích, cậu chảy rất nhiều máu nên còn yếu...” Anh vội vàng trấn an đối phương, gọi tỳ nữ bưng tới một bát súp, cẩn thận lót gối ghê cho cậu. “Ăn một chút đi, vài ngày nay cậu chưa ăn gì rồi.”

Kiều Tang không hiểu tiếng Assyria..., nhưng nhìn món ăn thơm ngào ngạt trước mặt, không cần suy nghĩ thêm, cậu một ngụm tiếp một ngụm nuốt từng muỗng súp Haidar đút. Sau khi đã giải quyết vấn đề của ông anh Ruột, cậu mới không ý tứ mà nhận ra người này đã giúp cậu đến hai lần, nhưng ngay cả tên người

ta là gì cậu cũng không biết! “Tôi là Kiều Tang...” Suy yếu lên tiếng, cậu run rẩy giơ ngón tay chỉ vào chính mình, sau đó chỉ hướng đối phương, “Anh thì sao? Tên là gì...?”

(Còn tiếp...)

(1) Mansur: Kéo Bằng Ngựa -- Ta chuyển qua Hán Việt là Mã Xa, chuyển chuyển một hồi thì ra Mansur. Thú vị là cái tên này trong hệ ngôn ngữ Muslim có nghĩa “Cưỡi ngựa chiến thắng trở về”. ^^

(2) Taj: Top Tập. Vâng, lúc đầu phiên âm là Toza, sau đó lai lái đi một tí cho nó Trung Đông thì thành ra sản phẩm -- Trong ngôn ngữ hệ Muslim, Taj có nghĩa là “Quyền lực Quốc vương”.

(3) Huy hiệu bằng kim loại gần như một loại “Giấy chứng minh” cho người sở hữu tước hiệu cao quý do vua chúa ban tặng. Công Dương biểu lộ chức vị cao nhất trong các tước vị được ban tặng, kiểu như Công tước của Châu Âu ý / Tử tước -> Bá tước -> Công tước/

(4) Uri: Ur. Trong ngôn ngữ Hebrew/Israeli có nghĩa là “My light, one of God’s angels”. Đại thần quan theo mình nhớ không nhầm thì chính là quan tư tế trông coi việc cúng bái thần linh. Cụ thể thì Uri là người có chức vị cao nhất trong thần điện Ashur.

Hình ảnh của Quốc vương Assyria (phải) và Đại thần quan (trái). [Nguồn: Wikipedia]

(5) Bayyan: Ban Ni Mạt. Trong ngôn ngữ hệ Muslim có nghĩa là “Trong sạch, rõ ràng.”

—> À, những cái tên này gợi rất nhiều điều. Một vị Tể Tướng mang “Quyền lực quốc vương”, một người em trai “Trong sạch” đến dâm dăng và một vị Đại thần quan “Thiên sứ”. Khắc khắc~ Như đã nói từ đầu, mấy cái tên ta chém gió rất dã man, đừng thắc mắc ^^

(6) Babylon (tiếng Hy Lạp: Βαβυλών, tiếng Akkadia: Babili, Babilla) là một thành quốc của Lưỡng Hà cổ đại. Các di tích của thành quốc này được phát hiện ngày nay nằm ở Al Hillah, tỉnh Babil, Iraq, khoảng 85 km (55 dặm) về phía nam thủ đô Baghdad. Tất cả những gì còn lại của thành phố ban đầu của Babylon cổ đại nổi tiếng ngày nay là một gò đất, hoặc các toà nhà xây bằng các gạch bùn và các mảnh vỡ ở vùng đồng bằng màu mỡ Lưỡng Hà giữa hai dòng sông Tigris và Euphrates.

[Nguồn: Wikipedia Tiếng Việt]

(7) Nabuaplaiddina: Khó Đức Tô. Khi phiên âm ra là Cidesu. Sau một hồi truy tìm thì search được một vị vua của Babylon là Nabuaplaiddina thời gian trị vì tương đương Ashurnasirpal. Nabuaplaiddina trị vì Babylon từ 888-855 trước Công nguyên (lên ngôi trước Ashurnasirpal 5 năm và thoái vị trước 4 năm). Cha ông là vua Nabushumaukin. Trong nhiều triều đại Nabuaplaiddina của Babylon phải đối mặt với một đối thủ đáng kể: Assyria dưới sự cai trị của Ashurnasirpal II. Nabuaplaiddina đã có thể tránh cả hai cuộc chiến tranh gây mất mát đáng kể lãnh thổ mặc dù có một số cuộc xung đột ở mức thấp trong đó ông đã gửi một nhóm quân do anh trai của mình để hỗ trợ phiên quân trong Sukhu. Sau đó Nabuaplaiddina đã đồng ý một hiệp ước với Shalmaneser III người kế vị của Ashurnasirpal II. [Nguồn: Wikipedia]

(8) Calah: QT dịch là thủ đô Karla. Đa số các triều đại của Assyria đều lấy Ashur làm thủ đô, nhưng trong triều đại của Ashurnasirpal II thì Nimrud hay Calah chính là điểm đô quốc gia, vì nơi này là nơi mà ông cho xây dựng cung điện Calah (chính là Kalhu ở chú thích chương trước) hoa lệ của mình và khôi phục nhiều đền đài. /Ay, mình nghĩ chuyện tình “hoa lệ” của hai nhân vật chính cũng từ nơi này mà “đâm chồi” a --/

Một vài thành phố của Assyria.

Hình ảnh một đền thờ của người Assyrian

Thành trì Assyria

* Cung điện Calah:

Cung điện của Ashurnasirpal II được xây dựng và hoàn thành vào năm 879 TCN ở Calah, mà ngày nay nằm ở phía bắc Baghdad, Iraq. Các bức tường cung điện được trang trí bằng những bức phù điêu trên thạch cao trắng. Các bức phù điêu được trang trí rất tỉ mỉ, những bức chân dung nhà vua với đôi cánh của các vị thần bảo vệ, hoặc tham gia vào săn bắn hoặc chiến dịch.

Tạm thời chưa có hình ảnh của cung điện Calah mà chỉ có một hình tổng thể dưới đây.

Các thành trong đó bao gồm cung điện Kalhu của Ashurnasirpal II và các đền thờ chính Ishtar và Ninurta, cùng với các Ziggurat chính.

+ Ishtar: Nữ thần của Tình yêu, Chiến tranh và Tình dục.

+Ninurta: Xem lại chú thích chương 2

+Ziggurat:

Ziggurat (Akkad ziqqurat, gốc của zaqāru “xây dựng trên một vùng mở rộng”) là những ngôi đền to lớn được xây dựng để cúng tế các vị thần. Chúng được xây bằng đất sét và bùn và có ba hay bốn phần. Chúng được xây rất cao để luôn được giữ khô ráo bởi ở thời ấy thường xuyên xảy ra những trận lũ lụt. Cần nhiều nhân công để xây dựng một ziggurat. Ít nhất phải có đủ người để đào đất sét, làm gạch, và xếp những viên gạch đó lại với nhau. Những viên gạch được làm bằng bùn và sấy ép. Chỉ ziggurat tại Ur còn tồn tại tới ngày nay bởi những người xây dựng chúng sau này đã nhận ra rằng việc nung đất sét sẽ khiến những viên gạch có tuổi thọ lâu hơn.

Những ziggurat được xây dựng theo hình kim tự tháp, với những bậc thang dẫn lên mặt phẳng trên đỉnh – rất giống những vườn treo. Chúng được xây trông giống như những ngọn núi, vì người dân muốn có được số cây gỗ và các khoáng chất phong phú như ngọn núi Zargos, nằm giữa Lưỡng hà và nước Iran hiện nay, cũng như bởi núi là nơi trú ngụ của các vị thần, và việc xây dựng một hòn núi giả khiến con người gần gũi hơn với các vị thánh thần cũng như sẽ thường xuyên được thừa huệ hơn khi luôn có các vị thần bên cạnh.

Ziggurats đáng chú ý bao gồm các Ziggurat Ur lớn ở gần Nasiriyah, Iraq; các Ziggurat của Aqar Quf gần Baghdad, Iraq; Chogha Zanbil trong Khūzestān, Iran và Sialk gần Kashan, Iran.

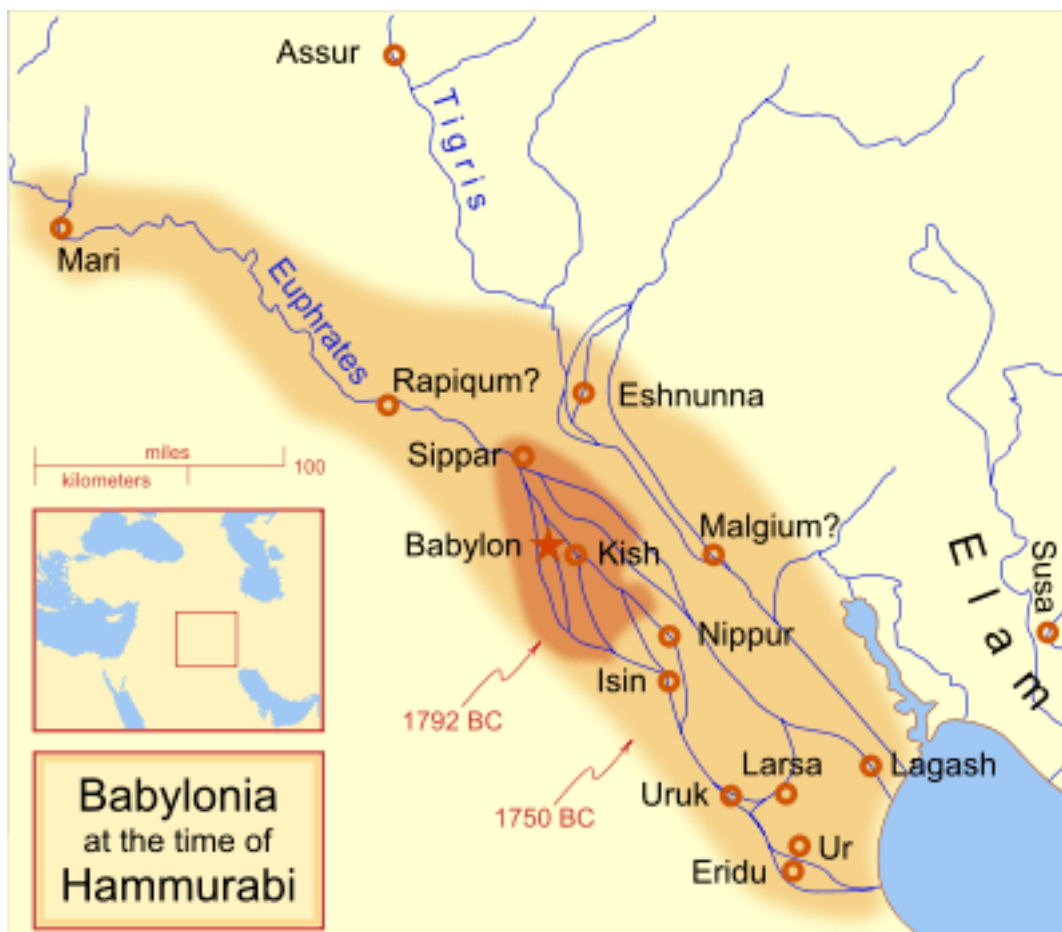
[Nguồn: Wikipedia, aoevietnam.org, aina.org]

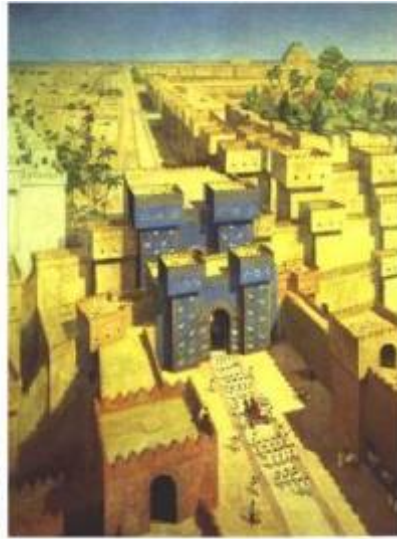
(9) Bashaarat: Bác Sĩ /Viết hoa rồi nhé -./ Trong ngôn ngữ hệ Muslim có nghĩa là "Good news" Ay~ Bác Sĩ, người đem đến những tin tốt -.-”

(10) Dầu vùng có tác dụng giữ ẩm tay chân. Dầu Olive: giàu chất chống oxy hóa, có tác dụng làm ẩm, làm mịn và mềm da, giữ ẩm cho da khô, củng cố hàng rào bảo vệ tự nhiên của da, đồng thời giảm đau cơ. [Nguồn: 5giay]

(*) Nabu:

Nabu (trong Kinh Thánh Do Thái, Nebo (là Thần Trí tuệ và các văn bản của Assyria và Babylon. Là một trong những vị thần chính ở Assyria và người Assyrian cầu nguyện Nabu để đặt tên cho con cái họ. Biểu tượng của ông là những viên đất sét viết với bút viết. Ông đội một cái mũ có sừng, và đứng với bàn tay siết chặt, trong cử chỉ cổ của linh mục.

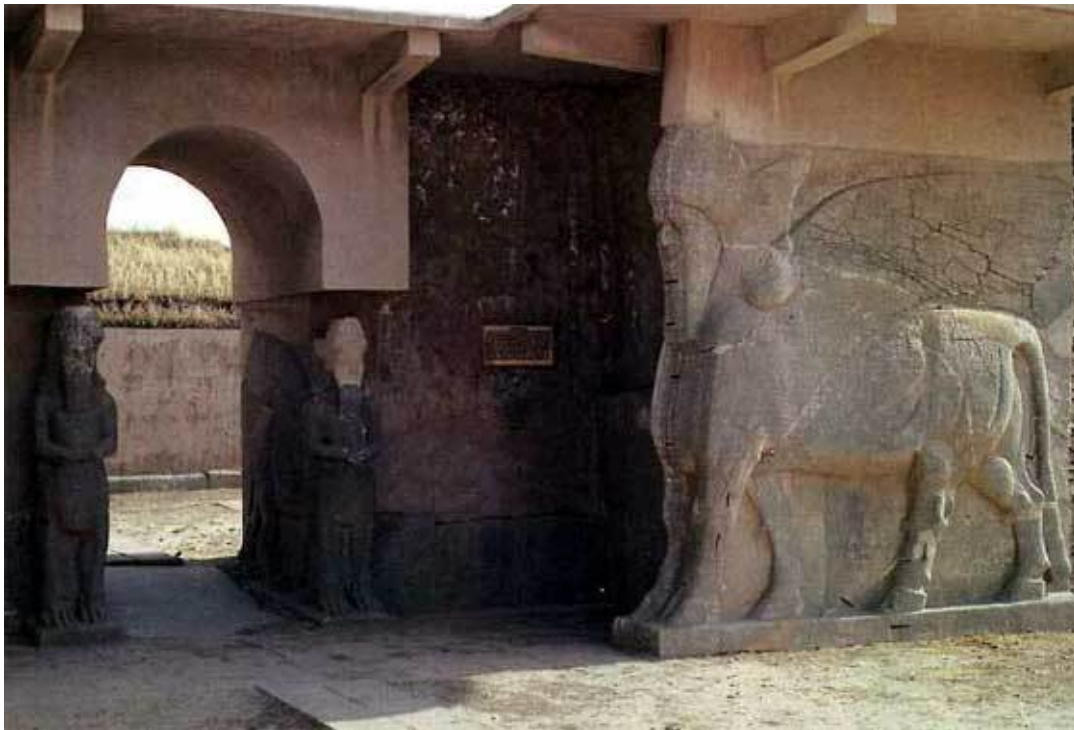

Abb. 6

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người đàn ông tóc dài có thể đoán ra ý tứ bệnh nhân, “Haidar.” Tay anh chỉ vào mình, cười đáp lời.

“Haidar...?” Kiều Tang lặp lại cái tên. Tại nơi hiểm ác lạ lẫm này, cậu đã làm quen được với một người bạn, “Haidar, cảm ơn vì đã giúp tôi.” tự đáy lòng cậu nói lời cảm tạ. Ăn được một chút người cũng tỉnh táo ra nhiều, cậu bắt đầu hoang mang ngẩng nhìn bốn phía, “Tôi không chết? Nơi này là... chỗ nào?”

Hết ngôn ngữ cơ thể tức hoa tay múa chân loạn xì ngầu đến dùng phương pháp viết, Haidar mới hiểu rõ Kiều Tang muốn nói gì, anh trả lời, “Cậu đang ở cung điện Calah.”

“Calah?” Có chút kinh ngạc nhưng cậu nghe xong liền hiểu; Tư liệu khảo cổ cũ có ghi Calah chính là tên cũ của thành phố Nimrud (1), hiện nay thuộc phía Bắc của Iraq, cách Baghdad khoảng hơn 400 km (2)! “Vì cái gì...” Cậu cứng họng, không rõ mình làm sao lại rơi về tận nơi này?

“Trên Thần điện, cậu thay bộ hạ ngăn cản một mũi tên. Kiều Tang, cậu đã cứu tính mạng bộ hạ nên người quyết định đặc xá tội chết cho cậu... Không biết ư? Thiếu chút nữa cậu đã bỏ mạng rồi, là bộ hạ triệu tập thần y cả nước mới có thể cứu sống cậu.”

Dựa vào viết chữ cùng suy đoán ngôn ngữ, Kiều Tang ước chừng có thể hiểu ý đối phương...”Tại sao lại như vậy?” Cậu tuyệt đối không thể tưởng tượng được chỉ vì tránh mấy con giòi mà bầy bà cứu được một mạng người, bản thân mình bị trọng thương còn được cứu sống! Xoay người, cậu chợt nghĩ đến, “Quần áo ”

Thầy tướng số nói cậu có may mắn trong khoản ăn mặc (mệ ơi, may mắn cái của khỉ gì thế này -.-), “Quần áo của tôi đâu hết rồi?” Cậu vất vả giải thích với Haidar, nhưng hình như anh ta không hiểu.

Đoán tái đoán hồi, Haidar rốt cục cũng biết... Anh đứng dậy rời đi, vòng vèo một lúc đem về một đồng quần áo kì dị để lên giường, nhẹ giọng, “Thứ cậu muốn là cái này sao?”

Quần áo được giặt sạch sẽ tuy vẫn dính vết máu, đồ vật bên trong tất cả đều còn nguyên, được để ở bên cạnh gối đầu. “Cảm ơn, cảm ơn anh! Haidar... thật sự là... Thật là một người tốt.” Kiều Tang cảm động đến đỏ hồng hai mắt, chỉ muốn đứng lên cúi người cảm tạ!

“Đừng nhúc nhích.” Haidar giữ chặt không cho Kiều Tang nhúc nhích, nhẹ nhàng trấn an người trông có vẻ đã mệt, “Ngủ đi... Thương thế của cậu còn chưa khỏe, phải chịu khó nghỉ ngơi.”

Dù không hiểu lời đối phương, nhưng tiếng nói mềm mỏng khiến Kiều Tang buông lỏng dần dần, vứt bỏ trăm mối nghi vấn tiến vào mộng đẹp...

“Kiều Tang tỉnh rồi sao?”

“Không có, cậu nhóc vừa uống thuốc, lại ngủ rồi.”

“Hắn lúc nào sẽ thanh tỉnh?”

“Không biết. Bashaarat nói Kiều Tang thương thế vừa mới ổn định, cần nghỉ ngơi nhiều hơn.”

“Không có cách rồi...”

“Này, các người làm cái gì?”

“Chúng ta theo lệnh, dẫn Kiều Tang đến tắm cung của bộ hạ.”

“Không được, người bệnh rất suy yếu, bây giờ không thích hợp để vận động...”

“Nhưng đây là lệnh của bộ hạ. Haidar người mau tránh ra, mọi người, đem Kiều Tang lên sàng.”

“Uy... Các người cẩn thận một chút, đừng làm ảnh hưởng tới miệng vết thương!”

Kiều Tang mơ màng cảm giác mình đang di động? Trôi giữa không trung... Nghe thấy có người nói chuyện, còn ngửi được mùi thực vật thơm ngát. Sau đó, cảm thấy mình bị đặt trở lại trên giường? Muốn mở to mắt lại không sao làm được, mơ mơ màng màng ngủ...

Gió nhẹ lướt qua khuôn mặt.

Căng ra mí mắt nặng trĩu, Kiều Tang thoáng nhìn ngọn đèn nhu hòa chiếu vào đêm tối... Trong ánh lửa nhảy nhót, cậu nheo nheo đôi mắt cận thị nhìn thấy những phiến đá lam nhạt cùng xanh biếc khảm đầy vách tường, một bức điêu khắc Lamassu (3), những bức họa xinh đẹp, dưới nền thảm thêu hoa cỏ văn nhã điểm lẹ.

Cậu nghi hoặc vì hình như nơi này không giống chỗ lúc trước, “Haidar...?” Miễn cưỡng đẩy màn tơ ra, cậu không tìm được người lại thấy một bóng đen — “Grào!” Quái vật khổng lồ gầm nhẹ một tiếng, tới gần bên giường.

“Oa ah!” Kiều Tang giật mình nhảy dựng, phát hiện sát trước mặt chính là — “Sư... Sư tử!” Cái đầu to lớn rậm rạp bờm lông sư tử đục, đồng tử vàng kim óng ánh trừng trừng nhìn cậu, “Ah!” Cậu bị hù đến hoàn toàn tỉnh táo, bất chấp thương thế mà nhào xuống giường.

“Grao...” Trông thấy vật chuyển động, sư tử mạnh mẽ hào hứng bùng bùng đuổi theo, bỏ nhào vào con mồi.

“Không được!” Kiều Tang thét lên lại càng kích thích dã tính của mãnh thú, cậu cảm thấy toàn bộ sức nặng con thú ép lên người, cái lưỡi nóng nóng ẩm ướt thè ra liếm mặt cậu, sợ đến cả người run rẩy không dám động, lấy bầy lên tiếng, “Ta không hợp khẩu vị mi đâu... Đừng... Đừng cắn ta...”

“Grao!” Con mồi không phản kháng, sư tử cũng thôi công kích mà như trẻ nhỏ bắt được món đồ chơi, ngồi trên người Kiều Tang hết ngửi lại thè lưỡi liếm. Hồi sau nó đứng lên dùng bàn chân lật tới lật lui con mồi, đầu dụi dụi hạ thân của cậu, da thịt mềm mại giữa hai chân khiến nó cảm thấy hứng thú, mũi và miệng dúi vào nơi đó

“Ách!” Mãnh thú chơi đùa liếm láp bộ vị yếu ớt của Kiều Tang làm cậu kinh hoàng đến muốn chạy trốn, nhưng cũng chẳng dám. Cực độ sợ hãi dã thú cắn mất mệnh căn tử, nhưng thân thể lại nổi lên phản ứng! “Ah ah... Đừng...” Cậu thở gấp gấp, chán ghét bản thân cận kề cái chết mà còn nổi lên dục vọng dưới sự khiêu khích vô tình của dã thú.

“Simba (4), dừng lại... Mau tới đây!”

Ngay lúc khẩn cấp, một tiếng trách cứ thay Kiều Tang giải nguy!

“Grao, grao...” Mãnh thú bắt đầu kêu vài tiếng, cuối cùng đành phải buông tha con mồi, ngoan ngoãn đến bên chủ nhân.

Vừa được tự do, Kiều Tang lập tức muốn chạy trốn, “Oa ah!” Nhưng vết thương ở lưng co rút đau đớn đến không chịu nổi, bất đắc dĩ cậu chỉ có thể tiếp tục nằm trên mặt đất, không rõ vừa rồi lấy đâu ra khí lực chạy xuống giường?

Sư tử an vị cách đó không xa chăm chú ngó cậu... Cậu khủng hoảng nhìn chằm chằm vị chủ nhân đang đi tới, khoảng cách đủ gần thì cậu mới nhận ra đối phương...”Ashur...Ashurnasirpal!” Assyria vương, kẻ xảo quyệt giết người trong nháy mắt!

Vất vả lo quốc sự bề bộn xong liền lập tức trở lại tắm cung đã mấy ngày chưa về, Ashurnasirpal không ngờ người bị trọng thương kia đã tỉnh lại, còn bị sư tử hấn nuôi dưỡng một phen đùa bỡn. Người nằm trên mặt đất suy yếu run rẩy, hai tay xấu hổ che đi biểu tượng nam tính, chân tay mảnh mai, làn da trắng nõn, tóc vàng óng ánh xoã tung, khuôn mặt trái xoan thanh tú... Hấn lên tiếng, “Kiều Tang?” Thật sự cùng là một người sao? Trong ấn tượng của hấn, tên trộm mộ dơ bẩn không chịu nổi, chênh lệch quá nhiều! Nhú mày nhìn thẳng trên mặt sàn đỏ thẫm, hấn cất bước đến gần...

Người đàn ông mặc áo ngắn khoác áo choàng đột nhiên ôm lấy Kiều Tang, “Anh làm cái gì... Thả tôi ra!” cậu giãy dụa, mỗi lần vừa động, miệng vết thương co rút đau đớn thấu tim gan xương cốt!

“Người đang chảy máu, không nên lộn xộn.” Ashurnasirpal ôm chặt thân hình vụn vụn không ngớt, kinh ngạc vì cậu nhẹ hơn hấn tưởng. Vì đối phương không hiểu ngôn ngữ, hấn dứt khoát ném cậu lên giường để lại.

“Người đâu!” Nữ tỳ canh ngoài tắm cung liền lên tiếng tiến vào, hấn ra lệnh, “Đi gọi Bashaarat sang đây xem người bệnh.”

“Làm gì vậy... Buông ra... Thả tôi ra!” Nắm chặt chặn mông hộ thân, Kiều Tang dốc sức liều mạng muốn thoát khỏi người đàn ông kia nhưng không thành công, ngược lại khiến máu trên lưng chảy xuống không ngừng. Cho đến khi Bashaarat và Haidar tiếp kiến, sự sợ hãi của cậu mới vơi đi một chút, nguyện ý để họ một lần nữa thay thuốc băng bó cho cậu.

“Đau quá!”

Kiều Tang rên rỉ, Bashaarat lật cậu nằm sấp kiểm tra thương thế, nghiêm túc khuyên bảo, “Cậu đừng vận động nhiều, nếu không miệng vết thương sẽ lại toác ra.”

“Kiều Tang, cậu phải nghe lời Bashaarat.”

Ngữ điệu an ủi Kiều Tang thật nhu hoà, xử lý vết thương cho cậu xong là họ phải rời khỏi đây? “Haidar, anh đừng đi.” Cậu vội vàng kéo người, tựa như kẻ lênh đênh trên biển nắm chắc bè gỗ trôi nổi không chịu buông.

Bên giường có người nhìn chăm chú vào mình, làm cho Haidar bối rối. Bỏ qua hùng sư ngáy ầm ầm một bên, anh quay về phía người đàn ông mắt đen thăm thăm, to gan hỏi, “Bệ hạ... Ta có thể lưu lại chăm sóc cho người bệnh được không?”

“Không thể, người lập tức ra ngoài.”

Ashurnasirpal xua đuổi Haidar, chỉ còn lại mình cậu đối mặt với nguy hiểm? Kiều Tang không khỏi hô to, “Anh đừng đi...” Nam nhân trên giường liền trừng mắt, cậu liền im bật. Ashurnasirpal nhìn cậu nín chặt lấy chăn, nghiêng người tránh vết thương thật khốn khổ, “Cậu rất sợ ta?” Không cần đối phương trả lời, chỉ thấy cậu nhóc run rẩy không ngừng là đã có đáp án. Nếu như là trước kia, hẳn đã sớm đem tên trộm mộ làm thịt, giết gà dọa khỉ~ nhưng hiện tại, cách nghĩ của hắn hoàn toàn thay đổi. “Không cần sợ, cậu đã cứu ta thì ta sẽ không giết cậu.” Hắn mỉm cười, “Ta sẽ không ra tay, cậu hiểu lời ta chứ?”

Không hiểu. Nam nhân càng tươi cười hiền lành, Kiều Tang lại càng sợ hãi — ngoại trừ tra tấn buộc cậu nhận tội, hại cậu bị mũi tên bắn trúng, hắn có thể làm gì tốt đẹp cho cậu được đây?

“Nhìn cậu không giống loại người gian dối... Cậu nói không ăn trộm Vương Giả Chi Thuộc, thì sẽ là thật.” Đối phương vẫn nghi hoặc, Ashurnasirpal thấy có chút khó khăn, thoáng nhìn sợi tóc vàng vương trên gương mặt tái nhợt vẫn còn lưu lại vết đỏ, hắn đưa tay chạm nhẹ

“Anh làm gì? Đừng đụng vào tôi!” Kiều Tang lập tức né tránh, lưng nhói đau làm cậu khê rên..

“Tóc vàng.” Ashurnasirpal nói nhỏ, sợi tóc mềm mại cùng hương thơm ngát tản mát trên ngón tay, hắn kinh ngạc thu tay lại thì thào, “Lần đầu tiên ta trông thấy màu tóc này... Thần quan nói khi ta gặp kiếp nạn, Thần linh sẽ phái tới sứ giả trợ giúp ta vượt qua trở ngại, chẳng lẽ cậu chính là vị sứ giả đó?”

“Anh nói cái gì... Tôi nghe không hiểu!” Người đàn ông lầm bầm một lúc, Kiều Tang hoàn toàn mù tịt. Nhưng đối phương đem ra một đồ vật, nhất thời hai mắt cậu sáng lên, đó là thứ vũ khí đã từng cắt ngang thanh bảo kiếm sắc bén của Ashurnasirpal.

Ashurnasirpal đem nó đặt ở trước mặt Kiều Tang, nghiêm túc nói, “Ta hỏi qua nghệ nhân chế thiết (người làm công việc rèn đúc vũ khí thời xưa), bọn họ đều nói chưa từng nhìn thấy loại đồ vật kì quái thế này, càng không tưởng tượng ra nó đã làm gãy kiếm.”

“Đây là súng lục.” Hai bên nói gà nói vịt, Kiều Tang rốt cục có thể đoán được ý hắn, tay run rẩy chỉ vào hộp đạn, giải thích, “Lắp đạn vào đây là có thể bắn ra... Anh hiểu không? Loại vũ khí này tới thế kỷ XIX mới được phát minh ra, nên anh phải tin rằng tôi không thuộc thời đại của mấy người, tôi là người tương lai!”

“Cậu nói cậu không thuộc về hiện tại mà đến từ ba ngàn năm sau, ba ngàn năm sau... Đó là nơi Thần linh cư ngụ?” Ashurnasirpal hoang mang. Hai kẻ mù tịt ngôn ngữ của nhau nói qua nói lại chẳng ra sao, “Có hiểu lời ta không, mau trả lời!” Hắn không kiên nhẫn được nữa, thốt ra, “Được rồi, chỉ cần nghe ta nói là được. Từ giờ trở đi, cậu ở lại bên cạnh ta, để ta chăm sóc cậu.”

Nhớ lại lúc Bashaarat nói Kiều Tang khó sống nổi, hắn vô cùng lo lắng! Sứ giả của Thần linh giúp hắn vượt qua kiếp nạn, hẳn lại không giúp được cậu — Không được, hắn không cho phép loại chuyện này phát sinh!

Hôm nay, cậu tỉnh táo ở trước mặt hắn, tuy bọn họ không có cách nào để hiểu nhau nhưng hắn biết cậu ở phía hắn, không giống những kẻ kia ... Biểu hiện ra ngoài là phục tùng, trong bóng tối lại giở trò quỷ, chờ cơ hội kéo hắn khỏi Vương vị.

Cuộn thân thể lại, Kiều Tang cảnh giác không biết người đàn ông kia sẽ làm gì cậu? “Người vẫn còn rất sợ hãi?” Ashurnasirpal chăm chú nhìn người núp bên trong tấm chăn, có lẽ bởi vì ở nơi lạ lẫm khiến cậu bất an...

“Kỳ thật không chỉ có cậu mà rất nhiều người đều sợ ta, ta chính là muốn tất cả mọi người sợ hãi ta, không dám phản kháng ta. Chỉ có như vậy mới có thể ngồi vững vàng trên Vương vị, thống trị quốc gia Phụ vương để lại cho ta.”

“Ta đã giết rất nhiều người, nhất là khi ta ngồi trên Vương vị này, số người sẽ phải chết trong tay ta sẽ càng tăng. Tiểu quốc không thuận theo ta, loạn thần tặc tử, trộm lũng mộ... Ngu xuẩn, cần gì phải tự tìm đường chết như vậy?”

Nam nhân càng nói càng hăng say, Kiều Tang thừa dịp hắn không chú ý bèn cầm lấy chăn chậm rãi di chuyển đến bên giường, chịu đựng đau đớn, chân trần lạng lẽ nhảy xuống đất...

“Bọn chúng cần giấc ngủ dưới gầm trời này chỉ có một Đế quốc Assyria, đều phải thuận theo ta!” Hùng biện đến sực sôi kinh hồn, Ashurnasirpal nghiêng đầu nhìn về phía Kiều Tang, phát hiện cậu không hề có ở trên giường. (Còn tiếp...)(1)Nimrud: QT chêm là Nimes Luther nha~ Còn Nimrud và Calah là gì, đề nghị đọc lại chú giải chương trước.

(2) Trong QT chỉ ghi chung chung là Nimrud cách Baghdad một khoảng cách mà không nói rõ bao nhiêu. Nên tôi đành lặn mò một chút, Wikipedia có nói đến các địa điểm liên quan và khoảng cách như sau:

+ Nimrud là một thành phố của Assyria cổ đại, nằm ở phía nam Nineveh trên sông Tigris, hiện nay là Ninawa Governorate (từ Governorate có nghĩa là Tỉnh lỵ) của Iraq. Trong thời cổ đại đã được gọi là thành phố Kalhu hay Calah. Thành phố có diện tích khoảng 41 km². Tàn tích của thành phố được tìm thấy ở Iraq, khoảng 30 km (19 dặm) về phía đông nam Mosul.

+ Mosul (tiếng Arabic: al-Mawṣil, tiếng Maṣlawī Arabic: al-Mosul, Syriac – Aramaic: Nīnwe, tiếng Kurdish: Mûsil / Nīnewe, Azerbaijan: Musul), là một thành phố ở miền bắc Iraq và vốn thuộc Governorate Ninawa, cách 400 km (250 dặm) về phía tây bắc Baghdad. Nó là thành phố lớn thứ ba của Iraq sau khi Baghdad và Basra (phía Nam Iraq, gần Kuwait và Iran).

+ Ninawa Governorate (tiếng Arabic: Ninawa, tiếng Kurdish: Neynewa, tiếng Syriac-Aramaic: Nīnwē) là một tỉnh ở miền bắc Iraq, và chính là tên tiếng Arabic cho tên thánh của Nineveh ở Assyria. Nó có diện tích 37.323 km² (14.410 sq mi) và dân số ước tính khoảng 2.453.000 người vào năm 2003. Thành phố có vai trò chủ yếu Mosul, nằm trên sông Tigris từ những tàn tích của Nineveh cổ đại. Tal Afar cũng là một thành phố lớn trong khu vực. Trước năm 1976, nó được gọi là Mosul và cũng bao gồm tỉnh Dohuk Governorate ngày nay.

Do đó, Nimrud cách Baghdad khoảng hơn 400 km gì đó.

Toạ độ của Nimrud: 36°5 57 N 43°19 39 E, Baghdad: 33°20 00 N 44°26 00 E (N là North-Bắc, E là East-Đông)

[Nguồn: Wikipedia, aina.org]

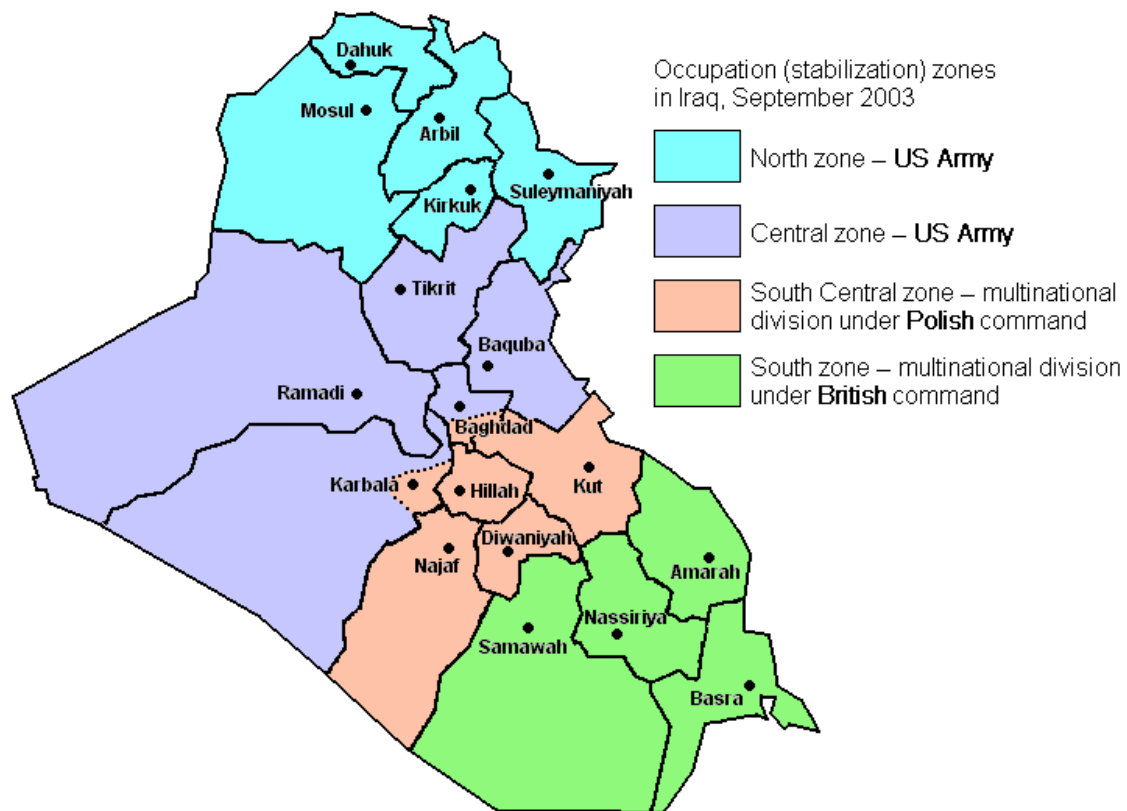
(3) Lamassu: QT dùng từ Dực Sư, nghĩa là Sư tử có cánh. Khác với người Ai Cập dùng biểu tượng Sphinx (Nhân sư), người Assyria có biểu tượng riêng của họ là Lamassu đầu người mình bò có cánh, biểu tượng này đặc biệt thịnh trong Đế chế Neo-Assyrian (Tân Assyria), tức thời của anh công trị vì.

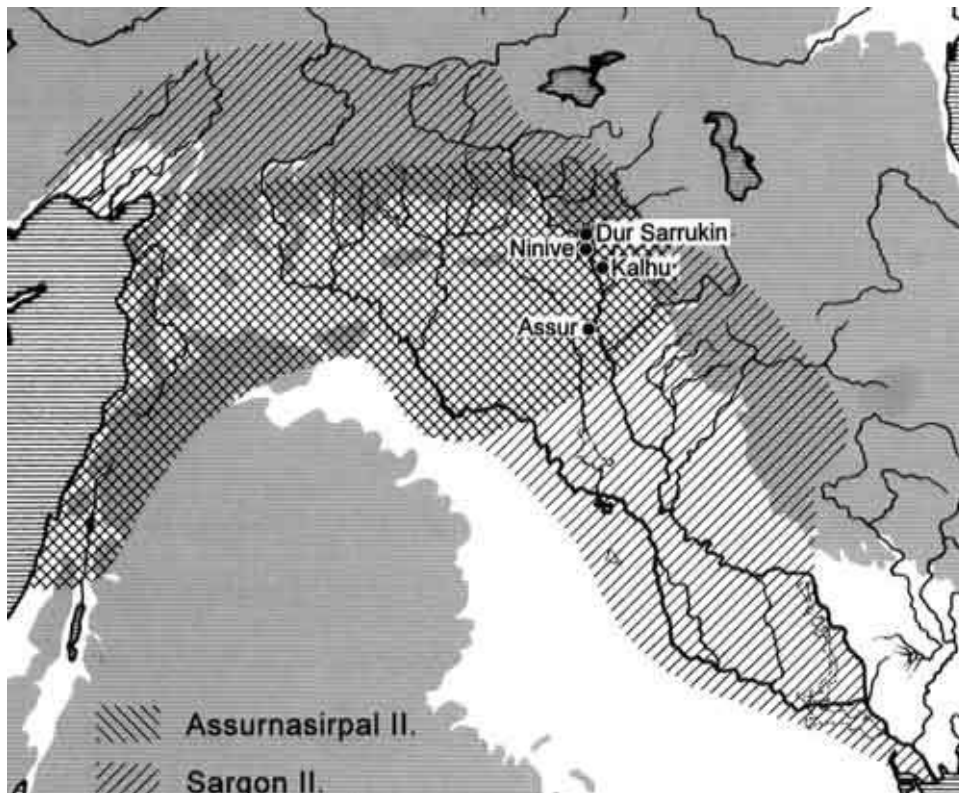
Trong nghệ thuật, lamassu được mô tả là lai giữa bò đực có cánh hoặc con sư tử với người đứng đầu của một nam nhân. Lamassu kích thước khổng lồ được đặt ở cổng thành phố, để tất cả những người bước vào nhìn thấy nó. Lamassu được sử dụng như một biểu tượng của quyền lực. “Lamassu” có nhiều hình tượng khác nhau trong văn hóa Sumer, những cái tên như Lamassu, Alad, và Shedū đã được sử dụng để biểu thị các bức tượng đầu người mình bò có cánh Assyria. Lamassu Cái được gọi là “Apsasū”. Những bức tượng hoành tráng gọi là Aladlammū hoặc Lamassu mang ý nghĩa là “tinh thần bảo vệ”.

Lamassu ở cổng vào Nimrud

[Nguồn: Wikipedia, classics.unc.edu]

(4) Simba: Tập Ba. Sư tử Simba nha, not Sinbat -.-

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kiều Tang bò lồm ngổm, cho rằng có thể chuồn êm nhưng đôi mắt cận thị đã hại cậu thảm thiết. Cậu đung phẩy bờm lông lồm xồm mới phát giác không ổn “Grào!” Sư tử đang ngáy âm ỉ lập tức tỉnh lại đem kẻ quấy nhiễu kia ép xuống. “Oa!” Không kịp đào thoát, Kiều Tang lại còn nằm dưới nanh vuốt sư tử.

Lúc này Ashurnasirpal không thềm ngăn cản, ngược lại hạ lệnh, “Simba, chặn nó lại!” Hắn nhảy xuống giường.

“Bỏ ra...” Mãnh thú biến Kiều Tang thành cây kẹo que mà liếm láp, làm cho cậu nhịn không được lên tiếng gọi người kia, “Bảo nó buông tha tôi... Ashurnasirpal... Xin anh...”

Nam nhân bất động đứng cạnh kẻ cầu cứu. “Grao...” Chủ nhân không ngăn cản, sư tử mừng rỡ hất đầu dùng răng nhọn xé rách chăn lông cừu, nhai nhai rồi ném đi xa.

Người nằm dưới thân mãnh thú sợ hãi, thân thể trần truồng còn bị nam nhân kia khoanh tay đứng nhìn, Kiều Tang xấu hổ và giận dữ né tránh ánh mắt đối phương, cảm thấy mãnh thú lại bắt đầu thè lưỡi ra liếm cậu, “Không... Không muốn...” Cậu run rẩy, “Đừng liếm chỗ đó ——” cậu đưa tay che chắn, bảo vệ hạ thể.

“Ha ha ha, ” Ashurnasirpal cười to, một cậu nhóc lại bị súc vật trêu đùa như thế “Kiều Tang, thân thể cậu nhất định rất ngon miệng thơm tho, mới khiến cho Simba có hứng thú với cậu.” Hắn cười hì hì ôm lấy thân thể da thịt tuyết trắng vì kích động mà đỏ ửng đầm mồ hôi.

“Grao, grao~” Sư tử dương dương đắc ý rống to nịnh bợ chủ nhân. Với Kiều Tang, đây quả thật là nỗi nhục nhã lớn lao! “Ashurnasirpal mau bảo nó thôi đi... Ah...” Đầu lưỡi nóng bỏng không ngừng liếm dần xuống phía dưới khiến cậu hoảng hốt, “Không...” Toàn thân căng thẳng, giữa hai chân ngứa ngáy khó chịu xông lên, “Ah ——” ngứa đầu thổ gấp gấp, cậu đã xuất ra! Dã thú hiểu kỳ thè lưỡi ra liếm đi chất lỏng.

“Không... Không muốn... Hư...”

Đến lúc Kiều Tang khóc nức, Ashurnasirpal mới đuổi mãnh thú đi, bộ dáng cậu vô cùng xấu hổ dốc sức liều mạng bò đến bên giường, co lại như muốn tự bảo vệ.

“Hư... Hư...” Kiều Tang thút tha thút thít, bị ném về thời cổ đại đã đủ thâm, còn bị trọng thương, hiện tại lại bị súc sinh đùa bỡn, vì sao cậu phải đối mặt với những chuyện thế này? Hai mắt đầm nước mơ hồ trông thấy tên khốn kia bước đến, “Cút đi~ Đừng tới gần tôi!” Cậu sụt sịt, đàn ông không được khóc, chỉ là có chút không nhịn được!

Không thèm để ý Kiều Tang kêu gào, Ashurnasirpal tới trước gương mặt nhăn nhó của cậu, ngồi xổm xuống một tay kéo cao đôi tay nhỏ nhắn của cậu, tay kia cầm chặt nơi mẫn cảm vừa phun mật, “Thật đáng yêu...” Xoa nắn vật non mềm trong lòng bàn tay, hần thấy cậu lại nhanh chóng cương cứng, hần nhìn thẳng vào biểu lộ lo sợ bất an của cậu, cười nói, “Cậu lại muốn xuất ra thêm một lần nữa?”

Bộ dạng kia khiến Kiều Tang e ngại.”Anh định làm gì? Mau buông ra ——” kinh hô muốn tránh né, bàn tay lớn ma sát giữa hai chân buộc cậu tràn ra những tiếng rên rỉ. “Ah, ah... ah ah” Động tác dần nhanh hơn làm cậu thở dốc dồn dập, “Đáng ghét... Anh... Không được đụng vào tôi!” Cậu cố gắng thoát khỏi bàn tay ma quỷ nhưng thất bại, còn làm tổn thương trên lưng thêm kịch liệt đau nhức. Trong cơn thống khổ, khoái cảm khó nhịn dâng lên đầy nhục nhã, “Cáp ah!” Tiếng rên rỉ động lòng người tràn ra khỏi khoé miệng.

Nhìn đối phương phun đầy bụng và tay mình, Ashurnasirpal nổi lên dục niệm... Làn da trắng trơn mềm như tơ lụa, cặp môi đỏ mọng quyến rũ rên rỉ, sợi tóc vàng óng ánh khẽ đong đưa, và cả đôi mắt nâu sáng sắn như nước, “Giờ ta mới phát hiện, mắt của cậu... Rất đẹp.” Hần ngưng mắt ngắm bộ dáng cậu sợ run.

“Tôi hoàn toàn không hiểu anh nói gì.” Kiều Tang thống khổ giãy dụa, tuy không rõ nhưng trực giác mách bảo hành động của người đàn ông kia sẽ đem chuyện xấu đến cho cậu, hơn nữa bị khống chế nửa người dưới làm cậu kinh sợ, “Tôi xin anh, đừng làm như vậy —— U-a...aaa!” Kêu thét lập tức bị bờ môi ẩm ướt ngăn chặn!

Mạnh bạo cưỡng ép làm cậu nghệt thở! Vì sao? Đàn ông cùng đàn ông... Hôn đủ thỏa mãn, Ashurnasirpal mới buông cậu gần như đã chết ngạt ra, “Sứ giả của Thần linh...” Nghẹn họng nhìn trần trối, “Ta muốn cậu!” Hần phó mặc cho dục vọng, lưỡi lần nữa chiếm đoạt đôi môi hơi nhếch lên, hai gò má đỏ bừng.

Bằng này tuổi, Kiều Tang mới biết cầm tay nữ sinh, đối với chuyện nam nữ chưa nhiều kinh nghiệm, hướng chỉ là cùng một người đàn ông... Cổ đại! Thật điên rồ và vớ vẩn, Kiều Tang xấu hổ rống rít, “Anh không được ——”. Hạ thân lại bị bàn tay to lớn mà nóng bỏng ôm trọn, không ngừng xoa nắn ma sát, cậu sợ hãi thở phì phò, “Không... Tôi không chịu nổi... Đừng nói anh lại muốn... Ah... ah ah...” Dương vật bị trêu đùa mạnh mẽ tuôn ra từng dòng cảm xúc vui sướng, thân thể không chịu nổi căng cứng theo mỗi động tác của người kia mà vận vẹo, hai chân bắt giắc rộng mở...

Lúc Kiều Tang chuẩn bị giải phóng, Ashurnasirpal liền ngăn chặn, cuộn xoắn lấy cậu. Cậu bị buộc quỳ cạnh thành giường, lưng chống đỡ lồng ngực rắn chắc của đối phương, “Làm gì vậy?” Cậu khủng hoảng, lúc ý thức được thì dương vật to dài đã xông vào trong cơ thể. “Ah... ah ah ——” Đau đớn không thể tưởng làm cậu nghẹn ngào thét lên, mười ngón tay trắng như sứ bóp chặt lại.

Mặc dù có tinh dịch bôi trơn, hậu huyệt vẫn vô cùng chật vật không thể dung nạp hoàn toàn người kia, dù sao cũng là quá miễn cưỡng. “Thả lỏng, cậu sẽ bớt thống khổ.” Ashurnasirpal than nhẹ, vì thỏa mãn mình đành để đối phương chịu thiệt~ Hai tay hần vuốt ve tách ra cánh hông run rẩy, thẳng phía trong đâm vào!

“Đau quá, rất đau ——” Sâu bên trong cơ thể không ngừng chống đối dục vọng vừa thô to khiến cho Kiều Tang đau đến kêu la, “Không... Mau rút ra!” Một tay nắm chặt cột giường, tay kia không ngừng vung mạnh đánh người sau lưng.

Ashurnasirpal đơn giản giữ lấy nắm đấm của Kiều Tang, tiếp tục thẳng tiến tấn công eo cậu, cảm thụ nam tính được nội vách ẩm áp bao quanh muốn tan chảy, “Ha....ha.... ” hần thở gấp, kêu lên, “Cậu tuyệt quá, bảo vật!” Từ trước tới nay hần chưa bao giờ kích động đến mức chỉ muốn nghiền nát người bên dưới bằng tốc độ của mình.

“Không... Đau... Đau quá... Dừng lại... Dừng đi chuyển nữa...” Cuồng dã đâm vào cơ thể gầy yếu khiến cậu bị ép tới mức muốn thủng nội tạng! Rõ ràng đau đến chết, vậy mà phần thân bị đùa bỡn lại không biết xấu hổ mà cương cứng, “Cáp ah... Không... Không được... Dừng tay...”

Trước sau đồng thời bị tấn công, bức Kiều Tang phát điên, “Ah ah ah...” Bờ mông bị đâm chọc muốn xé rách, lại bởi vì khoái cảm mà bắn ra chất lỏng.

“Grao!” Hiếu kỳ nhìn thấy hai người ở bên giường, Sư tử vì rên rỉ đâm loạn mà gầm rú, thân hình khổng lồ lăn qua lăn lại vui đùa trên mặt đất.

“Úc ——” Sau một hồi kéo dãn, Ashurnasirpal gầm nhẹ, xuất tinh trong cơ thể suy yếu mà vết thương trên lưng đã xuất huyết đỏ tươi.

Đem khăn mặt giặt sạch sẽ trong nước rồi vắt khô, Haidar cẩn thận tránh vết thương vừa mới bôi thuốc bằng bó lại, thay Kiều Tang rửa sạch thân thể... Haidar không đành lòng nhìn thân hình nằm sấp mê man tái nhợt bị che kín bởi những vết đỏ đâm loạn, anh bôi thuốc mỡ lên bờ mông bị thương, nhẹ nhàng đắp chăn mỏng cho Kiều Tang.

Ở bên cạnh bệ hạ 4 năm, ngoại trừ những mỹ nhân phi tử hậu cung, tuy quan lại cũng vì Quốc vương tiến cống vô số nam nô xinh đẹp nhưng anh chưa từng thấy bệ hạ có hứng thú với nam nhân, vì sao đối Kiều Tang lại như vậy—— nhìn chăm chú đôi mắt sâu ẩn dưới lông mày, gương mặt mỗi một khiến anh nhớ lại đoạn thời gian bị thắm rơi vào tay Bayyan.

Kiều Tang bừng tỉnh, trông thấy đôi tay ôn nhu đỡ cậu, “Haidar...” Cậu gọi, xấu hổ vì anh đã nhìn thấy tình trạng sau khi bị xâm phạm của cậu.

“Cậu không cần lo lắng, bệ hạ tạm thời sẽ không trở về. Người đã chấp nhận lời đề nghị của Bashaarat, để cậu có thể nghỉ ngơi dưỡng thương cho tốt.” Haidar trấn an sự kinh hãi của cậu, vỗ nhẹ bả vai run rẩy ôn nhu nói, “Đừng sợ, an tâm ngủ đi.”

Tiếng nói nhu hoà khiến cảm giác căng thẳng giảm bớt, tuy Ashurnasirpal và mãnh sư kia không ở đây nhưng Kiều Tang vẫn e sợ bọn họ đột nhiên xuất hiện...

Từ khi trở về Cổ đại, một loạt tai hoạ phát sinh, quả thật là thê thảm—— Dòng nước mắt nóng hổi tràn ra khoé mắt, dù thế nào đi nữa cậu chỉ là một kẻ cô độc lạc về thời cổ, không thể quay về Baghdad!

Chẳng thể thay đổi sự thật đó, cậu cần phải suy nghĩ biện pháp sinh tồn—— “Kiều Tang, đừng lo, an tâm ngủ đi.”

“Đừng lo, an tâm ngủ đi...?” Cậu bắt đầu học tập ngữ điệu của người Assyrian, quyết định đây là bước đầu tiên để tồn tại.

Nghe khẩu âm lạ lẫm, Haidar sững sờ, lập tức hiểu ý nở nụ cười, “Cậu học cách nói chuyện sao? Rất không tồi, cậu cứ an tâm ngủ đi, chờ đến khi ...tỉnh lại, tôi sẽ dạy cậu những điều cơ bản...”

Mặt trời giữa trưa như thiêu cháy mọi sinh linh. Bốn phía cung điện trắng lè mọc đầy những cây dừa cao to và thực vật chịu hạn.

“Nóng quá...” Tựa cột đá bóng mờ, Ashurnasirpal hất áo choàng cùng mái tóc dài, lau mồ hôi chảy xuống khuôn mặt, nghĩ đến thương thế của Kiều Tang không biết đã tốt hơn chút nào chưa?

Nhấn nại hai mươi hôm không đi gặp Kiều Tang, mỗi ngày nghe Haidar thông báo tình hình của cậu, nhưng trong đầu hẳn lúc nào cũng có hình ảnh người kia tóc hoàng kim, thân thể trắng nõn mượt mà, tiếng kêu rên so nữ nhân còn quyến rũ gấp vạn lần.

Tuy rằng xâm phạm Sứ giả của Thần linh là không đúng, nhưng đêm đó cảm giác thật sự quá kỳ diệu. Kiều Tang được Thần linh phái tới trợ giúp hẳn, hẳn quyết định muốn có được cậu thì Thần linh nên đáp ứng, không thể cự tuyệt hẳn. (sắc nước bọt quá mê ơi~ ở đâu ra cái thứ lý thuyết vô.cùng.có.ly này thế anh?)

“Mời bệ hạ xem.”

Thanh âm của thần tử đưa Ashurnasirpal chú ý trở lại...

“Gần đây, phía Nam Babylon liên tiếp có động tĩnh, ám trợ vài địa phương khởi binh làm loạn.” Tể tướng Taj mở địa đồ vạch ra một số thành trấn ở phía Nam.

“Hừ.” Ngón tay mân mê viên Hồng ngọc trên cổ, Ashurnasirpal nhìn chăm chú bản đồ trên bàn, ném ra một câu, “Phía Nam do Bayyan quản hạt, hẳn nói như thế nào?”

Mansur tướng quân đáp lời, “Bayyan đại nhân đã phái binh trấn áp phản loạn, thủ lĩnh phản quân cũng đã xử tử.”

“Rất tốt.” Ashurnasirpal nhếch môi, phân phó Mansur, “Người cùng Bayyan lên danh sách binh lính tham gia diệt trừ phản loạn, thưởng cho bọn họ. Đúng rồi, nhớ thay ta cảm tạ Bayyan, ta sẽ chuẩn bị lễ vật, người mang đến cho hắn.”

“Vâng!” Mansur thống lĩnh nhận mệnh.

Ashurnasirpal đảo mắt quanh bàn hội nghị, “Tình hình Syria (1) thì sao?”

Taj đáp trả, Syria bại trận đã sát nhập vào Assyria, Vương tộc và quan viên lưu vong, dân chúng được phân phối lại đất đai, còn báo cáo gang khí công tượng (2) tập trung toàn bộ tại thủ đô Calah, tăng cường chế tạo vũ khí cho Assyria.

Trần thuật hết sự tình Syria, ông nói tiếp: “Bệ hạ, Israel – Judas – Ai Cập đều e ngại Assyria chúng ta. Ba ngày trước, bọn họ lục tục phái sứ giả tới truyền lời, hy vọng có thể duy trì trao đổi hữu nghị giữa các quốc gia.”

“Trao đổi hữu hảo? Ha ha ha~” Ashurnasirpal cất tiếng cười to, “Taj, người đi nói cho những sứ giả kia biết, ta rất vui vẻ cùng quốc gia của bọn chúng đàm điều kiện trao đổi. Tiên quyết là, quốc vương của bọn chúng phải quy thuận ta~ Nếu như không theo, vậy chiến tranh sẽ không thể tránh khỏi.”

“Vâng, bệ hạ, thần sẽ chuyển cáo sứ giả.” Taj vâng mệnh.

Chúng thần tử cung kính tân chủ tuổi trẻ tài cao, được Thần linh che chở, Đế quốc Assyria hưng thịnh giàu mạnh, các quốc gia khác không thể không cúi đầu cống hiến!

“Các người còn có chuyện gì cần báo cáo không?” Gian nghị phòng không còn người lên tiếng, Ashurnasirpal tuyên bố, “Như vậy hội nghị đến đây là chấm dứt.”

Mọi người thấy quốc vương rời đi thì cũng vội vàng theo ra ngoài. Lúc thần tử đã không còn một ai, Mansur hỏi Taj, “Bệ hạ vội vàng như vậy... Không biết là muốn đến nơi nào?”

Taj lắc đầu nói không rõ. Thần quan Uri vừa rời tại quốc sự không hề bàn luận một câu, hiện tại liền đến gần hai người, nói chuyện xen vào, “Bệ hạ trở lại tẩm cung xem thương thế của Kiều Tang.”

“Kiều Tang?” Tể tướng cùng thống lĩnh kinh ngạc xuất miệng, “Kẻ ở Thần điện thay bệ hạ ngăn trở một mũi tên... Tên trộm lăng mộ?”

“Đúng vậy.” Uri lên tiếng.

Ashurnasirpal cũng cho rằng Kiều Tang là Sứ giả của Thần linh! Xóa bỏ tội của nghi phạm, không giết thẳng nhóc ngược lại đem hết khả năng cứu sống nó, còn có hứng thú tới mức đem an trí tại tẩm cung dưỡng thương, tận tình chăm sóc. Ashurnasirpal và tên nhóc đó đã nói những gì? Uri rất muốn biết, nhưng lại chưa tìm ra cách để thăm dò.

Nếu như có thể tiếp cận Kiều Tang thì sao? Lão nhất định phải tìm được cơ hội cùng Kiều Tang nói chuyện!(Còn tiếp...)

(1) Syria: Tây đài. Thực sự thông tin liên quan với Assyria không nhiều, Wikipedia có nói tới “Các tiểu bang Aramaen ở miền bắc Syria chống cự đến cùng”. Vâng, một câu duy nhất -.- Thế nên chỗ này chưa xác định Tây Đài chính thức là quốc gia nào. Chắc chắn vương triều của Ashurnasirpal II đã từng chiếm cứ quốc gia này.

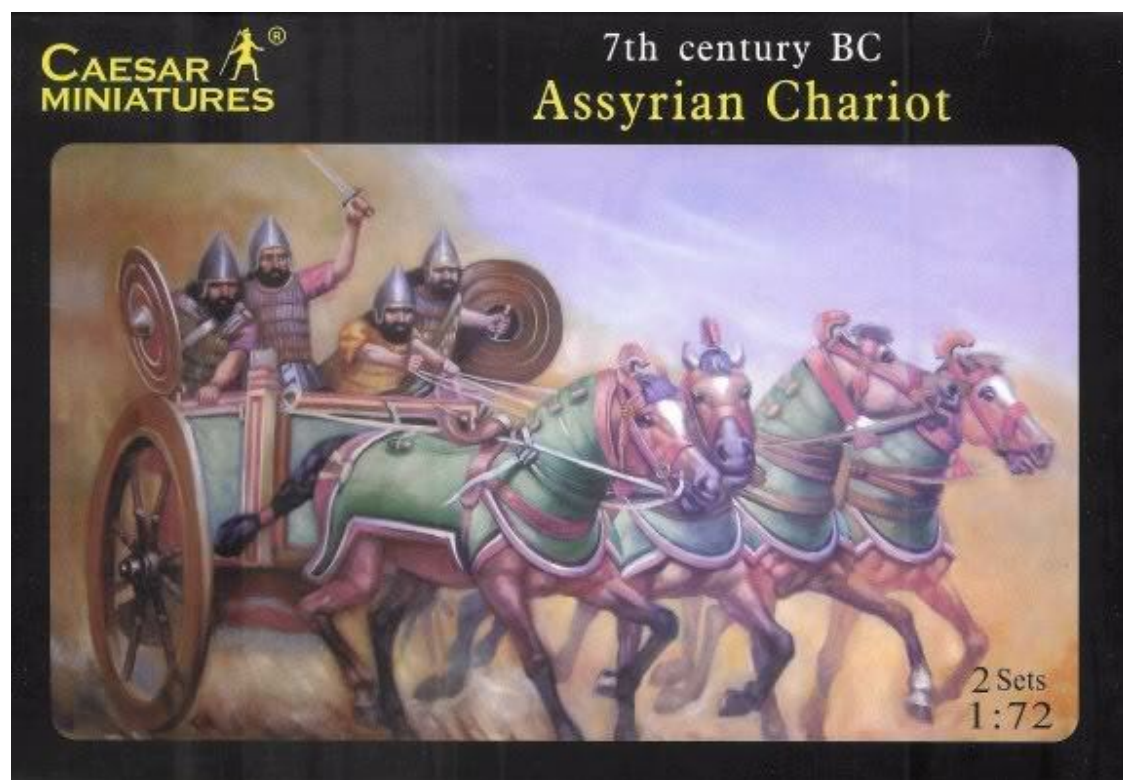
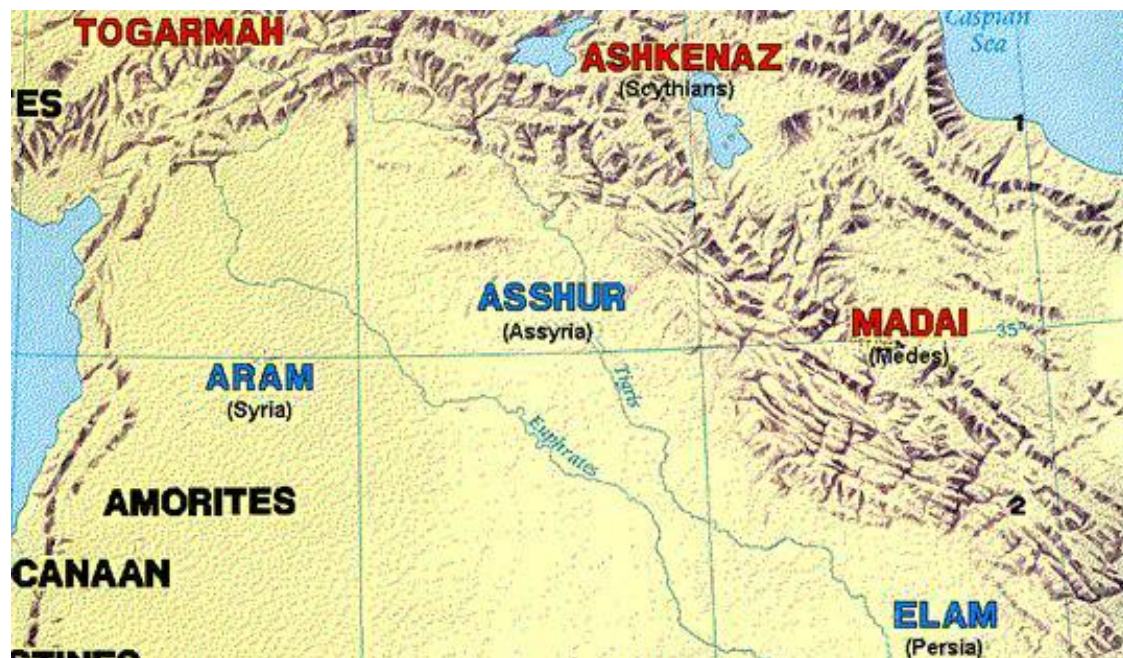
(2) Gang khí công tượng: Thợ thủ công, phương tiện và nguyên liệu phục vụ cho ngành sản xuất binh khí thô sơ, phương tiện chiến tranh, dụng cụ lao động... bằng sắt. Assyria là một trong những đế quốc đầu tiên của Lưỡng Hà biết sử dụng vũ khí bằng sắt. Họ có đội xạ tiễn và chiến xa bách chiến bách thắng. Ngoài ra có những đội chuyên để công phá thành, đội này chuyên dùng máy bắn đá và những khiên gỗ thật to để bảo vệ cho đội tấn công, họ rất thành thạo trong việc xử dụng thang dây để leo lên công thành; quân đội

của ông thường xuyên được huấn luyện vượt sông, leo núi nên họ có tốc độ di chuyển quân đội của mình rất nhanh.

Chiến xa.

[Nguồn: pastorvui.toila.net, Wikipedia, [diendan.webgame ...](http://diendan.webgame...)]

Ồ, chương này ít phải chú thích. Khi nào H thì khỏi phải ghi chú -.-

6. Chương 6

Nhờ phương thuốc của Bashaarat, cộng thêm không bị Ashurnasirpal quấy rầy, vết thương nghiêm trọng trên lưng Kiều Tang cũng dần dần kết vảy. Điều này khiến Kiều Tang cảm thấy bội phục y thuật của người cổ đại. Thân thể giảm bớt đau đớn thống khổ và không phát sốt... Cậu vui vẻ xuống giường động tay duỗi chân, tuy còn chút khó chịu nhưng nếu so với lúc trước không thể cựa cựa, phải nằm chết dí trên giường thì tốt hơn vạn lần.

Bashaarat theo lệ tới kiểm tra tình hình bệnh nhân, thay thuốc băng bó, anh mỉm cười nhìn Kiều Tang hỏi thăm, “Hôm nay cậu cảm thấy thế nào rồi?”

Mặc dù phải nghỉ ngơi dưỡng thương nhưng Kiều Tang không hề lười biếng, theo Haidar học tập ngôn ngữ của nơi này.”Tôi ổn!” Cậu khoe khoang thành quả thu được, “Trước kia... rất đau... Hiện tại, không đau nữa.”

Đứng ở bên giường, Haidar cười nhìn Kiều Tang nói chuyện chưa được trôi chảy, rồi khoa tay múa chân cố gắng biểu đạt ý tứ. Lúc Bashaarat nói một loạt những câu dạn dỏ khuyên nhủ, anh liền dùng vài câu đơn giản hỗ trợ cậu, “Bashaarat nói, cậu nghỉ ngơi thêm ba ngày nữa thì có thể ra ngoài hóng hóng gió, phơi nắng một chút.”

“Mặt trời?” Kiều Tang chỉ ra bầu trời bao la bên ngoài cung điện.

“Đúng vậy.” Haidar chăm chú nhìn đôi mắt ngời sáng của cậu.

Đã kiểm tra thân thể và thay thuốc, Kiều Tang đưa mắt nhìn Bashaarat và theo anh ra ngoài. Chợt cậu trông thấy trong vườn có một chàng trai vác viên đá lớn dùng để trang trí vô ý làm vỡ chậu hoa, bị gã giám nô chửi bới đánh đập tàn nhẫn. Tâm trạng cậu xấu đi, quay người trở lại cung điện.

“Vườn hoa... Người kia có phải là.. Cố gắng?”

Haidar hiểu ra vì sao tươi cười trên môi Kiều Tang vụt tắt.”Không phải Cố gắng, là đầy tớ.” Anh thở dài.

“Nô lệ?”

“Đúng.”

Được chỉ cho chỗ sai, Kiều Tang liền phát âm đúng, cậu thắc mắc với người con trai cùng tuổi, “Haidar... Tôi có thể hỏi cậu một việc không?”

“Chuyện gì?”

Được hỏi đáp, Kiều Tang tiếp tục hỏi, “Cậu... hiểu biết rất nhiều... Biết đọc, biết viết... Có học thức. Tại sao lại phải... làm những chuyện này?”

Thời gian này cậu học được một chút ngôn ngữ và cũng biết trong cung điện Calah có rất nhiều nô lệ, làm nhiều loại việc phục vụ chủ nhân, tất cả những công việc dù là nặng nhọc nhất hay hạ đẳng nhất đều đến tay họ.

Haidar không thể là nô lệ, với học vấn và tu dưỡng của anh thì hẳn phải làm quan, nhưng vì sao lại đẩy đoạ mình ở nơi này làm chân sai vặt? Kiều Tang cảm thấy đáng tiếc thay cho anh.

“Nhìn cậu không giống người Assyrian, vì sao lại ở nơi này...?” Kiều Tang thận trọng hỏi.

Nghe vậy, Haidar sắc mặt nhợt nhạt. Anh do dự một hồi, rốt cục cười khở lên tiếng, “Đúng vậy, ta không phải người Assyrian.”

Ngừng lời, hít thở sâu, Haidar lựa chọn từ ngữ mà cậu biết, tiếp tục nói, “Ta là người Syrian, lúc đất nước ta vẫn còn tồn tại thì ta thuộc Vương tộc, đảm nhiệm chức vụ Thần quan trong Thần điện.

“Cậu là người Syrian... Thần quan?” Kiều Tang kinh ngạc, Syria là quốc gia bị người Assyrian chiếm đoạt. “Cậu bị Ashurnasirpal bắt hay sao? Người nhà của cậu...”

“Vương tộc đều đã chết, lúc bị tấn công thì Phụ vương ta đã bị giết chết. Ta không phải bị bệ hạ bắt mà là em trai của người, Bayyan, hẳn đem ta về thành Calah...”

“Em trai Ashurnasirpal?” Kiều Tang nghi hoặc, “Nhưng mà, vì sao cậu lại... ở bên cạnh Ashurnasirpal?” Mặt ủ mảy chau, dung nhan tuấn tú kia không muốn nói nhiều, Kiều Tang chẳng thèm đếm xỉa đến mà tiếp tục hỏi.

Haidar thở dài, để cho Kiều Tang ngồi xuống rồi cầm lấy lược bắt đầu chải mái tóc vàng rối tung của cậu. Kiều Tang thích Haidar giúp cậu chải đầu, vì động tác của anh luôn nhẹ nhàng, không làm đau cậu. Không chỉ như vậy, khi cậu bị thương nặng nằm ở trên giường không thể động đậy, anh chăm sóc cho cậu từng chút một. Lúc cậu bị Ashurnasirpal hành hạ, anh cũng không dùng ánh mắt khác thường nhìn cậu.

Ở bên Haidar, Kiều Tang sẽ không có cảm giác mình là kẻ bị vứt bỏ tại nơi xa lạ, sợ hãi và cô đơn. Bất an cũng có thể vơi đi ít nhiều...

“Cậu nghĩ tôi giống cậu? Cũng không tự nguyện ở lại Assyria?” Kiều Tang xúc động, “It nhất, cậu vẫn là người của thời đại này... Còn tôi là người tương lai ... Dù nói như thế nào cũng không ai tin.... Tôi không thể đợi ở chỗ này... Tôi muốn về nhà!” Nói xong thì khoé mắt cậu đã ướt át. Vì sao lại tới nơi này? Càng không biết làm thế nào để trở về thế kỷ XXI?

“Ta tin cậu không cùng thời đại với chúng ta.”

Kiều Tang sững sốt.”Haidar...?” Có phải cậu nghe lầm không? Cậu quay đầu nhìn về phía con người nhu hòa kia.

”Trong ngục giam, lúc bệ hạ nghỉ vẫn cậu tới từ ba ngàn năm sau... Thì ta đã tin tưởng cậu là người tương lai.” Haidar chải mái tóc vàng óng ánh, nói ra những từ mà đối phương có thể hiểu rõ.

“Haidar... Cậu thật sự tin tôi là người tương lai?” Miệng Kiều Tang không thể khép nổi vì khó tin.

“Đúng vậy.” Ngừng chải tóc, Haidar nghiêm túc, “Trong lĩnh vực hiểu biết của Thần quan chúng ta, nếu như một người cầu Thần vật, hẳn có thể sử dụng Thần lực để triệu hoán người mang Thần vật đến đây.”

“Các loại..., chờ một chút, cậu nói chậm lại... Tôi không hiểu cho lắm...” Kiều Tang sốt ruột, chỉ sợ bỏ qua điểm trọng yếu... Khi cậu cẩn thận lắng nghe đối phương giải thích, vẫn là không thể tưởng tượng ra, “Thần lực... Có thể đưa người tới không gian khác? Tôi không hiểu... Là ai muốn kêu gọi tôi đến Assyria? Vì sao lại làm như vậy?” Cậu càng thêm hoang mang.

”Điều này ta cũng không rõ.” Haidar lắc đầu, chỉ có thể dùng một chút kiến thức Thần học giúp đỡ Kiều Tang, “Cậu nghĩ lại xem lúc bị đưa tới đây, trên người có mang theo bất cứ Thần vật gì của Assyria không?”

“Không có, tôi kiểm đâu ra Thần vật gì chứ——” Kiều Tang thốt ra, trong đầu đột nhiên nghĩ đến thứ đó: “Đợi một chút, tôi nghĩ...”

Cậu kinh hô, “Vương Giả Chi Thước! Lúc ấy, Vương Giả Chi Thước nằm trong tay tôi!”

“Tôi vì đi nhặt chiếc vòng đó... mới bị đạn bắn trúng... Chẳng lẽ... là lúc đó nên mới có thể bị cuốn tới đây? Nhưng mà vì sao... chiếc vòng đó là cổ vật... trong Viện bảo tàng những người khác đều đã chạm qua? Vì cái gì hết lần này tới lần khác chỉ tìm tới tôi?”

Haidar không hiểu câu cuối của Kiều Tang, cũng không trọng yếu, gấp rút nhất chính là, “Vương Giả Chi Thước được Thần Ninurta chúc phúc, thuộc về quân vương Assyria xứng đáng đeo nó, có thể nói đó là vật có Thần lực lớn nhất.” Anh trầm tư, tiếp tục nói: “Ta đoán cậu bị đưa từ thế giới của cậu tới, ắt hẳn là có liên quan với Vương Giả Chi Thước?”

“Tại sao có thể như vậy?” Kiều Tang nín nhịn gào thét, “Tôi muốn đem nó rời xa chiến tranh... không hề làm bất cứ chuyện xấu gì! Đây chính là hình thức... Làm sao bây giờ? Tôi... tôi còn có thể trở về thế giới của tôi không?”

Haidar nhìn chàng trai bối rối, bắt lực nắm chặt lấy anh như niềm hy vọng duy nhất, “Đừng sợ, để ta suy nghĩ thêm đã. Ta từng xem qua nghi thức trên sách, người muốn đến tương lai phải nhờ Thần vật chỉ dẫn phương hướng, cậu tới đây thông qua thần vật nào thì chính nó sẽ đưa cậu về. Nếu Vương Giả Chi Thước vẫn còn trên tay cậu, có lẽ ta có thể mở nghi thức trợ giúp cậu trở lại thế giới của mình...”

“Tôi có thể trở về? Thật sự... Cậu có thể giúp tôi trở về?”

“Chỉ cần có Vương Giả Chi Thuộc, ta có thể thử... Nhưng ta không dám cam đoan nhất định sẽ thành công.”

Nghe vậy, Kiều Tang rầu rĩ trở nên vui vẻ hơn một chút, dù cho người ta chỉ nói có thể thử xem, không nhất định thành công. Vậy cũng không sao, so với hoàn toàn tuyệt vọng thì tốt hơn nhiều!

Xoay người, Kiều Tang trông thấy Haidar biến sắc, cậu nhìn về phía trước, phát hiện —— “Các người đang nói chuyện gì?” Thân hình cao lớn hất tà áo choàng, ngẩng cao đầu bước vào trong điện.

Haidar không dám nhiều lời, vội vàng quỳ trên mặt đất nghênh đón quân chủ. Ashurnasirpal ở trước mặt mà Kiều Tang dám không quỳ? Hắn nhần nhịn hỏi, “Vết thương của cậu sao rồi?” Kiều Tang giận dữ không thêm đáp lời, trong lòng cậu hận thù người kia cùng con sư tử của hắn.

Cảm giác không khí không ổn, Haidar trả lời thay, “Bệ hạ, thương thế của Kiều Tang tốt lên rất nhiều. Bashaarat đã nói, cậu ta chỉ cần nghỉ ngơi thêm ba ngày nữa là có thể ra ngoài bên ngoài đi lại một chút.”

“Vậy sao? Rất tốt.” Cởi áo choàng xuống để cho Haidar đặt ở trên ghế, Ashurnasirpal hạ lệnh, “Ở đây không có chuyện của người, đi ra ngoài.”

Nghe vậy, Haidar không khỏi lo lắng nhìn người bên cạnh. “Không! Anh ở lại!” Kiều Tang ra lệnh, đồng thời đối với nam nhân xâm phạm cậu tỏ thái độ thù địch, “Hèn hạ ... Anh mới phải rút ra, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Tóc vàng nói ngôn ngữ Assyria nhưng lại đang mắng người? Ashurnasirpal nhướn mi, “Nơi này là tẩm cung của ta, cậu đuổi ta đi?” Khó có thể tha thứ cho sự vô lễ của đối phương.

“Anh, anh...” Tiếng cười của người đàn ông làm cho Kiều Tang đỏ mặt tía tai. Haidar kinh hãi trước sự nói năng lung tung của Kiều Tang. Anh hiểu được quốc vương kiên nhẫn nhiều ngày không về tẩm cung là có dụng ý, lúc này bỗng dưng ngài xuất hiện khiến anh lo lắng, “Bệ hạ... Bashaarat nói, mặc dù vết thương của Kiều Tang đã ổn hơn, nhưng vẫn phải cẩn thận chú ý chăm sóc, nếu để miệng vết thương tiếp tục bị kích thích, sẽ rất không tốt —— ”

“Điều này ta biết, sẽ có chừng mực.” Ashurnasirpal cắt ngang mấy câu nói dài dòng.

Bị đôi mắt chim ưng chiếu xuống, Kiều Tang khựng hoảng trốn ở sau lưng Haidar. Cánh tay run rẩy khiến Haidar khó xử.

“Haidar, sao còn chưa đi ra?” Ashurnasirpal không thích tên nô bộc tới gần Sứ giả của Thần linh. Lời lẽ nghiêm khắc, Haidar không thể không tách khỏi Kiều Tang!

“Đừng đi...” Kiều Tang vội vã, chỉ sợ lại gặp phải tình cảnh thê thảm lúc trước. Haidar cũng không muốn rời đi, hơi nhượng mảy, nhưng cuối cùng anh đành lúng túng lên tiếng, “Thực xin lỗi... Ta không thể vi phạm lệnh của bộ hạ.”

Miễn cưỡng kéo đôi tay đã phát run ra, Haidar quay người rời đi, thậm chí không dám nhìn biểu cảm trên gương mặt quân vương.

”Grào...” Kiều Tang bối rối đuổi theo lại bị tiếng rống của Sư Tử dọa dẫm, sợ tới mức khựng lại. Ashurnasirpal nhìn người nô lệ rời tầm cung, hồi sau mới hướng tới chàng trai mặt mày trắng bệch mà ra lệnh cho mãnh thú, “Simba, ngồi xuống.” Kiều Tang trừng mắt chết trân, sức sinh kia hiểu tiếng chủ nhân liền nằm xuống bên chân cậu. Cậu muốn chạy trốn, nhưng thân thể bị hù đến cứng ngắc, chân tay không chịu nghe lời.

Ashurnasirpal đến bên người đã tái nhợt run rẩy trước mặt, cười cợt, “Không cần sợ nó, từ nó đã được ta nuôi lớn, không có mệnh lệnh của ta thì nó sẽ không tùy tiện cắn người.”

Kiều Tang không nghe thấy bất kì lời nào, toàn bộ sự chú ý của cậu đều tập trung ở cái đuôi dã thú khổng lồ đang lắc lư, so với dã thú thì người đàn ông này càng đáng sợ hơn!

Trên ngực Ashurnasirpal đeo dây chuyền Hồng ngọc lấp lánh, Kiều Tang liền nhớ tới những gì Haidar vừa nói... Chỉ cần có Vương Giả Chi Thước là cậu có thể về nhà! Nếu như mở miệng mượn tên chết tiệt kia, hẳn sẽ cho sao?

Bỗng dưng, bàn tay thô ráp to lớn chạm vào khuôn mặt Kiều Tang, “Làm gì vậy?” Theo phản xạ, cậu quát, “Tiểu nhân hèn hạ, khốn kiếp, trứng thối... Tránh xa tôi ra!”

Mấy câu chửi bới Kiều Tang yêu cầu Haidar dạy, giờ phút này hoàn toàn phát huy công dụng.

”Grao...” Nghe thấy giọng nói phẫn nộ, Simba gầm nhẹ thị uy, lập tức cậu nhóc kia sợ hãi cầm như hén.

“Không tệ lắm, mấy câu mắng chửi người càng ngày càng chuẩn.” Ashurnasirpal khoanh tay trước ngực, cười cười nhìn người đang mắng chửi chột im bật, không dám cả thở mạnh vì bị sư tử dọa. Một lát, ánh mắt hắn dừng trên bộ quần áo màu vàng rách rưới dính đầy máu, ném ra một câu, “Haidar làm gì thế? Tại sao vẫn còn để cho người mặc mấy thứ kì dị này? Người đâu!” Quay đầu, hắn lớn tiếng gọi nữ tỳ canh cửa.

Kiều Tang nhìn đám nữ tỳ hai tay dang quần áo, lập tức kháng nghị, “Tôi không phải người Assyrian, tôi không muốn mặc y phục của các người” Hai chân tuy cứng ngắc không nhúc nhích được, nhưng tay vẫn có thể miễn cưỡng hoạt động, cậu dốc sức liều mạng vung tay, mặc kệ vết thương thống khổ, vịn vẹo toàn thân, “Tôi phải mặc ta áo sơ mi, quần jean... Tôi chỉ thích những thứ này!”

Miệng toàn nói những điều chẳng ai hiểu... Sứ giả của Thần linh phản kháng thật sự kịch liệt, không cho đám nữ tỳ tới gần. Bất đắc dĩ, Ashurnasirpal đành phát tay bảo các nàng ra ngoài, bản thân cũng nhượng bộ vài bước, trước hết để cho kẻ kích động này bình tĩnh trở lại..

7. Chương 7

Mới vận động một chút mà tổn thương kịch liệt đau nhức không thôi! “Haizz, ha...” Kiều Tang thở khó khăn, thấy Ashurnasirpal rời khỏi cậu đến ngồi xuống chiếc bàn dài, cảm giác áp bách mới thoáng giảm bớt.

Ashurnasirpal một tay chống cằm suy tư nhìn bộ dáng cậu run rẩy tái nhợt, nhẹ giọng thở dài: “Cậu có mái tóc hoàng kim xinh đẹp cùng làn da trắng mịn sáng bóng, nhưng cá tính ương ngạnh chẳng giống Sứ giả của Thần linh chút nào.”

Khoảng cách tương đối xa mà mắt thì kém không đọc được khẩu hình, Kiều Tang hoàn toàn chưa hiểu rõ đối phương nói cái gì, nhưng câu cuối, “Sứ giả của Thần linh?” Cậu nghe xong cũng đã hiểu, “Tôi không phải!” lập tức phủ nhận.

Haidar có nói cho Kiều Tang ở Assrian hiếm thấy tóc vàng, trùng hợp cậu lại thay người kia ngăn chặn một mũi tên, khiến cho Thần quan giải thích cậu là Sứ giả do Thần linh phái tới trợ giúp để vương tránh được kiếp nạn!

Kiều Tang không thể để cho người Cổ đại hiểu lầm như vậy! Cho nên cậu càng cố gắng học ngôn ngữ Assyrian từ Haidar, đợi thời cơ đến sẽ giải thích hiểu lầm —— “Ashurnasirpal, đừng tưởng rằng là tôi cứu anh... Hết thấy đều do hiểu lầm, lúc ấy tại Thần điện, tôi bị giật mình nên mới vô tình đỡ cho anh một mũi tên...” Vừa nói cậu vừa nắm sợi tóc mình, “Đầu tóc này là... nhuộm. Thầy tướng số nói tôi và ba đến Iraq thì nhất định phải nhuộm tóc vàng, mặc quần áo màu vàng, như vậy mới đại cát đại lợi... Kỳ thật tôi cũng giống anh thôi, là tóc đen... Tuy rằng không giống hoàn toàn..., nhưng thực sự không phải màu vàng kim óng ánh, có hiểu không? Tôi cho anh xem, anh xem đi, màu tóc cơ bản của tôi không phải màu vàng kim óng ánh...”

Nào là nhuộm tóc rồi lại thầy tướng số, Sứ giả quang quác giảng giải một đồng lòng nhưng, Ashurnasirpal nghe mà chẳng hiểu chút gì, hần thiếu kiên nhẫn ném ra một câu, “Ta không hiểu cậu nói cái quái quỷ gì.” Hần lập tức gọi nữ tỳ đem rượu và thức ăn bưng lên. Nữ tỳ đem thức ăn thơm ngào ngọt đặt lên bàn.

Kiều Tang trợn mắt há hốc mồm, không rõ ý đồ của nam nhân, hần vẫy tay gọi cậu, dù chết cậu cũng không qua!

Kiều Tang lườm nguýt nhưng chỉ dám bắt động đứng gốc một chỗ, Ashurnasirpal cười cười, một tay cầm một miếng thịt nướng đưa vào miệng, không quên ném tảng thịt cho sư tử. Mảnh sư tử cắn đớp một cái đã đánh bay khối thịt lớn. Tiếng nhai nuốt “Ken két” làm cho dạ dày Kiều Tang cuộn cuộn, chỉ muốn chuôn thật nhanh —— rốt cục, ý chí bức bách hai chân hoạt động, cậu vui mừng rón rén đi chân trần... Chậm rãi thối mảnh thú cùng giường chiếu!

Hai mắt chăm chăm nhìn gã đàn ông và con sư tử đang hào hứng ăn uống, cậu đứng phải cạnh giường, luôn tay ra sau lưng nắm lấy khẩu súng đã lắp đạn dấu dưới gối, lúc này cậu mới có cảm giác an toàn. Khẩu súng được đút trong túi quần sau, cậu đã cách người kia một đoạn.

”Ashurnasirpal, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Nghe vậy, nam nhân nheo mắt đánh giá thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt, mỉm cười, “Chẳng thể nào hết, chỉ muốn ăn.” Miệng nhai thịt uống rượu, hần tiếp tục, “Từ lúc chúng ta gặp mặt đến bây giờ đều không có cơ hội tán gẫu, cho nên ta muốn cùng cậu dùng bữa, thuận tiện hiểu thêm về nhau.”

“Tôi không muốn hiểu anh, cũng không thích cùng ăn!”

“Grao...” Sư tử ăn uống no nê xong liền đứng lên, vươn vuốt đuổi người, kêu gào kêu ngạo đi tới.

Ashurnasirpal cười cười ngó kễ bị dọa đến ngốc nghếch lại bất động cứng ngắc tại chỗ. “Cậu mà không tới ngồi cạnh ta, Simba sẽ bỏ nhào vào cậu, đem cậu trở thành món đồ chơi đó.” Cảnh cáo làm cho Kiều Tang vội vàng nhắc chân chạy. Ashurnasirpal cười lớn, bộ dáng kinh hãi nhanh chóng đến bên cạnh hần, ngã dúi.

Kiều Tang một chút cũng không muốn đến gần Ashurnasirpal, nhưng nếu bị biến thành quả bóng cho con vật đáng sợ kia chơi đùa thì thà ngồi bên cạnh tên khốn còn hơn!

Sắc mặt Kiều Tang thật sự khó coi, Ashurnasirpal ngừng cười, “Này, cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

Mãnh thú lừ lừ bên cạnh, Kiều Tang lo lắng, lại còn phải đề phòng cái tên thô lỗ kia, nên một hồi sau cậu mới do dự lên tiếng, “Mười tám...”

“Mười tám?” Ashurnasirpal kinh ngạc, “So với ta lớn hơn một tuổi?”

“Ừ...c? Anh... Cậu kém tôi một tuổi?” Kiều Tang so với kẻ vừa uống cạn một ngụm rượu càng kinh ngạc hơn.”Vậy mà còn đối với tôi ——” còn dám đối với mình làm ra việc quá mức hạ lưu... Cậu vốn định nói ra, nhưng cảm thấy xấu hổ nên lại thôi.

Hoá ra Kiều Tang bị một thằng nhóc kém cậu một tuổi hung hăng đùa bỡn!

Dưới gầm trời này, không ai dám gọi thẳng tên của hần, càng không có chuyện trực tiếp trước mặt hần biểu hiện sự chán ghét, nên hần thích thái độ thẳng thắn của Kiều Tang, thật đáng yêu! “Ăn đi.”, vì người đã cứu hần một mạng, kẻ hiếm khi phục vụ ai như hần bèn gấp một miếng ngon, “Đây là cá ở sông Tigris mà ta đặc biệt gọi người chế biến,hương vị nhẹ nhàng khoan khoái, ăn rất ngon.”

Kiều Tang nhìn chằm chằm miếng cá nướng thơm phức, do dự không biết có nên tiếp nhận? Bụng sôi “Ọt ọt ọt”, cậu mặt đỏ tới mang tai, xấu hổ nhận đồ ăn.

“Như thế nào? Ngon không?” Ashurnasirpal ngồi xếp bằng, tuy Kiều Tang không đáp lại nhưng từng miếng từng miếng đồ ngon được cậu giải quyết, hần đã có đáp án.

Cá nướng ngon lành ăn một chút chẳng đủ thỏa mãn. Kiều Tang liếc trộm nam nhân, rốt cục cũng học theo hần thò tay cầm lấy xương thịt, chấm chút tương dinh dính rồi bỏ vào miệng nhai.

“Oa ah~ khục khục khục!” Vị cay xộc thẳng lên não, “Nước ——” Kiều Tang kêu gọi sự giúp đỡ, nhanh chóng chớp lấy ấm nước người kia đưa, một ngụm rót xuống! Nhưng thứ hần đưa cho cậu không phải nước mà là rượu. “PHỐC! Khục khục...” Nuốt xuống rượu mạnh lập tức thiêu đốt yết hầu, làm cậu khổ sở không thể tả.

“Cậu làm sao vậy?” Ashurnasirpal khó hiểu nhìn người sặc đến chảy nước mắt nước mũi trộn lẫn mồ hôi. Ở Assyria, dù là nam hay nữ thì đều biết uống rượu, thậm chí coi đó là nước uống hàng ngày. Đối với kẻ không biết uống rượu như Kiều Tang, dù nồng độ cồn thấp cũng có thể làm hần chóng mặt váng đầu! “Cay... Hàaaa...! Thật cay... Tôi không biết uống rượu... Tôi muốn uống nước...” Miệng tràn ngập vị cồn, cậu dùng tay phẩy phẩy mong giảm bớt khó chịu.

“Ha ha ha!” Ashurnasirpal bị bộ dáng đỏ rực như trái ớt của Kiều Tang chọc cười đứt hơi, sai nữ tỳ đưa nước tới cho cậu. Bắt lấy bình nước mảnh liệt rót mấy ngụm, rót cục cảm giác thiêu đốt trong miệng mới giảm đi một chút.

Ashurnasirpal ngừng mắt nhìn chàng trai thanh tú buông chiếc bình, bọt nước trong suốt dọc theo cặp môi đỏ mọng hé mở chảy xuống cằm, ngón tay hần đón lấy giọt nước chực rơi xuống vạt áo. “Thấy cậu có thể ăn uống, đi lại bình thường, ta thực vui vẻ.” Hần nhẹ giọng lắm bầm, “Cảm tạ Thần linh phù hộ thương thế của cậu chuyển biến tốt đẹp, có thể ở lại bên cạnh ta...” Bàn tay ấm nóng chạm lên gương mặt chàng trai thanh tú.

“Làm gì vậy?” Kiều Tang né tránh đụng chạm, đề phòng cảnh giác vừa nói lỏng lập tức căng thẳng. Ashurnasirpal không vui khi cậu thẳng thừng cự tuyệt, “Cậu khó chịu cái gì? Tới đây, ta chỉ muốn nhìn vết thương trên lưng cậu có tiến triển tốt như Haidar nói hay không mà thôi.” Một người vươn tay muốn túm lấy kẻ thương tật kia, mà cậu thì không ngừng tránh như tránh tà.

“Không cần! Cảm ơn ý tốt của cậu... Không cần xem á... Vết thương của tôi thật sự đã tốt hơn nhiều rồi.” Nam nhân không thèm để ý đến lời Kiều Tang, cứ thế sải bước tiến tới. Cậu giật mình, vội vàng rời xa mảnh thú cùng chủ nhân của nó, trốn đến cột trụ sau lưng.

“Này! Cậu... Cậu đứng tại đó cho tôi!”

“Cậu muốn ta không qua? Được thôi. Trước tiên ngoan ngoãn cầm nhúc nhích, để ta kiểm tra miệng vết thương.”

“Không muốn! Dừng lại... Tôi cảnh cáo cậu, không được tới gần!”

Sư tử nghiêng đầu, đồng tử ánh kim dõi theo hai tên gốc kẻ đuổi người trốn. Không bao lâu, Kiều Tang thân thể mang thương tích không chịu được vận động mạnh, tốc độ cũng chậm chạp hơn bình thường~ chỉ có thể trừng mắt nhìn tên khốn kia nham nhở đi tới, cậu gào lên, “Không được qua đây!”

“Cứ thử trốn cho ta xem?” Ashurnasirpal chặn đường chạy trốn của cậu chàng yếu ớt núp sau cây cột trụ, cánh tay duỗi ra giam chặt thân hình gầy gò đáng thương.

“Két ——” Sợ hãi làm cho Kiều Tang theo bản năng rút súng, hòng súng nhắm ngay giữa trán người kia, “Cậu tới gần thêm chút nữa, tôi... Tôi sẽ bắn!”

Ashurnasirpal nhìn chàng trai không ngừng run rẩy, tưởng tận đây là đồ vật lợi hại đến mức nào. Hắn cũng hiểu rõ năng lực chống trả kém cỏi của đối phương.

“Grao~ Grao...” Sư tử phát giác không khí bất ổn, lo lắng cho chủ nhân.

”Simba, người cũng biết Kiều Tang ưa thích sự bất ngờ?” Ashurnasirpal vẫy tay trấn an mãnh thú, đồng tử đen thẫm càng tối lại trên gương mặt nhợt nhạt.

“Kiều Tang, có bản lĩnh thì thử giết ta xem.”

Người đàn ông không hề e sợ súng ống, thậm chí chỉ một bước đã tới gần Kiều Tang giật mình run rẩy đến mềm oặt cả chân cẳng, “Cậu... Bức tôi... Đừng ép tôi...” Nhìn thân hình cao lớn vạm vỡ, Kiều Tang nói năng lộn xộn, hai tay cầm chặt súng không biết nên làm gì bây giờ?

“Sao còn chưa động thủ? Đến đây xem nào~”

Bị dọa một trận, Kiều Tang nhắm tịt mắt kêu to, bóp cò súng nhắm thẳng khoảng không mà bắn! “Phanh” Một tiếng, viên đạn xuyên thủng chiếc bình nước đặt trên bàn, chén đĩa nát vụn, thức ăn rơi vãi tung toé trên mặt đất.

“Phanh” Lại một tiếng nhắm ngay sát cạnh Simba, mãnh thú sợ hãi thối lui vài bước, thấp giọng gầm rú.

“Phanh!” Viên đạn thứ ba trúng dây thắt treo màn tơ trên cột trụ, tấm lụa mềm mại xoã bung...

“Oa ah!” Hình như có gì đó bao lấy cơ thể mình? Kiều Tang mở to mắt, cổ đẩy mảnh lụa trắng đang cuốn chặt lấy cậu, càng cổ càng hồng bết, cuối cùng hai chân cũng bị tấm vải mỏng vướng víu làm cậu ngã ngửa ra sau—— Ashurnasirpal duỗi tay ôm người thiếu chút nữa té ngã, đồng thời tước luôn vũ khí trên tay đối phương.

“Cạch” Khẩu súng rơi xuống đất vang lên tiếng trầm đục, Kiều Tang định nhặt lại lập tức bị nam nhân đá văng ra thật xa.”Buông ra... Thả tôi ra...” Cậu càng giãy dụa thì càng bị mảnh lụa thít chặt~ cách tăng lụa mỏng, hình dáng người kia mơ hồ không rõ.

Ashurnasirpal cúi đầu hôn khẽ vẫn giãy dụa sau lớp lụa trắng mỏng tang.

“U-a..aaa!” Kiều Tang giật mình vì bờ môi bị thứ mềm mại ẩm ướt ngăn chặn, cậu lại bị người tùy tiện xâm phạm. Nụ hôn mãnh liệt khiến cậu không thở nổi, mãi lúc sau mới buông ra. “Không...” Cậu giãy dụa, vòng tay rộng lớn kia ghì thân thể xinh đẹp vào lòng.

Ashurnasirpal ôm Kiều Tang run rẩy, nhìn gương mặt đỏ ửng thấy rõ sau lớp vải mỏng, thấp giọng cười, “Kiều Tang ngu ngốc, ta trong tay không một tác sắt... Cậu thì sao? Gần như vậy còn đâu không lại. Nếu cậu không phải Sứ giả của Thần linh mà là binh sĩ trong quân đội của ta... với khả năng tồi tệ như vậy, đã sớm bị ta chặt đầu đem thị uy rồi!”

Tiếng cười trầm thấp làm đáy lòng Kiều Tang sợ hãi, “Đau quá! Cậu làm tôi đau... Buông ra...” Cậu kháng nghị, bị tên kia ôm chặt như thế, nhanh chóng nghẹt thở.

“Bệ hạ ——” Thủ vệ cùng nô lệ nghe tiếng động liền nhao nhao tiến vào xem xét, phát hiện mọi thứ lộn xộn, mà quốc vương của họ đang xiết chặt người nào đó trong tay.

“Ta không sao, các người ra ngoài đi.” Ashurnasirpal ngạo nghễ xua đuổi nô lệ. Qua lớp tơ lụa, Kiều Tang mơ hồ nhìn thấy một mái tóc dài màu nắng, nhin không được gọi to, “Haidar, cứu tôi với!”

“Kiều Tang...” Haidar rất muốn xông tới nhưng anh biết không có khả năng đem người cứu ra.

“Cút ra ngoài cho ta!” Ashurnasirpal thẳng thừng đuổi tất cả, kéo lớp lụa rồi lập tức dè người vẫn còn muốn chạy trốn xuống. “Cậu là của ta, không cho phép cậu gọi tên thằng đàn ông khác trước mặt ta!”

“Anh bị tâm thần á! Tôi không phải nô lệ, càng không phải thuộc về ai hết... Thả ra... Ách!” Bị ép quỳ sấp trên mặt thảm đã đủ sỉ nhục, còn định lột sạch y phục của cậu? “Làm gì... Ai cho cậu cởi đồ của tôi... Đau quá... Không...” Kiều Tang khùng hoảng thét lên, động tác thô lỗ của kẻ kia như muốn xé rách cậu, “Đã cho rằng tôi là Sứ giả của Thần linh, tại sao cậu dám bắt kính với tôi?”

Ashurnasirpal sững sờ —— hắn đang làm cái gì? Như thế nào có thể đối với Sứ giả... Nhìn thân thể trần trụi vì hắn mà vội vàng che kín vết đỏ, khiến động tác của hắn chậm lại, tay khẽ vuốt tấm lưng trắng bệch run rẩy, “Ta không bắt kính với Sứ giả... Nếu Thần linh phái cậu tới bên cạnh ta, tức là cậu thuộc về ta. Muốn làm gì là quyền của ta!” Hắn giải thích, dục vọng khó khống chế đã bắt đầu dưng dậy.

(Còn tiếp...)

Màn ”tâm sự” bằng miệng của 2 em đã chuyển qua hành động -.-

Từ giờ đối xứng hô, 2 em chém nhau cậu – tôi nhé~ cho dù nghe không hợp với cổ đại lắm nhưng mờ em Tang là người hiện đại mà, thoải con gà mái đi. Xưng hô giữa những người cổ đại thì vẫn giữ nguyên ta – ngươi như trong QT, tùy tình huống sẽ thay đổi cho phù hợp.

8. Chương 8

Đôi môi nóng bỏng dán lên lưng Kiều Tang làm cho miệng vết thương đau đớn. “Không...” Kiều Tang run lên, “Xin cậu đừng thô bạo... Tôi sợ...” Hai tay ôm lấy cơ thể trần truồng, tình cảnh thê thảm lúc trước lần nữa hiển hiện trong đầu cậu.

Kiểm tra vết thương xong, Ashurnasirpal thở dài ” Cậu phục hồi chậm như vậy, chắc hẳn là rất đau?” Hắn cúi đầu hôn lên nơi đã từng hứng chịu một mũi tên thay hắn.

“Không!!!” Cảm giác nóng ảm trên lưng khiến Kiều Tang co rút thân thể.

“Đừng khóc...” Nước mắt tràn ra khỏi đôi mắt xinh đẹp, ”Cậu thật đáng yêu!” Hắn chiếm lấy đôi môi nức nở, rồi khuôn mặt đỏ hồng và lỗ tai mẫn cảm, thậm chí hôn lên những sợi tóc vàng óng ánh.

“Đừng...” Kiều Tang giãy dụa trong lòng nam nhân, trốn tránh bàn tay to lớn vuốt ve không kiêng nể cơ thể cậu.

“Vì sao... Đối xử với tôi như vậy? Tôi là...Nam!”

“Là nam thì sao?” Ashurnasirpal hôn làn môi ghen ngào. Hắn chưa một lần chú ý tới đám nam nô mà các nội quan đưa vào cung, thường thì sẽ tặng lại cho những thần tử có công... Duy chỉ có Kiều Tang, Sứ giả của Thần linh đã cứu mạng hắn—— “Ta thích cậu...” Hắn xiết chặt người kia trong tay, thì thầm bên tai cậu lời yêu.

”Tôi ghét cậu ——” Lời nói giận dữ chợt bị ngăn chặn, “U-a..aaa!” Trốn không thoát, đối phương bức bách cậu phải hé miệng ra. Ngọn lửa tập kích, chiếc lưỡi mềm dẻo liếm láp hàm răng, dây dưa lấy lưỡi cậu. Hắn ngấu nghiến đôi môi đỏ mọng, lúc cậu gần như ngạt thở thì hắn mới chịu buông tha, “Haizz, ha...” Cậu há miệng thở dốc, “À?” không kịp phản ứng đã bị hắn kéo mạnh, tấm lưng trần trụ dựa sát vào lồng ngực dày dặn phía sau.

Hai thân thể như dán vào nhau, tay Ashurnasirpal vòng qua chiếc eo thon nhỏ. Tư thế ái muội làm cho Kiều Tang xấu hổ đến muốn chui xuống đất, lên tiếng mắng, ” Thả tôi ra... Đồ khốn kiếp... Nếu dám làm chuyện hạ lưu với tôi, thần linh nhất định sẽ trừng phạt cậu!”

“Thần linh sẽ không trừng phạt ta, bởi vì chính Người đã ban cậu cho ta.” Ashurnasirpal quấn chặt lấy người đang không ngừng vận vẹo, đặt xuống gò má non mịn đỏ bừng và cần cổ tuyết trắng vô số nụ hôn.

Nam nhân làm theo ý mình, nào biết nói đạo lý cái gì, khiến Kiều Tang đáy lòng rét lạnh. Giờ phút này, cậu phải đối mặt với một chiến binh sa mạc mạnh mẽ kiêu ngạo~ một đế vương Duy ngã độc tôn. Ý thức được điểm này, cả người cậu lập tức lâm vào vực sâu tuyệt vọng.

“Buông ra... Thả tôi ra... Cậu đã kiểm tra vết thương của tôi rồi, có thể để tôi mặc quần áo vào được không?” Kiều Tang giãy dụa mãnh liệt, miệng vết thương xé rách đau đớn.

“Thương thể của cậu chưa hoàn toàn ổn định, đừng có nhích tới nhích lui nữa.” Ashurnasirpal nhú mào, hai tay kim lại cơ thể trần trụi gây yếu, tuy biết rằng người kia lưng mang vết thương nhưng không muốn thả ra. Mùi hương của cơ thể nằm trong lòng mơn man khứu giác hắn, lập tức dẫn dụ ham muốn khiến hắn càng không có ý buông tha.

“Đừng sợ, cậu mà ngoan ngoãn thì ta sẽ không đối xử thô bạo như lần trước...”

Luồng khí nóng rục phả vào tai làm cho Kiều Tang sợ run, cậu kêu lên, ”Thả tôi ra~ Không muốn... Ah ah!”

Vòng tay rộng lớn từ eo cậu xuyên qua nách trượt lên ngực sờ soạng hai điểm hồng anh, khiến cậu toàn thân nổi da gà.

Ashurnasirpal nhìn bộ dáng lắc đầu rơi lệ của cậu, tay vẫn tiếp tục niết kéo đầu ngực xinh xắn, cảm thấy nó dường như đang biến đổi, hần cười khê nói nhỏ trên gò má đã ửng hồng kia, “Xem đi, núm vú hồng phấn thật đáng yêu.”

Từng câu từng chữ làm Kiều Tang có cảm giác bị sỉ nhục, “Không... Cậu mau buông tay!” Kiều Tang kháng nghị, “Ah...” Ngực lúc ngứa lúc đau, cậu liên tục thở dốc.

“Bị kích thích phải không?” Ashurnasirpal cười nhẹ, mười ngón tay chơi đùa lồng ngực phập phồng thở khó khăn. “Vuốt ve, xoa miết sẽ làm thứ xinh đẹp này đứng thẳng.”

“Không được...” Kiều Tang khóc nức nở, bị ép thừa nhận từng nụ hôn rơi trên má, tóc, trên càn cổ mảnh. “Đau!” Đầu vú bị người dùng sức cắn rồi lại liếm láp vuốt ve, cậu giãy dụa cùng rên rỉ, “Đừng... Ah, ah ah~ Mau buông tay...”

Kẻ nào có thể cam lòng để mỹ nhân chạy thoát ngay lúc này? “Bảo bối ngoan, ta sẽ làm cho cậu vui sướng đến mụ mị đầu óc.” Ashurnasirpal ôm lấy người trong ngực, một tay chậm rãi hướng xuống...

“Không được sờ ——” Cảm thấy phía dưới bị bàn tay ấm áp nắm lấy, Kiều Tang liền phản kháng. Muốn tên cứng đầu kia ngừng lộn xộn tựa hồ là chuyện khó xảy ra, vì vậy Ashurnasirpal đẩy đôi chân tuyết trắng đang kẹp chặt của Kiều Tang ra, đặt chúng trên hai đùi hần. Chân không chạm đất bị ép mở rộng, trọng tâm chỉ có thể dựa vào người tên khốn kia, cùng bộ vị xấu hổ lộ rõ bị người xem hết khiến Kiều Tang không chịu nổi nhục nhã. Chỉ còn hai cánh tay có thể tự do hoạt động, Kiều Tang liên tục đánh Ashurnasirpal mà nước mắt không cam lòng tuôn ra, “Ta hận người... Đối xử với ta như vậy... Thả ra...”

Không thèm để ý tới kháng nghị của Kiều Tang, Ashurnasirpal chiếm lấy hai cổ tay nhỏ nhắn đặt trên bộ ngực non mịn phập phồng, tay kia chậm rãi xoa nắn vật nhỏ dưới thân anh chàng khốn khổ...

Bộ vị trọng yếu bị người nắm giữ, nhất thời Kiều Tang vận vẹo thân thể, tiếng hô chuyển thành thổ mạnh, “Không muốn...” Sợ hãi cùng hỗn loạn, cậu muốn kháng cự lại hết thấy, “Ừ... Ah ah...” Khoái cảm thân thể đè bẹp lý trí, tiếng rên rỉ gọi tình thoát kìm kẹp chảy ra từ khoé miệng.

“Đúng, chính là như vậy... Bảo bối đáng yêu phải biết nghe lời, ” Âm thanh kiều mỵ khiến Ashurnasirpal dục hỏa hừng hực, “Tiếng kêu của cậu thật dễ nghe.” Hần tiếp tục động tác, hôn sâu như muốn nuốt lấy Kiều Tang.

Nhiệt độ cơ thể lên cao, men rượu trong cơ thể dường như đã đến hồi phát tác mạnh mẽ nhất, Kiều Tang chuẩn choáng, tại nơi bị nam nhân vỗ về chơi đùa dần dần có cảm giác... “Không! Buông ra, ” Cậu thất kinh, trốn tránh, “Ah ah... U-a..aaa... Ah...” Động tác lúc nhanh lúc chậm giầy vò cậu, có muốn trốn cũng không được.

“Ah, ah, ah, “

Ashurnasirpal cười nhìn người trong lòng vì được hấn vuốt ve mà mất đi lực kháng cự, còn thở gấp đầy quyến rũ, “Kêu nhiều hơn một chút.” Hấn mơn chớn đôi môi nóng rực trên cần cổ đã ngứa ra vì khoái cảm.

“Ah... Nóng quá...” Hạ thân bồng bồng anh khí, vết thương còn ẩn ẩn đau làm Kiều Tang vặn vẹo eo thon, thân mình tựa một cánh cung hoàn hảo. Cảm thấy cặp đùi trắng nõn run rẩy bất an, Ashurnasirpal dùng thêm lực đùa bỡn.

“Ah... Ah... ” Tiếng rên rỉ tràn ra không kiềm chế theo nhịp điệu ma sát tăng dần, Kiều Tang vô lực để người ôm ấp. Ashurnasirpal nhìn dương vật Kiều Tang vì được vỗ về mà cương ngạnh, ngón cái cùng ngón trở miết nhẹ lỗ nhỏ rỉ dịch trong suốt, cúi sát khuôn mặt thở dốc của cậu nhỏ giọng cười, “Xem này, cậu vừa đỏ lại vừa cứng... Thật là một bảo bối thành thật.”

“Không!” Nước mắt xấu hổ chảy xuống, Kiều Tang cố khép lại chân mà không được. Lúc cậu bối rối, Ashurnasirpal càng làm cần đùa bỡn ngọc hành phần hồng, tay kia trượt xuống khe mông cảm nhận cửa huyết co rút lo sợ.

“Chỗ đó không muốn ——” Kiều Tang kháng cự dị vật xâm lấn, “Ah~ ” Dù cho hai tay đẩy đánh nam nhân, vẫn không có cách ngăn cản vật thô ráp tiến vào bên trong!

Ngón trở chậm rãi hướng tiểu huyết phần nộn đẩy mạnh, Ashurnasirpal cảm thấy cơ thể đối phương khẩn trương co rút hấp thụ ngón tay của hắn, hắn liếm bờ môi, “Thấy không? Cái miệng nhỏ này cũng thật là nóng bỏng, mút lấy ta không tha.” Gương mặt đỏ bừng cùng bộ dáng run rẩy, Kiều Tang lắc đầu cự tuyệt. Ashurnasirpal thương tiếc hôn nước mắt trên mi cậu, thở dài: “Nếu như ta đi vào, cậu sẽ lại bị thương?” Kiệt lực khổng lồ chế phân thân tưởng đau bồng bồng dục hỏa, hắn nghĩ cứ làm tới như lần đó thì sẽ chỉ tăng thêm thương thế cho cậu.

Cho nên bây giờ Ashurnasirpal muốn làm Kiều Tang vui sướng. Đối mặt với thống khổ của cậu, hắn không hề đẩy vào mà rút đầu ngón tay ra, vỗ về cửa huyết hồng tươi đang run rẩy, nhẹ nhàng vẽ vài vòng an ủi. Một tay ma sát hạ thân, tay kia gãi nhẹ phía sau kích thích Kiều Tang, “Không... Ah, ah... Buông ra...”

Kiều Tang than thở, “Tôi nóng... Nóng quá...” Lâng lâng hơi men, cảm giác thân thể trở nên kỳ quái theo nhịp điệu ma sát của người kia, cơn ngứa ngáy từ giữa hai chân lan tràn đến từng tấc da thịt. “Không được... Ashurnasirpal... Tôi không muốn như vậy...” Cậu sợ tới mức kêu la, nam nhân càng cố tình đùa bỡn vuốt ve cửa huyết non hồng, mãnh liệt ma sát rồi đút ngón tay vào. Cậu chịu không nổi ngứa đầu thở gấp gấp, “Không được... Tôi... Muốn bắn...” Thân thể một hồi co rút dấy sóng “Ah, ah... ” Cậu thở gấp, ngón chân trắng nõn co quắp, cơ thể mềm nhũn ngã vào vòng tay ôm ấp của người thanh niên vương giả kia.

“Kiều Tang...” Ashurnasirpal trù mền gọi nhỏ, nhìn chất dịch sền sệt trên tay, bụng cùng ngực Kiều Tang, thậm chí trên thăm trải sàn cũng dính thứ đó~ hần cười khê, ôm mĩ nhân hư thoát vô lực nằm xuống, đầu gối đẩy hai chân đã run lấy bấy của cậu ra, đè lên người chàng trai tội nghiệp.

Mái tóc dài đen nhánh quần lấy Kiều Tang, đôi mắt khí phách mười phần vương giả, bị thân hình trơn bóng cường tráng chế trụ, cùng kinh nghiệm phòng the dâm loạn của hần~ Kiều Tang xấu hổ muốn ngay lập tức biến mất! “Buông tha cho tôi được không... Ừ...” Hai tay che mặt, dòng nước mắt nóng hổi tràn ra, cậu không biết mình mắc cái chứng gì? Rõ ràng không muốn, vậy mà lại chẳng biết xấu hổ phóng dăng vui sướng bởi đàn ông trêu đùa!

Namnhân kéo tay của cậu ra, hôn giọt lệ lăn xuống khóe mắt, vị nước mắt mặn đắng đầu lưỡi. Thân thể mềm mại run rẩy bị đặt dưới hình thể cao lớn cường tráng, muốn chạy trốn nhưng vô lực. Chợt trông thấy đối phương bỏ đi áo ngắn, lộ ra hạ thân thô to của hần, “Đừng đi vào —— Tôi không thể...” Cậu sợ hãi khép hai chân lại, tay chăm chú bảo vệ hậu đình.

Ashurnasirpal mềm lòng, “Nhìn cậu như vậy, muốn tiếp nhận ta... Là quá miễn cưỡng?” Than nhẹ một tiếng, dục hoả vận sức chờ phát động đã không thể lui, vì vậy hần quyết định, “Như vậy đành phải...”

Đột nhiên bị kéo, tứ chi chạm đất quỳ gối trước mặt nam nhân, Kiều Tang thấy đối phương đứng đưa dương vật tiến gần tới thì cậu lập tức hiểu ý, “Không!”

Ashurnasirpal bất chấp kháng cự của Kiều Tang, đè lại kẻ muốn chạy trốn, “Hé miệng, ngậm lấy.” Cậu mãnh liệt lắc đầu, hần mỉm cười, “Ta đã tận lực săn sóc cậu, cho dù không làm được phía dưới thì cũng phải để cho ta khoái hoạt với cái miệng phía trên... Như vậy, hay là dùng bảo bối của ta cắm vào thân thể cậu~ đến lúc đó cũng đừng trách cứ ta.”

Namnhân ngữ điệu hòa hoãn mềm mỏng, nhưng lại lay động vật cực đại kia như muốn cảnh cáo. Hần gỡ ngón tay che chắn cửa huyết non hồng, “Không muốn!” Kiều Tang hoảng sợ kêu gào, nước mắt nước mũi ràn dụa đáng thương... “Cậu không thể đối xử với tôi như vậy~ “

Ashurnasirpal bị tình dục trêu chọc đến cuồng loạn, không cần và cũng chẳng cần kìm nén phát tiết. Thấy Kiều Tang chậm chạp không chịu tiến hành, hần bóp chặt đôi má thanh tú bức bách đối phương há miệng, đem biểu tượng nam tính của mình đi thẳng tới yết hầu cậu.

“U-a..aaa ——” Vật to dài nhồi vào miệng làm cho Kiều Tang muốn ói. Thở dốc nặng nhọc, cậu bị ép đầu thừa nhận nam nhân lúc lên lúc xuống, chỉ có thể phát ra những thanh âm “U-a..aaa, U-a..aaa, U-a..aaa!” khổ sở.

“Ngậm lấy~ Tốt lắm...” Hưởng thụ cảm giác ấm áp bao quanh cự vật, Ashurnasirpal vui sướng thở dài, “Nhích nhích miệng.” Hần chắc cậu sẽ không nghe theo, vì vậy hần tự mình thẳng tiến!

“U-a..aaa ——” Kiều Tang thống khổ không chịu nổi, nước mắt rơi lã chã, muốn chạy trốn mà không nhích nhích nổi. Ashurnasirpal sa vào tị trong dục hỏa nên hầu như không còn để ý tới cảm giác của cậu, vong tình găm nhẹ, “Quá tuyệt, nóng hừng hực...” Khuôn mặt tuần tú ngẩng cao, tóc đen dài sáng bóng hắt

tung, gia tăng vận động đưa đẩy vùng eo, hai tay không chế khuôn mặt tái nhợt của đối phương.

Khoái cảm tuôn trào như sóng đã tới đỉnh điểm, hấn gầm một tiếng, toàn thân run lên. Cảm thấy tinh dịch bắn ra, “Khục, khục khục ——” Kiều Tang dốc sức liều mạng giãy dụa nhằm thoát khỏi khống chế, không ngừng ho khan nhả thứ trong miệng ra.

“Không được nhổ ra.”

Ashurnasirpal bóp chặt hấn hai má, buộc cậu nuốt tinh dịch —— “Không... Khục!” Lúc đó, tinh dịch chảy vào yết hầu, một chút theo khóe miệng chảy ra... Hấn quỳ xuống ôm lấy thân thể đỏ bừng vô lực nằm trên sàn, trước mắt là dung nhan thanh tú nhu nhược mê người...

“Tốt rồi tốt rồi, bảo bối đáng thương... Đừng khóc.” Ashurnasirpal nghiêng người, thè lưỡi liếm chất lỏng đậm mỡ bên làn môi đỏ mọng...

9. Chương 9

Sư tử nằm sấp dưới sàn nhà hiếu kỳ quan sát chủ nhân đang đè ngửa cậu trai khốn khổ, không khí tràn ngập mùi vị kích tình. Nó đứng lên, chậm rãi đến gần loài người kia, hít ngửi nhiệt tình.

“Grao...”

Kiều Tang tỉnh bì lực tấn giật mình nghe sư tử rống, cũng không kịp ngăn cản súc sinh ngửi ngửi mông cậu, đầu lưỡi nó liếm láp bộ vị yếu ớt, “Không!”

Kiều Tang ghen ngào, bắt lấy người kia cầu cứu, “Đuổi nó đi... Ashurnasirpal... Gọi nó đi... Ah...”

Ashurnasirpal không ngăn cản sư tử, ngược lại cười nói, “Nằm yên đó, Simba thích cậu nên sẽ không làm cậu đau đâu.”

Kiều Tang cầu cứu không kết quả, nước mắt ngấn nước mắt dài. Vừa mới bị đàn ông xâm phạm, hiện tại là một con súc sinh —— “Ah!” Đầu lưỡi ẩm ướt của dã thú liếm bờ mông ngượng ngùng khiến cho cậu nổi lên cảm giác kỳ quái, thứ to dày nóng rực đó hướng vật nhỏ phấn hồng mà liếm qua liếm lại.

“Ư~ ah ah...”

Kiều Tang không chịu nổi kích thích nhỏ giọng rên rỉ, ghé trên đùi Ashurnasirpal, run rẩy quỳ hai chân rộng mở, mông tự động vểnh lên cao. Cậu kinh hoàng bởi phản xạ khốn kiếp của bản thân. Bên trong bị liếm láp, dương vật vừa rũ đầu uể oải lại nhô lên, cậu cảm thấy một lần nữa mình đạt cao trào. “Ah, ah ah!” Nhịp thở gấp gáp, tinh dịch cũng bắn ra.

Thêm một lần tới, Kiều Tang càng hư thoát vô lực ngã xuống sàn, đồng tử mở mịt nước nhìn con thú chơi đùa cậu, cùng khuôn mặt cười tà nịnh chăm chú ngắm cậu...

“Tiểu Tang... Tiểu Tang!”

“Cha!” Nghe thấy tiếng gọi, Kiều Tang chạy thực mạng xuyên qua cát bụi, chạy về phía ba ba cậu... Máy bay chiến đấu rít gào trên không trung, nhả đạn ầm ầm nổ tung — Ngực nặng nề khó chịu làm Kiều Tang bừng tỉnh.

Trong một khắc mông lung, cậu không biết mình đang ở nơi nào? Đến khi trông thấy vách tường hoa văn cầu kì tinh xảo cùng cột trụ đá rủ sa mỏng, đèn dầu vừng toả khói mảnh lạng lờ... Mới biết những thứ vừa rồi chỉ là ác mộng. Ba ba không gọi cậu, và cậu một thân một mình bị ném về thời cổ đại!

Lúc đó Kiều Tang cũng hiểu vì sao mình khó chịu, bởi cánh tay tên khốn kia đang đặt trên ngực cậu, một chân hằn thô lỗ xen vào giữa hai chân cậu. Từ lúc nào đã ở trên giường? Kiều Tang trừng mắt nhìn gương mặt say ngủ, lập tức nghiêng đầu đẩy hẳn ra.

Ashurnasirpal diềm tỉnh hô hấp, rõ ràng mới mười bảy tuổi mà lại cường bức người khác, so với người trưởng thành còn ngang ngược, xấu xa hơn nhiều! Kiều Tang cau gợn hất mái tóc dài rối tung của hắn đang bám lấy cậu, cẩn thận xê dịch tay chân đối phương ra rồi ngồi dậy —

“Ách!” Vừa khê động đã khiến tổn thương co rút đau đớn, Kiều Tang kêu khê rồi nhanh chóng im miệng, xoay người đứng lên. Lúc sau, xác nhận đối phương ngủ say, cậu mới thoáng buông lỏng, ngó trên người mình trần đầy dấu hôn cùng tinh dịch dâm loạn— Cậu xấu hổ và giận dữ, thầm nghĩ chỉ muốn chạy thật nhanh về nhà!

Ánh mắt Kiều Tang dừng ở Vương Giả Chi Thước trên cổ Ashurnasirpal, “Nếu lấy được nó, thì mình có thể về nhà...” Cậu thì thào tự nói, nỗi nhớ nhà khiến cậu như được tiếp thêm sức mạnh để tới gần vương đang ngủ say, nhẹ nhàng lấy đi chiếc vòng...

Cảm ơn trời, hết thấy đều thuận lợi! Kiều Tang run rẩy nắm chặt vòng cổ. Cậu nhìn hồng bảo thạch không chút tỳ vết, lúc này cậu mới nhận ra bảo tàng trưng bày cổ vật Vương Giả Chi Thước nếu không phải Assyria vương xứng đáng đeo thì sẽ xuất hiện vết máu?

Không có thời gian nghĩ đông nghĩ tây, Kiều Tang rời giường, neho neho đôi mắt cận thị nhìn con sư tử nằm úp sấp ngủ ngon lành— Quần áo cậu ở gần nó, nguy hiểm thật! Trong lòng kêu không ổn, chân chỉ muốn chạy cho mau. “Ah!” Đột nhiên có bàn tay từ phía sau lưng bóp chặt cổ khiến cậu đau đến bật ra tiếng.

“Đi đâu vậy?”

Khuôn mặt Ashurnasirpal cơ hồ muốn dán lên cậu, “Tôi... Tôi... ” Kiều Tang sợ mất hồn phách, làm sao có thể nói ra cậu muốn đi tìm Haidar!

Bị tiếng động quấy nhiễu tỉnh lại, Ashurnasirpal nhìn thấy Kiều Tang cầm trong tay Vương Giả Chi Thước.
“Vì sao lại ăn cắp vòng của ta?” Hắn khó hiểu.

“Đau quá!” Trên cổ tăng thêm lực đạo làm Kiều Tang khó chịu.”Tôi không cố ý... Chỉ là...” Cậu nóng lòng giải thích, “Tôi chỉ muốn mượn sức mạnh của Vương Giả Chi Thước để trở lại thế giới của tôi...”

“Thế giới của cậu?” Câu trả lời khiến Ashurnasirpal càng hoang mang, đoạt lại chiếc vòng, hắn bối rối nhìn cậu.

“Đúng vậy! Tôi đến từ Đài Loan ba ngàn năm sau, cậu và tôi không cùng một thời đại.” Kiều Tang quay đi, mặt đỏ tới mang tai xấu hổ vì trông thấy nam nhân trần truồng.

“Đài Loan...?” Cung mây rậm nhún lên, Ashurnasirpal nhớ lại lời Sứ giả của Thần linh nói lúc trước, hắn không kiên nhẫn gầm nhẹ, “Ta không hiểu cậu đang nói gì.” Thực tế, hắn vốn không cần biết, “Cậu ở bên cạnh ta là tốt rồi, đừng nghĩ linh tinh nữa.” Hắn ôm lấy thân hình nhỏ bé yếu ớt, dù cho Thần linh tới cũng không thể mang Thiên Sứ của hắn đi!

Vòng tay xiết chặt làm Kiều Tang nhớ lại những kí ức dâm loạn đêm qua, “Không!” Lập tức kháng cự nam nhân, “Buông ra... Thả tôi ra!” Cậu không muốn lại bị sỉ nhục.

“Ta —— buông tay, cậu lại muốn trốn.” Ashurnasirpal không tha, ngược lại ôm càng chặt hơn, nghĩ cứ như vậy đem toàn bộ thân thể Kiều Tang dung nhập vào mình. Thân thể nóng bỏng phát ra xạ hương khiến hắn cảm thấy dục hỏa lại lần nữa dậy lên...

Kiều Tang gắng gượng chống đỡ “Cậu...?” Kiều Tang thở dốc kinh ngạc, dồn sức liều mạng đẩy nam nhân. So sánh khí lực, Ashurnasirpal thắng chắc.”Tang...” Dù đối phương run rẩy vạn phần không muốn, hắn vẫn muốn độc chiếm dung nhan thanh tú kia.

“Ta thích cậu, ta muốn cậu vĩnh viễn bên cạnh ta.”

”Nhưng tôi không thích cậu, không muốn ở bên cậu~ Tôi phải về thế kỷ XXI... Ashurnasirpal, cậu có nghe hay không? Cậu lại đối xử với tôi...” Bất luận kháng nghị như thế nào, cự tuyệt cũng không có hiệu quả, Kiều Tang bị đẩy ngã xuống giường. Ý thức sẽ lại xảy ra việc xấu, cậu cuộn mình lại như để tự bảo vệ.

“Tang, chúng ta làm thêm một lần nữa được không? Chỉ cần làm nhiều, cậu sẽ tiếp nhận ta.”

Tay Ashurnasirpal trơn trượt như rắn, mãnh liệt xông vào giữa hai chân Kiều Tang. Cậu kinh sợ tránh né bàn tay tà dâm nóng bỏng ma sát phía dưới, “Ư~ Ah... Ah, ah...” Nhưng rồi ngay sau đó tiếng rên rỉ yêu kiều thoát ra, hai chân tuyết trắng tự giác mở rộng nghênh đón khoái cảm.

Lúc còn nhỏ, Kiều Tang thích nhất là được đi theo ba ba xem văn tự cổ, tham dự hoạt động đào bới di tích khảo cổ. Trưởng thành, không giống như bạn bè lựa chọn Y khoa hay Sư phạm... cậu chọn chuyên

ngành Khảo cổ học. Cậu đã vô cùng hạnh phúc khi nhận được giấy báo nhập học của Khoa Khảo cổ Đại học Pennsylvania. Người khác chúc mừng lên đại học bằng cách ăn mừng với người thân bạn bè hoặc người yêu, còn Kiều Tang cảm thấy hứng thú nhất vẫn là di tích cổ.

Thường thường, cậu có thể giam mình trong tiệm sách cả ngày, hoặc là đi nghe diễn thuyết. Nếu gặp được bạn học nói chuyện hợp ý, có thể cùng cậu trò chuyện về văn hóa cổ đại thì thực tuyệt vời. Nhưng điều này rất ít khi xảy ra.

Chính vì thế cho đến giờ, nữ sinh thích cậu hoặc cậu thích người ta không nhiều, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Với chuyện yêu đương, cậu gần như không có kinh nghiệm, hướng chỉ là tình dục. Ngẫm lại, đến từng này tuổi thì việc lớn lao nhất cậu làm được là nắm tay bạn gái đi xem phim... Cậu không sợ bị chế giễu vì với cậu, tình nhân chính là Văn minh cổ, mấy chuyện vật vãnh khác chỉ đáng ở vị trí thứ hai, từ từ sẽ đến không cần phải vội vàng!

Không ngừng đọc và thăm dò lịch sử văn hóa nhân loại trải qua mấy ngàn năm, Kiều Tang hi vọng sẽ giống như cha mình, trở thành một vị học giả bảo vệ di tích cổ. Nhưng Kiều Tang chưa từng tưởng tượng có một ngày cậu lạc về thời Cổ đại, bị một tên Quốc vương nhỏ tuổi hơn mình đùa bỡn, độc chiếm...

Assyriavương dâm loạn, đến nam giới cũng không buông tha~ Vật nuôi giống chủ nhân, một đám háo sắc khốn kiếp—— Kiều Tang rầu rĩ.

Ashurnasirpal ngạo nghễ đứng thẳng người, để cho nhóm nữ tỳ chải tóc, mặc quần áo và mang đồ trang sức cho hắn. Ánh mắt chuyển sang người ngồi trên ghế vẫn còn đang hờn dỗi, hắn nén lại tiếng cười, “Làm gì vậy? Xem ta có tuần tú không!?”

“Đẹp trai cái đầu cậu á!” Kiều Tang càng phát đại hoả.

Ashurnasirpal nhướn mi, “Cậu lúc nào cũng chẳng coi ta ra gì, quá vô lễ.”

Kiều Tang liếc nhìn kẻ tự cao tự đại kia, giận dữ gầm nhẹ, “Ném m* nó đi.”

“Ném cái gì?”

“Ném cái này!” Kiều Tang rống giận, mãnh liệt đứng dậy, “Ôi~ ” Đau lưng muốn điên, suốt từ hôm qua đến tận sáng nay...

Bị người áp chế vô số lần, toàn thân đau đốn vô lực khiến Kiều Tang kêu cha gọi mẹ. Cậu đi về hướng Ashurnasirpal, “Cậu thật quá quắt, đem quần áo của tôi vứt bỏ, bắt tôi mặc mấy thứ... Y phục Assyrian... Tốt, tôi nhận hết, nhưng tại sao lại bắt tôi mang cái đồ vật quái dị này?” Cậu cầu nhàu, chân trái bị khóa bởi một chiếc lắc gắn chuông giống mấy cô vũ nữ, mỗi bước đi đều phát ra những âm điệu thanh thúy.

Nhìn chăm chú chàng trai đeo đồ trang sức bằng vàng ròng khảm đá xanh biếc, mặc xiêm y tơ lụa màu xanh

da trời, Ashurnasirpal cười, “Chỉ có đeo nó thì cậu mới không lén lút chạy mất.”

“Cậu...” Ánh mắt tham lam muốn nghiền ngấu người khiến Kiều Tang đỏ bừng mặt, hai tay bảo vệ vùng vai bại lộ bên ngoài quần áo. Tơ lụa mềm mại thướt tha làm mỗi bước đi của cậu cũng đầy phong tình, quyến rũ.

Nữ tỳ không nói gì mà chỉ dăm vụng trộm cười, nhất định là các nàng đã trông thấy hôn ngân trên người Kiều Tang. Đã thế Ashurnasirpal lại còn đeo lên người cậu thứ đồ trang sức chết giấm, đáng ghét!

“Hôm nay, ta muốn cùng Tể tướng đàm quốc sự. Cậu cùng đi với ta.”

“Gi?” Vương đột nhiên phát ra một câu quấy nhiễu suy nghĩ của Kiều Tang, cậu bất mãn, “Tại sao tôi phải đi cùng cậu?” Cậu mệt chết được, còn đâu tinh thần phấn chấn mà chạy theo hần khắp nơi chứ?

“Bởi vì ta thích cậu cùng ta.” Ashurnasirpal cười sáng rõ, “Muốn cự tuyệt?” Hắn nghiêng người tới gần Kiều Tang, “Nếu như cậu chịu nghe lời, không chừng có lúc ta vui vẻ~ biết đâu sẽ đem Vương Giả Chi Thước cho cậu mượn?”

Nghe vậy, Kiều Tang phát hiện trong mây đen vẫn có thể trông thấy một tia sáng mặt trời? Vừa nghĩ tới Vương Giả Chi Thước sẽ đem mình về nhà, bao nhiêu lo lắng mệt mỏi bay sạch, cậu thốt lên, “Tôi đi cùng cậu!”

Trên đường tới cung điện nghị sự, khắp nơi đều có người quỳ lạy dưới chân Ashurnasirpal.

Ngồi dưới màn tơ ngọc liễn (*), Kiều Tang trông thấy đội cấm vệ mở đường phía trước, rất nhiều quan lại và cả nô bộc tranh nhau chiêm ngưỡng thần thái quân vương, trên mặt tràn đầy kính ngưỡng sùng bái...

Rõ ràng là cái tên háo sắc chỉ biết ức hiếp người, làm sao có thể ngồi trên Vương vị? Kiều Tang liếc kẻ đáng giận ở bên cạnh, nghĩ mãi không thông!

Đột nhiên, Kiều Tang phát hiện một người trong đám nô lệ... “Haidar!” Cậu vui vẻ la lên, “Cậu cũng tới?” Haidar gật đầu, tới gần ngọc liễn ngựa đầu hỏ, “Thương thế của cậu... Tốt lên nhiều rồi phải không?” Anh lo lắng một đêm, rất sợ bị hạ mất đi tính nhẫn nại với cậu trai đang bị thương kia.

Kiều Tang cảm kích bạn bè quan tâm, kéo màn tơ cúi người với ra khỏi ngọc liễn, “Tôi ổn, cậu không cần quá lo ——” chưa kịp nói hết lời thì cậu đã bị cánh tay rắn chắc ôm lấy cổ, kéo về phía nam nhân bên người.

Ánh mắt bị hạ nhìn chăm chăm, Haidar biết ý lui về hàng ngũ nô lệ, yên lặng đi theo mọi người... Về phần Kiều Tang, bị đôi mắt chim ưng sắc bén rượt đến nghẹt thở, càng không có khả năng hết nhìn đông tới nhìn tây, tùy tiện nói chuyện này nọ.

Trầm mặc tiến lên một hồi, rốt cục bọn họ cũng đi vào đại điện. Ashurnasirpal rời ngọc liễn, lập tức đưa tay về phía Kiều Tang, "Để ta đỡ cậu."

Kiều Tang rời Vương, "Không cần, tự tôi sẽ.. Ôi!" Làm bộ làm tịch mạnh mẽ, cuối cùng cậu cũng biết được thân thể mình có bao nhiêu đau nhức! Đành yên lặng tiếp nhận trợ giúp của người kia, cho dù trong lòng không được thoải mái cho lắm. Nên khi đã đứng vững, cậu giãy ra, một mình đi về phía trước.

Mỗi một bước, lục lạc trên chân vang lên thanh thúy khiến Kiều Tang thật sự khó chịu. "Này!" Cậu thở phì phì trừng nam nhân, "Cậu làm ơn quăng nó giùm tôi... Mất mắt chết mất!"

"Làm sao mà mất mắt? Cậu đi tới đâu liền đình đình đang đang tới đó, rất êm tai nha~" Ashurnasirpal tủm tỉm cười.

Nói chuyện với kẻ man rợ không có tác dụng, Kiều Tang thở dài, phiền muộn bước đi. Cậu không thể ngừng liếc trộm sau lưng, Haidar cách cậu không xa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sa-mac-phong-bao>